

May Mẫn Bé Nhỏ

Contents

May Mẫn Bé Nhỏ	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	6
3. Chương 3	11
4. Chương 4	14
5. Chương 5	18
6. Chương 6	21
7. Chương 7	25
8. Chương 8	31
9. Chương 9	36
10. Chương 10	39
11. Chương 11	42
12. Chương 12	49
13. Chương 13	52
14. Chương 14	56
15. Chương 15	61
16. Chương 16	65
17. Chương 17	68
18. Chương 18	70
19. Chương 19: Kết Thúc	75

May Mẫn Bé Nhỏ

Giới thiệu

Editor: RainThể loại: ngay thẳng, trung khuyến, tiểu thết tươi công X cao lãnh đại minh tinh thụ, song hướng ám luyện,

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/may-man-be-nho>

1. Chương 1

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

4 giờ rưỡi chiều, điện thoại báo có người gọi đến, Kiều Lỗi liếc nhìn dây số, tìm một nơi không có người nghe máy.

__ Buổi tối có lịch trình gì không?

— Kiều Lỗi hạ giọng: Không có.

— Quảng cáo?

— Cũng không có.

— Vậy đến nhà tôi đi.

— À... Có một bữa tiệc.

— Hửm?

— Cùng Lộ đạo ăn cơm. Anh ta gần đây không phải là muốn về nước quay phim sao, tôi muốn thử xem sao.

— Từ chối.

— Như vậy không hay cho lắm... Dự án lần này của anh ta rất lớn, khó mà hủy hẹn, nghe nói muốn mời đại minh tinh của Hollywood đóng nam chính, đất diễn của nam hai cũng không ít, cạnh tranh rất khốc liệt ... Thật vất vả mới hẹn được Lộ đạo, tôi nghĩ...

— 9 giờ rồi, tôi đợi cậu ở nhà.

Công việc của Kiều Lỗi gần đây đang thuận lợi, nhóm paparazi mỗi ngày đều theo sau mông hần, chờ đến hần cùng một vị nữ minh tinh nào đó gặp nhau trong một buổi dạ hội nào đó, hoặc là đang hôn môi nồng nhiệt với một tiểu hoa đán nào đó bên đường. Vậy nên tối nay hần cũng chẳng dám quang minh chính đại ra ngoài, đành mượn xe của trợ lý, mặt vừa đeo khẩu trang vừa đeo kính râm mới có thể ra ngoài. Xe chạy thẳng đến dưới khu chung cư, tìm chỗ đỗ xe, lấy một chai rượu vang đỏ từ ghế bên cạnh, nhấn thang máy đi lên.

Cửa mở, bên trong im ắng giống như không có ai. Kiều Lỗi đổi giày, đem rượu đỏ đặt trên quầy bar yêu thích. Lúc này, mới nghe được loáng thoáng có tiếng nước chảy. Nhẹ nhàng đi tới, đứng ghé vào cửa, lắng lắng nghe thử xem có phải là người kia đang tắm hay không, thân thể vừa vịn dựa vào cửa, vậy mà cửa phòng lại không có đóng chặt làm hần có chút lảo đảo, lại thành đẩy cửa xông vào.

Người ở bên trong quay người lại, nhìn hần qua màn hình hơi nước mờ ảo, hơi hột nói: “Đến rồi?”

Kiều Lỗi cố gắng nuốt nước bọt một cái, ánh mắt bối rối: “Ừm.”

“Vừa lúc,” Người kia nói, “ Đến đây, chà lưng giúp tôi.”

Kiều Lỗi ở chung với Ngu Chu cũng đã ba năm rồi, hai người cũng đã quen thuộc lẫn nhau, tuy vậy trước năm phút mỗi lần gặp mặt Ngu Chu, hần vẫn không dám nhìn thẳng ánh mắt của y. Về mặt này có lẽ bởi Ngu Chu quá tuần tú. 24 tuổi, lần đầu tiên y debut, debut một cái liền đứng vào hàng top trong bảng xếp hạng mỹ thiếu niên, đến 27, 28 tuổi không cách nào tiếp tục làm mỹ thiếu niên liền dứt khoát chuyển đổi hình tượng, diễn một vai “đào kép” trong bộ phim Lý đạo sản xuất, khiến khán giả diên đảo, làm tốt vai trò đại minh tinh, lại đỗ đến mười năm. Mặt khác thì bởi Ngu Chu quá đỏ, kỹ năng diễn xuất tốt, quay, chụp quảng cáo rộng rãi, sự nghiệp trong giới hay ngoài giới đều phát triển không ngừng. Từng có vô số người hâm mộ vì cổ vũ, ủng hộ y mà vùng tiền không tiếc. Kỳ thực, ngay cả Kiều Lỗi cũng từng là một trong những thành viên trung thành trong nhóm người hâm mộ của Ngu Chu. Chuyện cũ nhớ lại cũng đã mười năm, lúc đó đánh chết cậu cũng không nghĩ tới có thể nhìn người này cả ngày, càng miễn bàn ____

Có thể gần như trần trụi, chà lưng cho Ngu Chu ở trong chính phòng tắm của y.

Trong lòng còn ngăn cách bởi chuyện cũ, là đồ lại không phải đồ, muốn xem ông trời là thưởng hay không thưởng người ăn đây. Ngu Chu cũng đã gần 40 tuổi, nhìn bề ngoài cũng chỉ giống như ba mươi, dưới khoe mắt một đường nếp nhăn nhỏ cũng không có. Một vài nam minh tinh bởi vì cơ bụng tám múi mà hận không thể chết cả ngày tập luyện ở phòng tập gym. Ngu Chu mỗi ngày chạy bộ trên máy chạy bộ một tiếng, cộng thêm nửa tiếng luyện tập dụng cụ chuyên môn khác liền dễ dàng luyện được cơ bụng, lưng rộng lại cộng thêm cả phần xương quai xanh mê người. Kiều Lỗi một bên giúp hần chà sát lưng một bên cảm thần lão thiên gia tại sao lại bất công như vậy, bản thân mình ăn một lần liền mập, Ngu Chu ăn cái gì cũng không béo. Cầm gáo nước không cẩn thận, làm rơi khăn lông xuống đất, cúi xuống nhặt lên, lúc muốn đứng dậy lại bị nhấn đè xuống.

Nửa người trên của Ngu Chu dựa vào tường, một tay đè lại vai Kiều Lỗi, một tay đưa tới đóng lại dòng nước nóng bốc hơi đang chảy. Kiều Lỗi từ dưới nhìn lên, hơi nước trong phòng vẫn còn, không thể nhìn rõ mặt Ngu Chu, chỉ có thể nheo mắt để nhìn cho rõ, mang theo vẻ mặt lười biếng mà hưởng thụ.

Ngón tay Ngu Chu chậm rãi di động, trượt khỏi bọt nước, từ bả vai Kiều Lỗi xoa đến cằm giống như xoa một con mèo nhỏ, khều nhẹ, gãi gãi phần quai hàm dưới một chút.

Yết hầu của Kiều Lỗi run lên bần bật, hé miệng đem phân thân đã bán đứng của người kia ngậm vào.

Ngu Chu ra mắt cũng đã hai mươi năm, vẫn luôn độc thân, lúc còn trẻ cũng từng có tin đồn cùng hai nữ minh tinh đang hot. Qua ba mươi hần chỉ xem đối tượng yêu đương là trò đùa. Người ngoài giới đều khen hần giữ mình trong sạch, trong giới mới biết thật sự Ngu Chu chưa bao giờ theo chủ nghĩa cấm dục, hần thích tiểu thịt tươi.

Kiều Lỗi dùng đầu lưỡi bao lấy phân thân của Ngu Chu, liếm một chút từ gốc rễ đến phần đỉnh, nghiêm túc mà chăm chút như đang gặm nhấm một loại cỏ ngọt ngào hương vị. Thực tế, Ngu Chu đã xoa sữa tắm, khắp người đều thấm đẫm hương cam lẫn với phật thủ ngay cả địa phương đó cũng vậy. Gắng sức nếm mứt, Kiều Lỗi đem chỗ đó toàn bộ ngậm vào, ngậm đến mức quy đầu cứng ngắc chọc vào họng mình, đến lúc cảm giác cổ họng có chút trướng mới nhả ra. Động tác không nhanh không chậm, một bên phun ra nuốt vào, một bên ngẩng đầu nhìn lên biểu tình của Ngu Chu. Những người khác, ở góc độ này có lẽ sẽ không còn giữ được vẻ ung dung, nhưng là Ngu Chu không giống họ, dù cho là góc độ như này, hần vẫn cứ rất đẹp, càng thêm mê người. Đôi mắt vì tình dục mà có chút ngấn nước, hơi hé miệng thở dốc. Lúc cúi đầu cùng Kiều Lỗi đối mặt, tóc mái ướt nhẹp rơi xuống giữa chân mày, kích tình như nhau.

Kiều Lỗi có điểm nhìn không được, kỳ thật hần biết bản thân mình thực mâu thuẫn, lúc mới gặp mặt còn không dám nhìn thẳng người ta, vào lúc đem người ta liếm đến cứng rồi lại cảm thấy nhìn không đủ. Nhả ra phân thân của Ngu Chu môi lưỡi liên dính một ít vệt trắng, đứng lên cùng y hôn môi, vẫn không nhắm mắt, tham lam nhìn ngắm biểu tình vì tình dục mà chìm đắm của Ngu Chu. Thời điểm lần thứ nhất trọn vẹn hôn Ngu Chu không lỡ rời khỏi, môi dính một chút đành phải cẩn thận đánh giá một lúc biểu tình của Ngu Chu xem ra tỉnh mà không tỉnh. Sau đó lại hôn nhiều hơn, cho đến ngày hôm nay hần rất lạc quan, không chỉ đơn thuần muốn cùng người đó hôn môi, còn muốn đem thân thể của mình đặt giữa hai chân người kia, mặc sức làm phiền.

Trong phòng tắm vọng lại tiếng nước bọt tí tách của môi lưỡi đụng chạm, nhiệt độ cơ thể nhanh chóng làm không gian chật hẹp nóng lên. Phía dưới của Ngu Chu vừa cứng vừa trướng, y thấp giọng hừ nhẹ, thân thể hoàn toàn mềm nhũn ở trong ngực Kiều Lỗi. Kiều Lỗi đem người y xoay lại, quay lưng về phía mình.

Có rất ít người biết quan hệ của Ngu Chu với Kiều Lỗi, cho dù là biết đến bọn họ cũng sẽ nghĩ Ngu Chu là công, Kiều Lỗi là thụ.

Kỳ thực, Ngu Chu mới chính là người ở phía dưới trong mối quan hệ này.

Khí quan to dài tiến thẳng một đường đến ruột, tại thời khắc bị lấp đầy Ngu Chu có chút bị đau mà thấp giọng rên rỉ. Kiều Lỗi xoay cầm của y lần nữa hôn y, dựa vào lần hôn triền miên này, từng chút từng chút, từng tắc từng tắc đem phân thân của mình hướng đến nơi sâu nhất của Ngu Chu. Một tay của Ngu Chu chống ở trên tường, tay còn lại bị Kiều Lỗi nắm thật chặt. Kiều Lỗi tiến vào một lần, cái tay kia lại bị nắm chặt thêm một chút, siết chặt vô cùng. Kiều Lỗi rút ra cảm giác trống rỗng trong đường ruột nhưng cũng nhanh chóng lại được lấp đầy.

“Ừm...a”

Ngu Chu quay đầu, cái trán chạm vào vách tường gạch men sứ lạnh ngắt, sau lưng số lần ra vào cứ dần tăng lên, lại càng lúc càng nhanh, thúc vào quá mãnh liệt khiến y không tự chủ được mà kêu thành tiếng. Đường ruột không ngừng bị xâm nhập, khai thác, ma sát, đẩy ép cùng trống rỗng cứ thế luân phiên nhau, tất cả làm chân Ngu Chu như nhũn ra, nếu như không phải vì Kiều Lỗi ở phía sau lưng ôm y có lẽ y đã vì sung sướng mà trượt xuống. Trong phòng tắm quanh quẩn đều là tiếng hai người phóng túng. Tiếng vang “bach bach”, da thịt quần quýt va chạm lẫn nhau không ngừng từng giờ từng phút nhắc nhở y người phía sau chiếm cứ thân thể y như thế nào, thao túng tình dục trong y. Tiếng rên rỉ dần dần biến đổi, không hề

nén được khoái cảm liên tục hướng đến đỉnh đầu. Đột nhiên người phía sau, ôm chặt y vào trong ngực, một trận thúc vào nhanh như muốn phát rồ xuyên vào cơ thể, hai người đồng thời bắn ra.

Ngu Chu ra ngoài phòng tắm, đập vào mắt liền thấy chai rượu vang đỏ đang được đặt ở quầy bar phòng khách. Y có chút bất ngờ, lại không muốn biểu lộ, vì thể vừa lau tóc, vừa đi qua đó, có chút thờ ơ cầm lấy chai rượu hỏi: “Cậu mang tới?”

Tình hình vừa rồi khiến thanh âm của y có chút khàn, y vốn là người có giọng nam trung trầm thấp, giọng nói gọi cảm khàn khàn ấy khi thoát ra lại như lơ đãng trên trọc người khác, so với ý của câu nói càng thêm động lòng. Kiều Lỗi ngồi xuống bên cạnh, nhìn xuống thanh âm vì hấn mà thay đổi, cười nói: “Đúng vậy. Lần trước nghe anh gọi điện cho người khác nói rượu này rất ngon, vừa hay tuần trước tôi đi Pháp chụp quảng cáo, liền thuận tiện đi một chuyến đến trang trại rượu này, nên mua một ít mang về.

Ở giữa đường đã bỏ lại một ít, vì chuyến bay không tiện, lái xe hai giờ, còn có lúc đầu đối phương không chịu bán liền sống chết quần lấy hấn.

Ngu Chu liếc mắt nhìn hấn một cái, dùng trình độ tiếng Pháp chuẩn đọc ra tên rượu đỏ.

“Rượu này rất đắt.” Ngu Chu nói.

“Vẫn được đi.” Kiều Lỗi nói: “Anh đừng lo lắng cái kia, tôi gần đây nhận rất nhiều công việc, thu nhập được không ít, cứ uống đi.” Ngu Chu gạt đầu dùng dụng cụ mở rượu để khui nắp, lấy xuống hai ly rượu treo ngược ở bên cạnh, róc rách tiếng rượu chảy xuống.

Không có tỉnh rượu, môi của y ngậm ly, trực tiếp uống một ngụm.

“Uống ngon không?” Kiều Lỗi ngơ ngác hỏi: “Rượu này không phải Lafite cũng không nổi danh như thế, tại sao anh lại yêu thích như vậy?” Ngu Chu nhìn hấn, ôn nhu nở nụ cười.

“Tôi yêu thích loại rượu này không phải bởi sự thuần mỹ của nó, càng không để ý nó có nổi danh hay không, mà bởi vì ngày tôi sinh ra cũng chính là ngày nó đó được hình thành.

“Muốn uống không?” Ngu Chu hỏi.

Kiều Lỗi gạt đầu.

Khóe môi Ngu Chu khẽ động.

Y nâng ly rượu, đặt lại quầy bar, tay phải chạm rãi cởi ra khăn tắm bên hông.

“Làm tiếp một lần sau đó chúng ta uống đến say.”

2. Chương 2

Sáng sớm ngày hôm sau, Kiều Lỗi đi đến công ti.

Đàm Quản lý đã đến còn sớm hơn cả hẳn, đang đợi ở phòng chờ. Vừa gặp mặt, quản lý đã đi thẳng vào vấn đề: “ Thế nào?”

Kiều Lỗi không hiểu chuyện gì: “ Cái gì thế nào?”

“Phim điện ảnh thế nào rồi?” Người đại diện nói: “ Ngu Chu có đồng ý giúp cậu nói tốt vài câu không?”

Đàm quản lý là một trong số ít người biết quan hệ giữa hẳn với Ngu Chu, vì thế muốn nói dối hẳn cũng không được.

Kiều Lỗi không trả lời, xuân hạ giao mùa, bên ngoài vừa nóng lại vừa khô, hẳn mở một chai nước, uống ừng ực hơn nửa chai mới nói: “ Tôi chưa nói.”

“Chưa nói? Chưa nói cái gì? Chưa nói đến bộ phim điện ảnh đó?” Ngữ khí của Đàm quản lý có điểm gấp gáp: “ Tôi còn tưởng là Ngu Chu sẽ giúp cậu nói tốt vài câu, đối với người kia, tối hôm qua mới cho phép cậu bỏ chạy mà đến tìm hẳn. Cậu có biết không, đạo diễn Lộ mới về nước, có biết bao nhiêu người xếp hàng chỉ đợi mời được hẳn cùng ăn bữa cơm. Tôi thật vất vả mới sắp xếp được cậu vào bữa tiệc đó. Cậu nói cậu muốn gặp Ngu Chu, tôi nghĩ trong lòng cậu đã rõ, muốn nhờ hẳn giúp vậy mới thả cậu đi. Kết quả cậu nói cho tôi biết cậu không nói!!!”

“Vai diễn quyết định là của ai, cũng không phải từ một bữa cơm mà có thể quyết định.” Kiều Lỗi nói.

“Thế nhưng Ngu Chu có thể quyết định!” Đàm quản lý chỉ biết ức chế không thôi, “ Lời của anh ta có biết bao ảnh hưởng chẳng lẽ cậu quên rồi? Ai lại không nể mặt mũi của Ngu thiên vương hẳn?”

“Nhớ rằng lời của hẳn có rất có ảnh hưởng, không phải tôi đã nói qua với cậu rồi sao ____” Kiều Lỗi có chút không vui: “ Tôi đã lấy được quá nhiều thứ từ chỗ của anh ấy, không nên mọi việc đều dựa vào người ta, chúng ta hãy cứ dùng sức của chính mình mà liều mạng.”

“Cậu đấy, nhìn thì rất thông minh, tại sao lại là một đầu gỗ như vậy!” Giọng của Đàm quản lý mềm nhũn ra, tận tình khuyên nhủ, “Hiện tại, cậu không thể so với mấy năm trước được, nhóm tiểu thít tươi gần đây đều đỏ, trong nháy mắt đẩy ra bảy tám người. Cậu mới chỉ mới nổi vài năm, ra ngoài diễn hay chụp ảnh đều có người gọi cậu là tiền bối. Không nắm chặt lấy tác phẩm tốt làm cơ hội tích lũy chỗ đứng của bản thân trong giới, nếu chỉ dựa vào cái mặt thì kiếm ăn được mấy bữa đây?”

Quản lý vươn ra mấy ngón tay thon dài, điểm nhẹ lên huyệt thái dương, làm dịu đi sự giận dữ vừa nãy, ngữ khí cũng rất nhu hòa, chính là nhượng bộ: “ Nếu không thừa dịp lúc này cậu còn bên cạnh Ngu Chu chịu ảnh hưởng của hẳn, chờ thêm hai năm nữa khẩu vị của hẳn thay đổi, không muốn nhìn đến cậu, lúc đó chúng ta muốn dựa vào cũng không thể. Còn tưởng rằng hẳn sẽ mãi là bảo bối của cậu sao?”

Kiều Lỗi không nhúc nhích, bị quản lý đâm vào đúng chỗ hoảng loạn của bản thân, vẫn kiên trì nói: “Bất luận như thế nào, bộ phim này tôi cũng không cầu anh ấy, tôi muốn giành được nhân vật này bằng thực lực của chính bản thân mình.”

“Cậu!!!” Quản lý Đàm tức giận muốn phun lửa, nhưng đây cũng chẳng phải lần đầu Kiều Lỗi bướng bỉnh, anh cũng không có biện pháp nào.

“Được, được tùy cậu.” Đàm quản lý thở dài, “Buổi chiều diễn thử, cậu có đi không?”

Bộ phim mà Đàm quản lý nói là phim điện ảnh mới của đạo diễn Lộ (Hương tử mà sinh), đối phương hẹn Kiều Lỗi xế chiều hôm nay diễn thử, tuy rằng ăn cơm không thành, diễn vẫn phải thử.

Kiều Lỗi nói: “Đương nhiên đi!”

Phim điện ảnh lần này (Hương tử mà sinh) hiếm khi được chế tác lớn, kịch bản thời dân quốc, giải thích thời kỳ chiến tranh Bắc phạt, một nhóm nhân sĩ yêu nước phía bắc một lòng hướng về phía nam, chuyện cũ nhắc lại một đường hộ tống quốc bảo về đến chính quyền dân quốc. Vai mà Kiều Lỗi thử là vai nam chính thứ 2, một vị quân phiệt trẻ tuổi du học nước ngoài trở về. Do ngay từ đầu muốn lấy quốc bảo làm của riêng, hiến toàn bộ gia sản hộ tống quốc bảo đến Quảng Châu, quyết định đem quốc bảo giao cho chính phủ tạm thời. Ngẫu nhiên lại phát hiện ra chính phủ đã mục nát, tức thì tuân theo nguyện vọng của cổ nhân, mai danh ẩn tích bảo vệ quốc bảo, sau cùng mới đem quốc bảo giao cho chính phủ mới nước cộng hòa nhân dân Trung Hoa. Nhân vật này mấy lần lên xuống, khoảng cách rất lớn, yêu cầu rất cao về khả năng diễn xuất. Kiều Lỗi cũng rất thích nguyên tác từ tiểu thuyết của bộ phim này. Biết được sắp được Lộ Dương cải biên thành điện ảnh, hần lập tức hạ quyết tâm muốn giành được nhân vật này.

Buổi chiều đi đến trụ sở công ty trong nước của Lộ Dương, đạo diễn không có ở đó, chỉ có phó đạo diễn. Phó đạo diễn xin lỗi Kiều Lỗi, vừa đưa kịch bản cho cậu đọc, lại gọi cậu đến làm quen một chút, liền đi bận việc khác. Đối với kịch bản, Kiều Lỗi đã sớm thuộc lòng, bản thân không chỉ muốn thử lời thoại của nhân vật, còn muốn đợi vai của nam chính với nữ chính cũng thuộc lời thoại. Hần xem kịch bản một lúc, xem không vào liền nói chuyện với quản lý vì thế cũng lấy điện thoại, xem wechat.

Tin nhắn wechat trên cùng là cái tên quen thuộc, chính là hai chữ: “Ngu Chu.”

Nhấn vào xem tin nhắn, tin nhắn gần nhất là từ hai tuần trước, hần gửi tin hỏi Ngu Chu đi tham dự một lễ trao giải có muốn hay không ngồi chung xe.

Ngu Chu hồi đáp, lời ít mà ý nhiều, chắc như đinh đóng cột: “Không cần.”

Vì hai chữ này mà Kiều Lỗi phiền muộn không ít. Cũng đúng, dựa vào quan hệ giữa hai người, đâu có đến lượt Kiều Lỗi quyết định có đi cùng xe hay không. Đúng như lời của Đàm quản lý lúc gặp mặt, Ngu thiên vương chịu ngủ với hần ba năm mà không chán đối với hần đã là sự ban ơn rất lớn rồi.

Kiều Lỗi thức thối mà cảm kích, vì tránh cho người ta thấy chán ghét mình, quyết định về sau những vấn

đề tương tự nhất quyết không đề cập đến.

Do vậy, hần nhìn thoáng qua liền trở về trang chính, ngay tại lúc này, điện thoại lại rung lên một chút.

Ở khung chat với Ngu Chu hiển thị thông báo có tin nhắn mới.

“Đây là đồng hồ của cậu sao?”

Màn hình hiển thị ra ảnh chụp đồng hồ đeo tay.

Kiều Lỗi nhìn cổ tay của mình, đột nhiên nhớ tới đó chính là đồng hồ mà hôm qua mình đeo.

“Phải.” Hần trả lời.

“Hôm nào tới lấy.” Tin nhắn của đối phương chỉ trong vài giây đã đến.

Kiều Lỗi trả lời: “Được.”, suy nghĩ một chút lại đổi câu khác,: “Anh đang làm gì thế?”

Kiều Lỗi nghĩ, đây là anh chủ động gửi tin nhắn cho tôi, tôi thuận tiện quan tâm anh một chút không tính là vượt qua bốn phận của người được bao dưỡng đi.

Sau đó đem kịch bản để sang một bên, chuyên tâm chờ.

Đợi mấy phút, tin nhắn của Ngu chu tới, “Còn cậu?”

Kiều Lỗi: “Đang diễn thử, phim của đạo diễn Lộ (Hương tử mà sinh).” Gửi kèm theo một tấm ảnh chụp kịch bản.

Ngu chu: “Có nắm chắc không?”

“Không chắc lắm,” ngón tay Kiều Lỗi lướt nhanh, “Anh diễn qua nhiều phim như vậy, có thể truyền thụ ít kinh nghiệm không?”

Hỏi xong hần mới ý thức được kia rất giống như ngụ ý muốn Ngu Chu hỗ trợ giúp mình, vội và muốn rút lại tin nhắn.

Thế nhưng đã không thể rút kịp nữa, trên màn hình đang hiện rõ “có người đang nhập vào”, sau một lát Ngu Chu trả lời: “Trước khi đạo diễn chưa đến trường quay, đã diễn thử mấy lần?”

Kiều Lỗi có chút không ngờ: “Làm sao anh biết đạo diễn vẫn chưa tới?”

Đợi một lúc lâu, vẫn không thấy đối phương trả lời, Kiều Lỗi tắt điện thoại, để sang một bên, đứng dậy đi về phía phim trường, muốn diễn thử một đoạn trong kịch bản này.

Cảnh diễn thử ngày hôm nay, là một cảnh tình cảm kịch liệt nhất trong toàn bộ kịch bản. Nam chính thứ nhất chết ở trong lòng nam chính thứ 2, trước khi chết còn đem quốc bảo giao phó cho hắn. Kiều Lỗi không thêm quan tâm đến quản lý của mình ở bên cạnh, trước trước sau sau, đem đoạn này diễn thành ba lần, mỗi một lần diễn đều dùng cách thức biểu đạt tình cảm khác nhau để thể hiện. Hoặc cao giọng khóc lớn hoặc rưng rưng bi thương, lúc lại lộ vẻ chịu đựng không nói, diễn đến cuối cùng, hắn đã quên mất đây là đang luyện tập, hoàn toàn hòa nhập vào kịch bản.

Đột nhiên cạnh cửa truyền đến một tiếng vỗ tay.

Kiều Lỗi quay đầu lại, đứng ở cửa là hai người đàn ông, một là người bảo bối hắn ở chỗ này đợi phỏ đạo diễn, một người đàn ông khác trông béo và rần rờ hơn một chút so với trong hình chính là Lộ Dương.

Lộ Dương vỗ tay nói: “ Diễn rất tốt!”

Kiều Lỗi vội vàng khiêm tốn: “ Ngài quá khen. Chào đạo diễn Lộ, tôi là Kiều Lỗi.”

Lộ Dương đi tới: “ Tôi biết, thật ngại quá, vừa cùng bằng hữu nói chuyện, làm trễ mất một ít thời gian. Đoạn diễn vừa nãy, tình cảm của cậu được biểu hiện rất có trình tự và phong phú, có điều, nếu lúc đó phải diễn thực sự, cậu sẽ nghiêng về phương thức biểu đạt nào?”

“Người đàn ông trong lúc sinh tử giao phó sứ mệnh chắc chắn sẽ không lên tiếng khóc lớn, cũng sẽ không thờ ơ, tôi nghĩ hai mắt đỏ bừng có một chút ngấn lệ là tốt nhất.” Kiều Lỗi nói.

Lộ Dương gật đầu. Quay đầu liếc mắt nhìn phỏ đạo diễn một cái.

Phỏ đạo diễn cũng gật đầu, nhỏ giọng nói: “Đạo diễn Lộ anh xem, khi nào thì chúng ta chính thức diễn thử?”

“Không cần thử nữa, chính là cậu ấy.” Lộ Dương vươn tay về phía Kiều Lỗi cười, “Kỳ thực, có cách biểu đạt tốt hơn, lúc diễn tôi sẽ cho cậu biết.”

Về mặt Kiều Lỗi lộ vẻ gượng ép tiếp nhận vai diễn người người mong muốn này.

Đợi đến chiều muộn, gần tối, Lộ Dương bắn khoản muốn mời Kiều Lỗi đi ăn bầy tổ áy náy. Người đại diện vốn muốn thân cận với vị đạo diễn tiếng tăm quốc tế này, hiển nhiên đầy thỏa mãn mà đáp ứng. Mọi người cùng nhau lên chiếc xe bảy chỗ sang trọng, xe đi một đoạn xa, Kiều Lỗi vẫn còn cảm thấy giống như là

đang mơ tinh thần vẫn chưa thể quay lại.

Lộ Dương chính là một đạo diễn “hot” nhất trong nước bây giờ, thời trẻ tuổi làm tác phẩm đầu tay liền lấy được danh hiệu cây cọ vàng, lại đi rèn luyện thực tế mười năm ở Hollywood, quay không ít phim thương mại với phim điện ảnh. Lần này về nước quay phim, bên ngoài đều đồn là hắn “nhắm lấy giải Oscar, hạng mục phim nước ngoài hay nhất”, các nhà đầu tư thông minh đã sớm đưa tiền tài trợ. Vì thế đến tuổi tác của diễn viên cũng phải vắt óc suy tính, hắn muốn người diễn trong phim phải diễn tả được phần gian khổ nhất của nhân vật.

Trong đó cạnh tranh khốc liệt nhất là nam chính thứ 2.

Nam chính thứ nhất đã được quyết định, là một nam diễn viên Hoa kiều tài giỏi đã nổi tiếng từ lâu ở Hollywood, phần diễn đã được quyết định, nam chính số 2 là diễn nhiều nhất. Trong vòng hai năm qua không có thay đổi gì nhiều, bởi vì có rất nhiều tiểu thít tươi nên để nhận được vai diễn này, bọn họ chỉ thiếu điều bấm đốt ngón tay. Kiều Lỗi biết rằng để nắm được vai diễn này tuyệt đối không dễ dàng, vì thế trước đó đã chuẩn bị vô cùng kỹ càng, thậm chí từng nghĩ qua nhiều loại khả năng có thể ngày diễn thử hôm nay sẽ phát sinh tình huống đột ngột, đạo diễn gây khó dễ, chính là vạn vạn không ngờ tới việc thử thách hay làm khó dễ đều không hề xảy ra, đạo diễn từ cửa xem qua, nói chuyện vài câu liền giao nhân vật này cho hắn.

Kia... quá ảo diệu rồi!

Đạo diễn Lộ Dương không hề kiêu ngạo, ngược lại rất có khiếu hài hước. Hắn nói chờ một chút, bữa ăn không chỉ có riêng bọn họ mà còn có giám chế với nhà đầu tư phim. Kiều Lỗi nghe xong, ngoài miệng liền nói cảm tạ, trong lòng lại thầm nhủ “sắp xếp như vậy Lộ Dương căn bản không phải là muốn mời hắn ăn cơm mà muốn hắn gặp giám chế với nhà đầu tư phim.” Nhưng là hôm nay hai người mới gặp mặt nhau lần đầu tiên, tại sao Lộ Dương lại phải làm đến mức này?

Kiều Lỗi thực sự không hiểu, im lặng theo dõi diễn biến tiếp theo.

Vì thế, đến quán rượu, hai người vừa nói chuyện vừa đi lên phòng. Phục vụ xinh đẹp mở cửa, quả nhiên bên trong đã có hai người.

Lộ Dương giới thiệu: “Lão Quách, đến đến đây tôi giới thiệu cho ông, đây là nam chính thứ hai tôi vừa chọn hôm nay, Kiều Lỗi. Kiều Lỗi, đây chính là một trong những nhà đầu tư chính của chúng ta, cậu gọi hắn là Quách tổng là được. Vị kia thì là giám chế của chúng ta, sau này ở phim trường, ngoại trừ nghe lời tôi, cậu cũng phải nghe lời cậu ấy nữa.”

Lộ Dương đưa tay giới thiệu _____

“Ngu Chu.”

3. Chương 3

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Kiều Lỗi rất cục cựa cũng đã rõ vì sao hắn có thể dễ dàng nhận được vai diễn đó như vậy.

Ngu Chu đúng là người chu đáo, cho dù bản thân chưa nói ra. Chỉ cần y biết, y sẽ lảng lạng giúp người chuẩn bị tốt.

Cái gọi là kim chủ, y cũng không phải là lần đầu tiên như vậy.

Tâm tình trong lòng Kiều Lỗi hết sức phức tạp. Phẫn nộ? Không phải chỉ có thể nói rằng lần thứ hai chứng minh toàn bộ năng lực của hắn cũng không bằng một câu nói của Ngu Chu. Vui vẻ? Cũng chẳng phải, căn bản ngay từ đầu bản thân hắn cũng đã hạ quyết tâm dùng thực lực của mình để giành được vai diễn này. Còn dư lại cũng chỉ có thể là thấy bản thân bất lực cùng thất bại thôi. Kiều Lỗi nghĩ, lúc này hắn hẳn là nên cảm ơn Ngu Chu, nhưng chữ “ơn” này giờ đây hắn thực sự không muốn nói ra miệng.

Lộ Dương nói, mình cùng Quách tổng với Ngu Chu đều là bạn cũ, đặc biệt là Ngu Chu, giao tình giữa hai người đã bắt nguồn từ mười năm trước. Hắn nói, bạn cũ bạn mới không cần câu nệ, kêu mọi người cùng ngồi xuống, chẳng biết vô tình hay cố ý còn sắp xếp cho Kiều Lỗi ngồi phía đối diện Ngu Chu. Trong khi uống rượu, lúc Kiều Lỗi ngẩng đầu liền có thể thấy được vẻ mặt của Ngu Chu đẹp nhưng lại có chút hồ hững hờ dừng đọng. Mọi người vốn không quen biết, uống xong 3 ly rượu cũng dần trở nên quen thuộc, lại uống thêm vài hộp bắt đầu mời rượu vòng quanh. Tửu lượng của Kiều Lỗi rất được, bị vây bởi chính giữa cuộc chơi, cùng Lộ Dương hát, cùng nhà đầu tư hát, lại còn cùng phó đạo diễn xưng huynh gọi đệ thân thiết. Đối phương đã say còn hay nói đùa muốn cùng hắn uống 3 chén rượu giao bôi. Kính một vòng kính đến Ngu Chu, tửu lượng của Ngu Chu thiên vương không được tốt, uống đến lúc này mặt cũng đã có chút đỏ, chống bàn đứng lên nâng cốc một cái, nhà đầu tư Quách Tổng ở bên cạnh liền kêu dừng lại.

“Ngu lão đệ, cậu như vậy thật không tượng nghĩa!” Tửu lượng của nhà đầu tư so ra có vẻ còn kém hơn cả Ngu Chu, đã uống đến mức giọng lú cả lại, “Cậu uống rượu đỏ, Tiểu Kiều người ta uống rượu trắng, vậy hắn uống một ngụm cậu uống một cốc đi! Trên bàn rượu cũng không thể chiếm tiện nghi, đến đến đến, tiểu muội muội rót rượu trắng cho đại minh tinh đi!”

Người phục vụ bên cạnh lập tức cầm lấy chai rượu trắng 37 độ, bị Kiều Lỗi chặn lại.

“Quách tổng, anh phải để cho tôi một bậc thang chứ!” Kiều Lỗi cười nói, “Tôi thật vất vả mới có một cơ hội lấy lòng giám chế, sau này đại diễn Lộ có làm khó tôi, tôi cũng có thể dựa vào giám chế đại nhân nói giúp vài câu tốt đẹp.”

Nói rồi quay đầu về phía Ngu Chu, nụ cười làm khoe mắt đào hoa cong lên, cốc rượu trong tay hạ dần xuống đụng một cái vào ly rượu đỏ của Ngu Chu.

Một hơi cạn sạch.

Quách Tổng cười: “hahahh! Vậy cậu theo tôi hát một bài tôi cũng sẽ giúp cậu nói tốt vài câu.”

Lộ Dương cũng cười: “Còn không bằng hát cùng tôi.”

Kiều Lỗi lên tiếng trả lời bắt đầu nhập cuộc.

Lại uống một vòng, Kiều Lỗi nâng cốc đặt lên bàn, đi vào phòng vệ sinh.

Trong phòng vệ sinh đã có người, là đang rửa tay cũng không khóa cửa. Hắn đi vào, mở vòi nước bên cạnh, hai tay cảm nhận được dòng nước chảy xuống, ánh mắt vẫn chưa thôi liếc nhìn thân ảnh ở trong gương bên kia.

Ngu Chu rõ là đã uống nhiều rồi, gương mặt đỏ bừng, dùng câu cửa học sinh tiểu học mà ví von chính là “thật giống hai trái táo đỏ”. Y mê rượu, thích uống rượu đỏ, đối với bản thân có thể uống được bao nhiêu chuyện này cũng chưa từng cân nhắc qua, người khác mời y rượu y vẫn mãi không biết cự tuyệt, rõ ràng là đại minh tinh cần phải thân kinh bách chiến(1), lại một lần rồi một lần uống say trên bàn rượu phải để

người khác đưa về nhà. Cũng may gia thế nhà y lớn mạnh, không ai dám có ý đồ với y, bằng không với tướng mạo cùng tửu lượng của y đã sớm bị chiếm tiện nghi một trăm lần.

(1) : Thân kinh bách chiến : thân thể mạnh mẽ, không khuất phục trước bất kỳ cuộc chiến nào.

Kiều Lỗi lần đầu tiên thấy hân cũng chính là trên bàn rượu, y cứ uống từng cốc từng cốc rượu, uống nhiều rồi, đôi mắt mang theo men say lướt qua xung quanh đầy ngạo mạn, liếc đến ai liền phóng điện đến người đó, phóng đến mức người bị liếc đến phải ngửa ngáy trong lòng nhưng lại không dám ăn, ăn không được. Kiêu Lỗi hình như chính là người duy nhất ở bàn rượu kia dám nhìn kỹ đối lại ánh mắt của người kia, hết cách rồi cũng được gặp được thần tượng thực sự, quá hưng phấn, ai cần biết lần gặp sau là lúc nào, thẳng thắn nhìn một lần là đủ. Hân nghĩ đến thế nào cũng là chỉ vì nhìn lâu mới lọt vào mắt Ngu Chu. Được Ngu Chu chọn, lúc kết thúc bữa tiệc được đưa đến phòng y. Hân chính là đã chiếm được tiện nghi lớn rồi, thành bạn giường ổn định của Ngu Chu, nhưng hân không hi vọng người khác cũng chiếm được tiện nghi như vậy, hân rất sợ lần sau lại có một người, người kia cũng giống như mình đứng cảm nhìn thẳng vào ánh mắt xinh đẹp của Ngu Chu, lại được Ngu Chu coi trọng.

Trong đoạn quan hệ này, Kiêu Lỗi cảm thấy mình một chút quyền phát ngôn cũng không có.

Cho nên vừa rồi không ở trường quay thật tốt, ở đây hân có thể dùng hết bản lĩnh của mình mà chặn rượu uống thay Ngu Chu.

Động tác rửa tay của Ngu Chu thật chậm rãi, rửa một lần bằng nước rửa tay, lại rửa lại lần nữa. Bình thường y không như thế, lúc này cảm giác đang rất say nên quả thật phản ứng có chút chậm chạp. Y dường như còn không chú ý bên cạnh đã có thêm một người, chỉ cúi đầu nhìn tay mình. Lông mi của y rất dài, như nan quạt rủ xuống, theo động tác chớp mắt giống như là cánh quạt quạt đến một cơn gió nhẹ. Ánh đèn từ trên đỉnh đầu chiếu xuống, nương theo cánh mũi rồi đến bờ môi mỏng, màu môi hơi hồng tựa anh đào khẽ nhếch.

Kiều Lỗi liếm liếm môi mình, hỏi Ngu Chu: “Buổi chiều lúc chúng ta nhắn wechat là đang ở cùng Lộ Dương sao?”

Câu hỏi thẳng thắn, bằng trực giác câu trả lời của Ngu Chu sẽ không nằm ngoài ý muốn của hân.

Thế nhưng Ngu Chu chỉ giật giật lông mi mà không trả lời.

“Hay là vừa mới gặp không lâu?” Kiêu Lỗi hỏi lại.

Ngu Chu kinh ngạc nhìn hân, ánh mắt dịu dàng.

Kiều Lỗi thở dài, một tay khóa cửa lại, một tay đẩy Ngu Chu vào tường hôn y.

Trong miệng Ngu Chu có vị rượu đỏ nhàn nhạt, mùi vị giống nhau, không uống công Kiêu Lỗi dùng hết tâm tư để lấy được chai rượu ngon kia. Nhưng vì có rượu đỏ trợ hứng, Ngu Chu càng thả lỏng. Kiêu Lỗi hút lấy đầu lưỡi mà hôn, y ngửa đầu đối khát hồi đáp, đôi chân quăn lấy bắp chân Kiêu Lỗi giống như cây leo bám vào thân gỗ. Kiêu Lỗi mở vòi nước lớn, cho dù dòng nước ồ ạt chảy xuống che giấu tiếng mút mát thì vẫn cứ nghe ra chút âm thanh nhỏ. Kiêu Lỗi đem áo sơ mi của Ngu Chu từ trong quần bỏ ra ngoài, tay xoa nhẹ thắt lưng, gây nhẹ đầu ngực người kia. Nơi nào đó rất nhanh trở nên cứng rắn mà dựng thẳng, phát ra hơi nóng như đang đợi một cái hôn. Kiêu Lỗi cúi đầu, cắn qua lớp vải bên ngoài. Đầu lưỡi trên đầu chà sát, Ngu Chu hơi ngửa cổ, yết hầu ở nơi sâu nhất khẽ phát ra một tiếng rên rỉ vui sướng đến cực điểm, y ôm chặt lấy đầu của Kiêu Lỗi dường như muốn đem thân thể của hân ấn chặt vào cơ thể mình.

Hôn đến lúc đầu ngực sưng huyết đỏ tươi, trước ngực áo sơ mi đã ướt thành một mảng lớn Kiêu Lỗi mới lại ngừng đầu tiếp tục hôn môi Ngu Chu. Hai người quăn riết lấy nhau, chẳng màng tiếng nước chảy cứ điên cuồng hôn môi. Có lẽ Ngu Chu đã có chút say, Kiêu Lỗi cũng vậy. Ngày hôm nay hân có chút cao hứng bởi vì vị kim chủ của hân quá mức thân thiết, tính khí này bình thường không thể phát ra được bằng không quá mức khó hiểu, hân lại tăng thêm lực, hôn Ngu Chu không khép mi lại được, nước bọt theo khóe môi chảy xuống hân đã cảm nhận được một ít.

Đột nhiên chốt cửa nhẹ nhàng bị vặn xuống.

Có người muốn vào!

Kiều Lỗi mở choàng mắt, Ngu Chu cũng thế, y đẩy nhẹ Kiều Lỗi cách mình một khoảng nhỏ, lòng bàn tay chặn lại miệng của hắn, bên ngoài là Quách tổng, hắn cao giọng hỏi: “Bên trong có người?”

Ngu Chu nói:

__Là tôi, Quách tổng.

__Ngu lão đệ, cậu ở trong sao? Tiểu Kiều đâu?

__Không biết. Ngu chu nói.

Quách tổng đáp lại một tiếng rồi đi khỏi phòng vệ sinh.

Kiều Lỗi cùng Ngu Chu không hẹn mà thở phào một tiếng.

“Đồng hồ của cậu này.” Ngu Chu rút từ trong túi áo ra đồng hồ đeo tay của Kiều Lỗi.

Kiều Lỗi nhận lấy đeo lên tay: “Anh biết hôm nay có thể gặp tôi nên mới mang theo trên người sao?”

“Tôi không biết”. Ngu Chu lau miệng, lau đi phần nước bọt tràn ra ngoài, quay người nhìn gương sửa sang trang phục, lại lấy khăn tay, thấm khô chỗ ướt mờ ám ở ngực,: “Được rồi, tạp chí Quý ông thời thượng mời tôi chụp ảnh trang bìa tháng 9 tôi đề xuất chụp cùng với cậu. mấy ngày nữa chắc hẳn giám đốc sẽ thông báo với cậu, vừa vặn hôm nay gặp mặt tôi nói trước với cậu một tiếng.”

Quý ông thời thượng chính là tạp chí có lượng tiêu thụ nhiều nhất ở trong nước, là tạp chí quảng cáo quý ông đắt tiền nhất, tạp san tháng 9 đối với họ lại là tạp san quan trọng nhất trong một năm. Hằng năm đều phải kêu gọi rất nhiều nam thần tượng có sức hút lớn quay chụp trang bìa, đã từng lên bìa cho tạp chí nào cũng là một trong những tiêu chí để chọn lựa. Trong nước có 4 loại tạp chí lớn tạp chí Quý ông thời thượng năm nay kỷ niệm 3 năm, cánh cửa rất cao hẳn vốn không ôm hi vọng.

Kiều Lỗi mắc lại bệnh ấu trĩ, ngữ khí rõ ràng châm chọc: “Tôi cùng anh lên giường một lần, anh hỏi đáp lại hai chuyện, sẽ không quá thua thiệt phải không?”

Ngu Chu sửa sang lại quần áo, ánh mắt quét đến nhìn hắn khó hiểu rồi đi ra ngoài.

Thẳng đến khi y kéo cánh cửa, Kiều Lỗi mới có phản ứng.

“Chờ một chút!” Kiều Lỗi nói: “Anh đi ra, tôi phải làm sao bây giờ?”

Ngu Chu quay đầu lại, nhú mày cười

“Không biết.”

Ngu thiên vương kéo cửa rồi ra ngoài.

4. Chương 4

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

*Đây là món tôm hùm sốt cay nha ^^ trông ngon kعد ý bạn Nguyên của mì cũng thích ăn món này nữa.

Ngu Chu với Lộ Dương là bằng hữu xưa.

Mười năm trước, bộ phim khi đó của Lộ Dương mời Ngu Chu diễn vai nam chính lúc này cũng là lúc sự nghiệp của y đang dần tụt dốc. Ban đầu cũng không phải vì vừa mất đại chế tác mà nhận phim, bất ngờ là dựa vào kịch bản đặc sắc, logic chặt chẽ, kỹ xảo cao siêu các giải như “Kim Tượng(1), Kim Kê(2), Kim Mã(2)” của điện ảnh đều giành được. Bộ phim kia đưa con đường đạo diễn của Lộ Dương lên vị trí cao nhất cũng thành công cứu vớt sự nghiệp đang xuống dốc của Ngu Chu. Hai người từ đó bắt đầu trở thành bạn bè thân thiết, sau đó theo đà tiến lên đã hợp tác thêm hơn ba bộ phim điện ảnh.

Chú thích :

(1): Giải Kim Tượng: là giải thưởng điện ảnh nổi tiếng nhất của điện ảnh Hồng Kông và là một trong những giải thưởng điện ảnh nổi tiếng nhất của điện ảnh Hồng Kông và là một trong những giải thưởng điện ảnh uy tín của Đông Á. Được lập ra năm 1982, giải thưởng được trao hằng năm vào tháng 4 để ghi nhận những đóng góp xuất sắc trên mọi lĩnh vực của ngành công nghiệp điện ảnh Hoa ngữ như đạo diễn, diễn xuất, kịch bản và quay phim.

(2): Giải Kim Kê: là giải thưởng lớn nhất của điện ảnh Trung Quốc. Hiệp hội Điện ảnh Trung Quốc bắt đầu trao giải Kim Kê cho những tác phẩm và cá nhân được coi là xuất sắc nhất trong năm của điện ảnh

Trung Quốc từ năm 1981.

(3): Giải Kim Mã: Giải thưởng điện ảnh của Đài Loan.

Trong lúc sự nghiệp đang ở thời kỳ đỉnh cao, Lộ Dương chơi lớn, quay một bộ phim có tính đả kích lớn. Bộ phim kia công chiếu được 3 ngày lập tức có công văn của cục gửi đến yêu cầu, “Đem nội dung có vấn đề biên tập chỉnh sửa mới được chiếu lại.” Khi đó Lộ Dương rất ương ngạnh, tuổi còn trẻ tính tình lại lúc nóng lúc lạnh làm sao có thể bằng lòng chịu thua, dưới cơn nóng giận liền đi Hollywood, bộ phim điện ảnh kia cũng không được chiếu nữa. Cũng phải cảm tạ trong nước lúc đó phát triển phim lậu, bộ phim kia sau kia sau khi được chế lại thu vào băng ghi hình thì được bày bán rộng rãi ở các điểm bán nhỏ trong thành phố, trở thành bộ phim kinh điển trong lòng mọi người. Cùng lúc đó Lộ Dương ở Hollywood cũng đã có một vài thành tựu nhỏ.

Mấy năm gần đây, điện ảnh Hollywood ngày càng nghiêm khắc, ngoại trừ phim về siêu anh hùng, thể loại phim khác đều không đắt khách, một năm quay chụp chỉnh sửa cũng không được một kịch bản, đành phải buồn bã về nước. Ai ngờ được, thị trường điện ảnh trong nước lại đang phát triển, đối với đạo diễn từ nước ngoài trở về như hắn, người ta sẽ không cho là làm ăn không được mới về nước, trái lại khắp nơi đồn thổi hắn nổi danh trở về. Hắn muốn quay phim, các nhà đầu tư tranh nhau tài trợ, toàn bộ các nhóm, từ tổ đạo diễn đến nhân viên phát cơm trong vòng một ngày đã đến đông đủ. Lộ Dương am hiểu sâu sắc cách thức triển khai phim điện ảnh ngay từ đầu đã nói ra muốn mời tài tử Hoa Kiều từ Hollywood làm diễn nam chính, nam thứ 2 dẫn dắt dùng tiểu thịt tươi. Vị tài tử Hoa kiều kia vô cùng nổi tiếng ở Hollywood, tuy rằng mấy năm gần đây vì có quan hệ không rõ ràng với em vợ mà bị lên án về thái độ làm người nhưng địa vị trong giới vẫn còn. Càng trọng yếu hơn bộ phim này cải biến từ một tiểu thuyết của nữ tác giả Anh Quốc, tiểu thuyết gia mà, mọi người đều hiểu đương nhiên là hủ. Bộ phim này vị trí nữ chính còn không có cảnh diễn cao trào. Lấy mối thù lớn của quốc gia làm bối cảnh, tư tưởng chính trị cũng không lệch, muốn không hút khách cũng khó.

Khó khăn duy nhất chính là trước đây Lộ Dương có chút khúc mắc với đài phát thanh và truyền hình, tuy nói hiện tại đã thay đổi, hai bộ phận đó cũng đã sáp nhập thành một, nhưng ai có thể bảo đảm được không xuất hiện tình trạng giữa chừng, “chiếu phim được ba ngày rồi gỡ xuống?”

Ấn sư của Lộ Dương đã chỉ cho hắn một cách.

Ấn sư của bộ phim năm đó cũng chính là người giúp Ngu Chu nổi suốt mười năm, vì người đó mà Ngu Chu thắng được chiếc cúp danh giá ở Béc-lin dành cho nam chính xuất sắc nhất. Ấn sư chỉ dẫn, mời Ngu Chu làm giám chế của Lộ Dương, vì giữ được y đương nhiên mặt mũi của y cũng phải nể. Huống chi hắn cùng Ngu Chu đã làm bằng hữu được nhiều năm, hắn thực lòng yêu thích tài nghệ của Ngu Chu, nguyện ý giúp y chuyện này.

Ngu Chu có gia thế hiển hách, bố là nhà kinh doanh lớn, mẹ là nhà quốc học nổi danh, anh cả của y kế thừa sự nghiệp kinh doanh của bố, anh hai làm chính trị, thân là người nhỏ nhất y muốn làm cái gì thì làm cái đấy. Cho dù Ngu Chu gia nhập vào giới giải trí người nhà cũng để y tùy ý. Anh hai của Ngu Chu hiện đang giữ vị trí quan trọng ở bộ văn hóa, có mời Ngu Chu đảm nhiệm vị trí giám chế, các đài cũng phải nể mặt mũi của anh hai vài phần tự nhiên sẽ không dám làm khó. Về phần bản thân Ngu Chu, y biết mình không có bản lĩnh làm giám chế thì đời này việc làm diễn viên cũng sẽ chấm dứt, vì vậy đã sớm bàn bạc xong với Lộ Dương treo lên một cái danh, không quản mọi việc, có việc gì gọi Lộ Dương là đủ.

Quản lý của Kiều Lỗi là một người chuyên đi dò la tin tức, trước khi bộ phim khai máy hắn liền biết rõ tất cả. Kiều Lỗi thấy có chút hy vọng, bởi vì người kia làm giám chế thì sẽ thường xuyên gặp nhau ở phim trường. Bình thường hắn với Ngu Chu không hay gặp nhau, lúc gặp mặt cũng đều là làm làm làm, làm xong cũng chỉ chào tạm biệt rồi bận việc khác. Kiều Lỗi cho là cuối cùng cũng có cơ hội quang minh chính đại mỗi ngày nhìn thấy Ngu Chu lại không ngờ rằng người ta chỉ là treo một cái danh vậy thôi.

Chọn diễn viên xong không lâu sau đoàn phim chính thức cử hành nghi thức khai máy, chính thức quay phim. Ngày hôm đó Ngu Chu rất nể tình mà xuất hiện đáng tiếc sau khi họp báo kết thúc lại vội vã rời đi, Kiều Lỗi ngay cả một câu bắt chuyện cũng chưa kịp nói. Hắn chán nản không biết lần tới gặp mặt lại là lúc nào. Quản lý công ty truyền đến thông tin, gọi hắn chiều thứ 6 tuần này đi chụp trang bìa cho tạp chí “Quý ông thời thượng” đối tượng hợp tác chính là Ngu Chu.

Kiều Lỗi vui vẻ không thôi, tức thì hện bạn bè thứ bảy đi ăn tôm hùm cay. Không có biện pháp, quá đói rồi, kể từ khi biết được chụp trang bìa cùng Ngu Chu hẳn đã rất nhiều ngày không ăn được gì tử tế tức hận không thôi, ăn một quả táo coi như đã đủ calo. Bất luận người nào chụp ảnh cùng Ngu Chu trong vòng một tuần đều phải rèn luyện ăn uống điều độ. Dù sao thì khí chất với khuôn mặt hợp lại không qua được ý, chúng ta chỉ có thể rèn luyện vóc dáng.

Hôm chụp ảnh, chẳng biết thông tin lộ ra ở đâu, bên ngoài phòng chụp ảnh đã sớm có rất nhiều fan đứng chờ. Hôm nay là đầu hè, nhiệt độ không khí mỗi ngày đều tăng cao, phơi nắng giữa ánh mặt trời lớn, các cô gái chẳng mấy may sợ nóng, giờ banner quảng cáo cùng hoa tiếp ứng ở cửa lớn tòa cao ốc. Kiều Lỗi đi từ xa đã nhìn thấy họ, mọi người đều đang tập luyện khẩu hiệu, kêu gọi đồng tâm hiệp lực, ý chí chiến đấu sục sôi, trong không khí tỏa ra rất nhiều bóng hồng. Quản lý nhìn thấy liền nhíu mày, bảo tài xế lặng lẽ lượn lối cửa sau, nếu bị thấy các cô ấy vừa muốn ký tên vừa phải nhận hoa, còn luôn phải bảo trì nụ cười. Không cần đi cửa sau, nên đi lối nào thì đi lối đấy, trời nóng bức thế này mọi người cũng đã đợi cả một buổi trưa, chúng ta rõ ràng đã tới còn ẩn núp thật quá đáng.

Xe của Kiều Lỗi còn chưa đến phía trước đã bị fan bao vây nhiệt tình. Xe chậm rãi tiến về phía trước, thật vất vả mới đi được đến trước cửa tòa nhà. Cửa xe vừa mở ra một bó hoa lập tức được đưa đến trước mặt. Fan hét đến mức tai chấn động màng nhĩ. Thế nhưng fan nếu không thích bạn sẽ không kích động đến như vậy? Kiều Lỗi cũng từng là fan có thể lý giải được tâm tình này. Hắn cũng là người nổi tiếng bảo vệ fan. Fan đưa hoa đến, hắn nhận còn liên tục nói tiếng cảm ơn, fan chuyển sổ muốn ký tên hắn hỏi tên rồi ký “To Mỗ Mỗ”, hắn hỏi fan có nóng không, bảo mọi người đừng đợi ở chỗ này nhanh đi mua nước uống, tránh bị cảm nắng. Không thể nhiều lời hơn nữa hắn đành vẫy tay dưới sự bảo hộ của bảo an, trợ lý quản lý đi vào tòa nhà.

Nán lại như vậy, tuy rằng chưa có muộn nhưng đến vẫn bị đến chậm một chút.

Đẩy cửa phòng hóa trang, nhân viên trang điểm đã vào chỗ, một cái gương còn trống một cái gương khác đã có người đang hóa trang ở đó.

Kiều Lỗi vội vàng áy náy nói: “Xin lỗi, xin lỗi ngoài cửa có fan, phải nán lại một lúc.” Lại cung kính chào hỏi, “Chào anh Ngu.”

Lúc công khai bên ngoài với Ngu Chu, hắn và người kia luôn giả bộ không quen, Ngu Chu chỉ nhàn nhạt gật đầu rồi tiếp tục xem hình ảnh hóa trang của mình qua gương.

Nhân viên trang điểm lại cười nói: “Không có việc gì, hiện tại là lúc anh đang nổi nhất, fan nhiều một chút chúng tôi cũng hiểu được.”

Kiều Lỗi vừa ngồi trên ghế vừa nói: “phải, lý giải muôn năm.” Đồng thời nhân viên trang điểm phụ trách hắn làm công tác chuẩn bị như thường lệ rồi bắt đầu đánh lớp đầu tiên.

Người hóa trang của Ngu Chu tên là Mai Khắc, là người Đài Loan kỹ thuật vô cùng tốt, nhưng lại rất hay nhiều lời. Hắn rút ra cây chì kẻ long mày, quay qua nhìn lông mày của Ngu Chu đặt bút vẽ nói: “Chu này, anh có nhớ trước đây, chúng ta mặc kệ là đi đến nơi nào cũng có thật là nhiều fan vây bắt. Có điều fan khi đó chỉ có giờ biểu ngữ, tặng hoa, gọi anh ký tên, căn bản không giống như bây giờ các fandom còn muốn lấy một cái tên, kêu cái gì “gạo nếp”, “tiểu mạch” làm biệt danh riêng. Vừa hay biệt danh mà các cô ấy gọi nghe rất êm tai, khi đọc thuận miệng còn giống như mấy câu vè, tôi đã nghe thấy hết.” Hắn cười hỏi Ngu Chu: “Chu, anh nghe thấy không?”

“Ừ.” Ngu Chu thản nhiên đáp lại.

Bởi vì... đây đều là những từ một âm tiết đơn giản, Kiều Lỗi nhất thời đỏ mặt: “Fan tốt nên thế thôi.”

Nhân viên trang điểm của Kiều Lỗi cũng cười: “Mai Khắc lão sư anh đừng cười anh ấy nữa, lại nói thêm nữa có khi em không cần dùng phấn má nữa.”

Mai Khắc nói: “Tôi đâu có cười cậu ấy, nhiều fan là chuyện tốt. Được người ta thích chính là hạnh phúc nha. Có điều Kiều Lỗi bây giờ quả thực là đang rất nổi đi đến đâu cũng thấy ảnh quảng cáo của cậu ấy đại diện cho các nhãn hàng. Trước đây có lần tôi xuống máy bay, ngoài sân bay đông nghịt toàn người, cho rằng máy bay bị hoãn chuyển nhìn kỹ mới hát hiện thì ra là fan tới đón ở sân bay. Kiều Lỗi có chuyến bay

tối nay, fan liền ở đó chờ từ 9 giờ tối đến 1 giờ sáng!” Mai Khắc tấm tắc: “Fan ngày nay thật sự rất khác với trước đây... Được rồi, Kiều Lỗi, tôi có nghe nói, có một fan có một chút bối cảnh nhờ thật nhiều quan hệ chỉ để cùng cậu ăn một bữa cơm là thật vậy chăng?”

Tin tức của Mai Khắc linh hoạt, nói chuyện lớn mật, tức thì cả phòng hóa trang đều trầm xuống.

Kiều Lỗi chẳng biết trả lời thế nào, vô thức nhìn về phía Ngu Chu, không biết sao hắn rất sợ Ngu Chu mất hứng.

Thế nhưng Ngu Chu sao phải mất hứng đây?

Bản thân Kiều Lỗi cũng không rõ.

Hắn trả lời, đôi mắt nhìn chằm chằm thân ảnh Ngu Chu trong gương, có chút thất thần.

Mà Ngu Chu chỉ nhìn thẳng phía trước, giống như là hoàn toàn không để ý đến ánh mắt của hắn.

Mai Khắc nói: “Không trả lời, hay là cam chịu rồi?”

Kiều Lỗi vẫn cứ trầm mặc.

Bút vẽ của Mai Khắc tô lên lông mày Ngu Chu, hắn cười nói: “Vậy là sự thật rồi___! Ngu Chu anh đừng động!”

Kiều Lỗi quay đầu sang trả lời, lông mày của Ngu Chu khẽ động một chút, bút vẽ không theo kịp động tác liền bị ngoạch ra ngoài lưu lại một đường màu nâu kéo xuống thái dương.

Mai Khắc vội vàng sửa chữa, dặm lại phấn, Ngu Chu lại đem đẩy ra.

Y đứng lên, nghiêng người về phía trước, tới gần cái gương, dùng hai ngón tay nhẹ nhàng lau đi vết bị ngoạch ra ở trên lông mày.

Đèn trần chiếu xuống sáng rực, ánh mắt của y đen mà sáng, Kiều Lỗi nghĩ đây là ảo giác lại không phải ảo giác, nhưng rõ ràng cặp mắt của Ngu Chu lúc đứng dậy ánh mắt thật nhanh liếc xẹt qua hắn.

“Tôi đi vệ sinh.” Ngu Chu khẽ cười một cái, xoay người đi ra khỏi phòng.

5. Chương 5

Chủ đề trang bìa kỳ này là “Nam sắc khuynh thành”, Kiều Lỗi đã sớm xem qua kế hoạch chụp ảnh, biết được hôm nay là chụp ở studio mấy hôm nữa sẽ chụp ngoại cảnh. Cảnh phân công chụp của hắn với Ngu Chu không giống nhau, hắn đại biểu cho tuổi trẻ thẳng thắn, đường hoàng, Ngu Chu đại biểu cho sự chững trạc, cẩn trọng, vững vàng bên trong. Hai người hai đối thủ ngang tài ngang sức với nhau đều tập trung ở phòng chụp của studio, còn chụp ngoại cảnh thì một người chụp ở Thượng Hải, một ở Hàng Châu.

Lúc Kiều Lỗi bước vào phòng thì Ngu Chu đã bắt đầu chụp. Bộ đầu tiên hắn đang mặc đến từ nhãn hiệu nổi tiếng Tom Ford, đường may cẩn thận ôm sát lấy từng đường nét trên cơ thể Ngu Chu hiện rõ bờ vai rộng cùng đôi chân dài của y, nhất là đường cong phần hông mà hiếm người đàn ông nào có được, càng chứng tỏ rằng y thực xứng đáng với hai chữ “nam sắc”. Kiều Lỗi cảm thấy bản thân vô cùng may mắn khi đã ăn uống luyện tập cẩn thận trước khi chụp, bằng không nếu đứng bên cạnh Ngu Chu sẽ bị khí chất của y làm cho mờ nhạt.

Ngu Chu làm việc nhiều năm, kinh nghiệm của y Kiều Lỗi có học cũng không hết, khó có cơ hội làm việc với nhau Kiều Lỗi ngồi ở một bên con mắt chưa từng dời khỏi thân thể người kia, im lặng học hỏi. Lúc Ngu Chu nghỉ chụp để đổi quần áo thì đến lượt hắn chụp, Kiều Lỗi một bên đi về phía đèn trung tâm một bên lơ đãng liếc mắt về phía góc tối. Hiếm khi mà chủ biên của “Quý ông thời thượng” đến.

Chủ biên của tạp “chí Quý ông thời thượng” đã công khai bản thân là gay, là người có tài lại có năng lực. Kiều Lỗi từng biết người này lúc ở tiệc rượu từng thẳng thắn bày tỏ khởi đầu của tạp chí này chính là vì muốn được quang minh chính đại ngắm những cơ thể đẹp hoàn hảo, nhất là cơ thể đàn ông. Lời nói này

sau đó lại bị truyền lên mạng online gây đến thật nhiều tranh luận, tuy là sau cùng cũng đã lên tiếng xin lỗi nhưng Kiều Lỗi cảm thấy lời người này nói cũng không sai.

Ý thức được Kiều Lỗi đã phát hiện ra mình, vị chủ biên này lên tiếng chào hỏi Kiều Lỗi thuần thực như thường lệ. Hai người từng gặp mặt, ăn cơm, tán gẫu với nhau, quan hệ hai bên coi như là tốt nhưng cái tốt này cũng là xuất phát từ địa vị xã hội là tôn trọng lời kéo lẫn nhau. Kiều Lỗi nhìn sang thấy chủ biên đang dùng ánh mắt chào hỏi Ngu Chu. Ánh mắt kia thể hiện đã cùng đối phương trải qua nhiều chuyện, từng chứng kiến qua sự kiên trì của đối phương, qua nhiều lần lặp lại mà tạo nên cảm tình, hoàn toàn bất đồng với lời chào hỏi khách sáo giữa chủ biên với Kiều Lỗi.

Kiều Lỗi có điểm đồ ký.

Hắn đứng dưới ánh đèn, không thể không thừa nhận vô cùng đồ ký với đối phương.

Xung quanh Ngu Chu có nhiều bạn bè như vậy, hắn nỗ lực lại nỗ lực muốn truy đuổi chiếm lấy một phần trong đó, thật vất vả mới thấy một chút ánh sáng rạng Đông lại phát hiện tất cả vị trí đều đã được lấp đầy.

Ở phía mặt khác của hắn, tại nơi mà camera không chụp tới được mạnh mẽ siết chặt quai hàm.

Nhưng vẫn là_____chưa từ bỏ ý định.

Tổ chụp ảnh quay chụp trong thời gian rất ngắn, khoảng chừng 5 phút sau Ngu Chu thay quần áo khác đi ra, đứng bên cạnh hắn chụp cảnh chung của hai người. Phòng nền chụp phía sau lấy bối cảnh là bức tường Berlin. Bộ quần áo lần này Ngu Chu mặc là kiểu quân trang của Đức lúc sau chiến tranh thế giới thứ 2 mang vẻ vừa lạnh lùng vừa cứng rắn. Tóc của y được vuốt hết ra đằng sau, cánh mũi được đánh highlight rõ màu tối tạo vẻ thâm trầm. Kiều Lỗi vẫn luôn muốn hỏi Ngu Chu một chút rằng tổ tiên của y phải chăng là người có huyết thống Châu Âu bằng không gò má kia sao lại có đường nét rõ ràng như vậy? Y đứng phía trước Kiều Lỗi, tay phải hơi cong, tay trái tự nhiên đặt lên ống tay áo bên phải giống như là đang cài cúc vàng ở tay áo. Người này quá hoàn hảo rồi, Kiều Lỗi nhìn mà không khỏi sửng sốt, thợ chụp rất nhanh chụp được vài tấm hắn mới phản ứng được, quay lại hướng người chụp ảnh.

“Ánh mắt rất tốt.” Quay đầu trong nháy mắt, ánh đèn chụp lóa mắt chiếu đến, nhiếp ảnh gia dùng tiếng Anh cười nói.

Ngu Chu khẽ động lông mày, nhiếp ảnh gia cười nói: “Anh Ngu quá đẹp rồi, người hợp tác cùng anh cũng đã nhìn anh đến ngây người.”

“Được rồi, như cậu nói có thể là do tôi qua cậu ấy không nghỉ ngơi tốt nên mới có chút thất thần như vậy sao?” Ngu Chu nhún vai đi đến bên người Kiều Lỗi.

“Chăm chỉ làm việc.” Y dùng khẩu hình miệng để nói với Kiều Lỗi.

Kiều Lỗi không có biện pháp chăm chỉ làm việc, đặc biệt là khi Ngu Chu dùng ánh mắt lạnh đậm cùng gọi cảm nhìn hắt. Lúc đó hắt chỉ muốn đem Ngu Chu ôm chặt vào ngực, hung hăng hôn môi. Hai người ở trước phong nền Berlin chụp một lúc lâu, một người mặc quân phục xanh lục, một người mặc tây trang màu xanh biển sẫm hiện đại, chỉ cần hai người đứng chung một chỗ cũng trở thành một tổ hợp cực kỳ đẹp mắt. Ngu Chu khi thì hơi đưa cằm lên, lộ ra ánh mắt say mê nhìn Kiêu Lỗi dường như thể hiện năng lực thích ứng không tồi, khi lại đưa tay lên khoắc lên đầu vai Kiêu Lỗi, thân thể hơi nghiêng, một môi dựa lên. Thậm chí lúc khoảng cách hai người tách ra đây đó ở những góc ảnh nhìn nghiêng dù có cách ngọn đèn chói mắt Kiêu Lỗi vẫn cảm nhận được ánh nhìn không chớp mắt nhìn sang hướng đến ngực mình.

Kiều Lỗi thật là không có biện pháp chuyên tâm làm việc mà!

Tổ chụp ảnh chụp đến những bức cuối cùng. Kiêu Lỗi đứng thẳng sát lại tường, chân dài vươn ra tự nhiên tạo với nền nhà một góc 60 độ. Ngu Chu ở bên cạnh hắt một chân cong, một chân khác lui về về sau, bên trái là hình ảnh ngông cuồng, sắc xảo không ai bì nổi, bên phải lại là thân ảnh lạnh lùng cấm dục, hai loại tâm tình như vậy vốn nên hòa hợp trong một bức hình, nháy mắt ngay khi nhiếp ảnh gia hô “OK” Kiêu Lỗi đột nhiên cúi đầu nhìn thẳng vào đôi mắt của Ngu Chu.

Tựa như có thần giao cách cảm, Ngu Chu cũng ngẩng đầu lơ mờ nhìn sang.

Ánh mắt giao nhau, Kiêu Lỗi cúi người nắm lấy cằm dưới của Ngu Chu, trước mắt bao người như phẳng phát hôn một cái hôn khúc dạo đầu ép buộc người kia tiến lại gần mình.

Hai môi gần nhau khoảng cách chỉ còn lại một chút, máy ảnh nháy liên tục, nhiếp ảnh gia đã ghi lại được thời khắc vĩnh viễn này.

“Nếu như không phải biết Kiêu Lỗi là thẳng nam...” Chụp xong tấm ảnh kia, nhiếp ảnh gia tuyên bố nghỉ nửa tiếng đồng hồ, chủ biên tiến đến, hạ giọng cảm thán: “Tôi còn tưởng rằng cậu ấy đang khiêu khích anh.”

Ngu Chu cười một tiếng, nhìn người phía xa cũng cùng lúc dừng chụp, đang tiến về phía phòng thay đồ Kiêu Lỗi. Thanh niên có thân hình cao ngất, bóng lưng lúc bước đi thẳng tắp, hắt đẹp trai như vậy nhiều lần Ngu Chu cũng không kìm nén được trái tim nhói lên một chút.

“Cậu ấy chính là đang khiêu khích tôi mà.” Ngu Chu nói: “Còn khiêu khích đến vui vẻ nữa.”

Lần này đi ra Ngu Chu chỉ dẫn theo trợ lý, trợ lý sốt ruột xin phép nghỉ 5 phút đi vệ sinh. Bản thân Ngu Chu quay lại phòng có treo biển hiệu thay quần áo, dự định giành cho mình một khoảng thời gian riêng, không có ý cho phép không ai được phép đi vào. Đi tới cửa, vịn chốt mở, chưa kịp đẩy ra cửa đã tự động mở.

Tiếp theo đó có người đem y kéo vào.

Bị đẩy vào trên cửa, bên tai lại nghe được âm thanh của tiếng chốt cửa, chưa kịp rõ là ai, môi đã bị cạy mở

đầu lưỡi ẩm áp tiến thẳng vào trong. Dữ dội chứ không giống cẩn trọng tỉ mỉ như bình thường, nụ hôn lúc này từ đầu đã bá đạo mà cường thế, ở mấy giây ban đầu Ngu Chu còn quên cả hô hấp. Người nọ một bên vẫn cứ hôn y một bên vuốt ve thân thể từ đường cong bên hông lên đến ngực rồi trườn xuống sống lưng, hung hăng nắn bóp hai cánh mông. Ngu Chu bị hôn đến tê dại cả môi, muốn gọi người nọ ôn nhu một chút lại chỉ bật ra vài tiếng” ô...ô” của bản thân. Hai chân của y cũng vì thế mà dần tách xa nhau, cách lớp quần áo, đầu gối người kia tiến vào giữa, nồng nhiệt xấu xa chặn lấy bộ phận yếu ớt kia.

“Ừ...Ừm.”

Ngu Chu vô lực thì thầm, hai tay chặn lại ở trước ngực muốn phản kháng thế nhưng đối với thân thể miễn cưỡng đã quen thuộc với người kia khiến y hoàn toàn rơi vào lòng bàn tay của người nọ. Nước bọt không kịp nuốt vào theo khước môi chảy ra ngoài, đầu lưỡi người kia một đường liếm đến lại một lần nữa hôn lên môi. Ngu Chu bị hôn đến không thể hô hấp, thật lâu sau mới có cảm giác thả lỏng trong giây lát không ngờ là để đón nhận trận vũ bão mãnh liệt hơn. Y có thể cảm nhận rõ được hai cánh mông của mình đang bị một bàn tay khác vờn ve nhào nặn, phía trước dưới sự trêu đùa của người kia dần dần thẳng đứng, tất cả dường như đã không còn khống chế được, y sa đọa dưới thân người kia, làm đến sau cùng mới giãy ra một chút.

“Quần áo là của nhà tài trợ, lúc sau còn phải trả lại...” dùng lực đẩy đối phương ra, bị hôn đến mức hai môi đỏ ửng, thở gấp: “nếu muốn tiếp tục, cởi đồ rồi làm tiếp.”

6. Chương 6

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Sau khi chụp ảnh tuyên truyền cho bộ phim, lịch trình công việc của Kiều Lỗi ngày một dày lên, ngoại trừ những lịch đã bàn từ trước không thể dời đẩy được, thời gian còn lại hầu như đều ở bên ngoài chụp ngoại cảnh. Lộ Dương là một đạo diễn có yêu cầu nghiêm khắc, hợp tác cùng với hắn cũng có thể học hỏi thêm được rất nhiều điều. Kiều Lỗi vô cùng quý trọng cơ hội lần này, hơn nữa tổ diễn viên cũng đều diễn đến xuất chúng, ngay cả tổ diễn viên quần chúng cũng là những người đã diễn xuất nhiều năm diễn, điều này càng không có cơ hội để người khác soi mói.

Điểm duy nhất không được hoàn hảo chính là từ lúc chụp ảnh đến bây giờ giám chế Ngu Chu thực hiện đúng như theo nguyên tắc “trên danh nghĩa” chưa một lần đến phim trường.

Quan hệ giữa Ngu Chu và Kiều Lỗi vẫn được duy trì liên tục mà chưa bị bên ngoài phát hiện cũng là bởi bình thường hai người rất ít khi liên lạc. Không có việc gì sẽ không liên lạc, có việc thì nhắn weixin. Chỉ có khi Ngu Chu cần hắn mới phải gọi điện thoại, thời gian trò chuyện luôn luôn không đến một phút đồng hồ. Kiều Lỗi vẫn luôn cảm thấy mình cùng Ngu Chu không quen thuộc. Tuy rằng hắn thích người này như thế, thế nhưng hắn cùng người kia cũng không có trò chuyện, tâm sự mỗi ngày, thường ngày lúc ở bên nhau cũng chỉ là làm một chút. Ngay cả khi hắn học được cách nói chuyện ngọt ngào khéo léo với kim chủ như bao người được bao dưỡng khác thì cũng không có cơ hội thể hiện ____ Ngu Chu tâm lý vô cùng, y luôn biết Kiều Lỗi thiếu thứ gì, không đợi hắn mở miệng người kia đã đem đủ thứ bày ra trước mắt Kiều Lỗi.

Kiều Lỗi ở tổ làm phim một tháng mới có thời gian gặp mặt fan nữ kia, hơn nữa thời gian gặp mặt còn rất eo hẹp khắt khe. Tổ phim chỉ cho nghỉ 24 tiếng nhiều hơn một phút cũng không được. Bốn giờ chiều, máy bay đáp xuống sân bay, Kiều Lỗi thay quần áo và làm tóc ngay ở trên xe, đến quán rượu bận rộn một chút. Sáu giờ rưỡi hắn đứng giờ xuất hiện trước mặt fan, cô gái kích động đến mức gần như khóc ngay tại chỗ.

Cả gian phòng chỉ còn lại hai người. Lúc mới bắt đầu cô còn rất câu nệ, khi bắt đầu hiển nhiên là bộc lộ bản tính. Cô thay mặt những người khác đưa quà cho Kiều Lỗi, có bánh quy tự làm, lại có người hâm mộ nào đó tự làm cho Kiều Lỗi một quyển sổ tay chúc phúc, lại có fan đưa đến tặng hẳn quyển nhật ký ghi chép ước hẹn mười năm bên trong đều là những hồi ức tốt đẹp của hắn.

Mười năm, Kiều Lỗi ngẩng đầu cùng fan hồi tưởng một chút. Khi đó hắn chỉ là một ngôi sao nhỏ, bởi vì diễn vai nam chính của một bộ phim truyền hình mà nổi lên một thời gian, sau đó lại là bảy năm im lặng.

Lại có người từ khi đó thích mình đến tận bây giờ.

Mặc kệ có nổi đến thế nào, Kiều Lỗi vẫn luôn đối xử với fan hết sức nhẹ nhàng. Hắn ở trong giới có tiếng là người bảo vệ fan, bởi vì bảo an đập nát máy ảnh của fan hắn vì fan mà động thủ với người đó. Ngồi ở bàn ăn, một fan nữ đối diện hỏi hắn vì sao phải làm những việc này... Kiều Lỗi suy nghĩ một lúc cười nói: “Anh cũng là một fan, những việc như này anh đều hiểu được.”

Một bữa cơm ăn đến hai giờ, hai người ăn có vài miếng, từ đầu đến cuối đều là trò chuyện. Kiều Lỗi đáp ứng tất cả nhu cầu của cô, yêu cầu chụp ảnh chung, quay video cũng đồng ý, còn dùng âm điệu không hoàn chỉnh hát tặng cô ấy bài hát “Ít nhất còn có bạn”. 8 giờ rưỡi, là lúc con gái nên về nhà rồi, hắn tiễn cô ra ngoài còn ân cần hỏi có cần đưa về nhà hay không, vừa dứt lời thì một chiếc Lamborghini lái tới, loại xe số lượng có giới hạn, cả nước cũng chỉ có 120 cái, so với xe của Kiều Lỗi còn đắt hơn một số 0.

Từ chỗ người lái xe, cửa kính dần hạ xuống, lộ ra gương mặt của người ngồi trong.

Cô gái nói: “Anh em tới đón rồi, cảm ơn anh, Kiều Lỗi tôi nay em thực sự rất vui.”

Kiều Lỗi gương cười, đưa cô gái lên xe, may mắn cùng tiểu thư cô ăn cơm tôi càng vui vẻ hơn.

Kiều Lỗi chỉ biết là nhà cô gái đó có chút bối cảnh, nhưng không biết có bối cảnh lớn đến như vậy. Hắn nhớ vừa rồi cô gái đó có tặng hắn thứ gì đó, định quay lại để lấy, từ sảnh chính của nhà hàng không ngờ tới lại phát hiện ra chiếc xe quen thuộc đỗ ở bên đường.

Kiều Lỗi băng qua đường đi tới chiếc xe, gõ gõ vào cửa kính, cửa xe phải hơn 30 giây mới hạ xuống. Ghé người vào cửa xe về mặt ngạc nhiên cười: “Sao anh lại ở chỗ này?”

Ngu Chu cũng cười, nhưng Kiều Lỗi lại nghĩ y cười chẳng tự nhiên chút nào. “Có việc cần làm ở gần đây.” Dừng một chút “Thật là đúng dịp.”

Kia buổi tối thì có việc gì? Kiều Lỗi không tiếp tục truy hỏi, cười nói: “Xong việc rồi?”

“Ừm.” Ngu Chu nói.

“Hừm, vậy thì tốt quá rồi.” Kiều Lỗi ho khan một tiếng, “Tôi,...kia cái gì... tôi ăn ở nhà hàng gần đây.”

“Nhà hàng Lan Đình?” Ngu Chu hỏi.

“Làm sao mà anh biết?” Kiều Lỗi có chút ngạc nhiên, hắn gương cười nói, “Trước đây, không phải cũng có một fan sao...” Hắn nói đến phân nửa, ý thức được nói sai, dứt khoát chuyển trọng tâm câu chuyện, “Cái kia, lát nữa anh không có việc gì khác chứ?”

“Không. Thế nào muốn tiện đi nhờ xe tôi?”

“Ừm, đúng là ý đó.” Kiều Lỗi nhanh chóng thuận theo, “Người quản lý của tôi không chịu trách nhiệm, cứ thể bỏ tôi ở bên ngoài hoàn toàn bỏ mặc tôi!”

“Thật đáng thương.” Ngu Chu cười đẩy cửa xe ra, “Lên đây đi, tôi đưa cậu về.”

Kiều Lỗi vươn đôi chân dài ngồi vào trong xe, lên lấy di động ra nhấn cho người vẫn đang đợi hắn ở ngoài nhà hàng một cái tin.

“Tôi tự về, đừng đợi tôi.”

Bầu không khí trong xe có chút xấu hổ, không biết nhiều về sinh hoạt của Ngu Chu, Kiều Lỗi cố tìm cái gì đó để nói lại tìm không ra đề tài. Hắn ngồi không yên, cái móng dịch bên trái lại dịch qua bên phải, thật

vắt vả tìm được góc thích hợp, từ đỉnh gương chiếu hậu nhìn xuống gương mặt của Ngu Chu một hai phút vẫn chưa bị phát hiện.

Ngu Chu hỏi: “Cậu làm gì mà nhìn tôi chăm chú như vậy?”

Kiều Lỗi bị nghehọng, thật vất vả mới nuốt xuống được, thanh minh, “Tôi không, tôi...” Liếc mắt nhìn thấy đồ vật phía sau xe như nắm được cọng rơm cứu mạng, hấn khéo léo kéo vật kia nắm lấy, vui vẻ nói: “Bọn họ đã đưa cái này cho anh rồi?”

Ngu Chu nhìn lướt qua tạp chí trong tay Kiều Lỗi, đây là số lần trước hai người chụp bìa cho “Quý ông thời thượng.” tạp chí đã được ghi chép đóng thành quyển xong xuôi, hời hợt nói: “Ừ, bọn họ chưa đưa cho cậu sao?”

“Chưa đưa.” Nói dối, kỳ thực bọn họ đã sớm đưa cho hấn, Kiều Lỗi đã xem hình Ngu Chu in bên trong đến mức si mê, suýt nữa còn muốn hôn lên đó rồi mang đi in thành áp phích lớn treo ở đầu giường.

Ngu Chu khẽ nhú mày, “Vậy cũng nên đưa cho cậu. Để tôi giúp cậu một chút, xem ra là vì cậu thường xuyên ở bên ngoài chụp ngoại cảnh nên bọn họ chưa kịp đưa.”

Hỏi ra không phải là sẽ lộ sao? Kiều Lỗi nói: “Không cần, anh đưa tôi luôn quyển này là được rồi, hi hi.”

“Không được!” Ngu Chu nhanh chóng đáp lại, chắc như đinh đóng cột, có lẽ cũng cảm giác được phản ứng của mình quá nghiêm trọng, lại nói thêm một câu: “Tôi ở bên này cũng... muốn giữ một bản.”

“Ừm.” Kiều Lỗi gượng cười đáp lại.

Bầu không khí lại bắt đầu lúng túng.

Kiều Lỗi ngồi tựa ở ghế xe ngắn ngủi, Ngu Chu chuyên chú lái xe. Khoảng chừng 5 phút sau, Ngu Chu phanh xe dừng trước đèn đỏ, đánh vỡ sự yên tĩnh, “Cậu vừa rồi là cùng fan nữ kia ăn?”

“Ừm.” Kiều Lỗi giải thích: “Là do công ty sắp xếp, hơn nữa cô ấy chỉ là fan của tôi thôi, anh đừng nghĩ nhiều.”

“Tại sao tôi phải nghĩ nhiều?” Ngu Chu nhìn hấn một cái, cười nói, “Trong giới có rất nhiều cũng gặp mặt fan rồi cùng ăn cơm, hai bên đều rất vui, thật sự là vô cùng tốt. Chỉ là nhớ tới hai người chúng ta quen nhau cũng đã ba năm mà chưa từng cùng ra ngoài ăn một bữa...”

Hít sâu một cái, nhưng vẫn là cười: “Xem ra làm fan của cậu so với làm kim chủ còn hạnh phúc hơn.”

“Cũng không phải, tôi...” Kiều Lỗi nghĩ Ngu Chu nói lời này không đúng, muốn phủ nhận, lại nhất thời nghehọng.

“Ngu Chu,” hấn suy nghĩ một chút, lựa chọn phương thức trả lời thẳng thắn đơn giản nhất, “Queo phải.”

“Hả.” Ngu Chu nghi ngờ nhìn sang.

“Không phải anh nói chúng ta chưa từng cùng nhau ăn cơm sao? Tôi biết bên kia có phố ăn vặt, queo phải tôi dẫn anh đi.” Kiều Lỗi nói.

7. Chương 7

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Đây là một trong những chương mình thích nhất của truyện hai người dần có thể hiểu được tình cảm của đối phương với mình.

Rẽ phải rồi lại rẽ phải, đi thẳng khoảng chừng 1 km mới đến được phố ăn vặt. Mùa đông bán hồ ma cay (1), bánh bao, mùa hè bán tôm hùm nướng. Chỗ này nhỏ nhưng nhân khí lại tốt thành ra “ba ngày đánh cá, hai ngày quăng lưới.”(2), cho nên gần tới nơi đường phố đã bắt đầu kẹt xe. Ngu Chu đỗ xe ở bãi đậu xe nằm bên cạnh tòa cao ốc. Lúc xuống xe, theo thói quen muốn mang theo kính râm, ngón tay vừa mới động vào hộp kính Kiều Lỗi liền cầm tay y ngăn lại.

(2) thành ngữ “ba ngày đánh cá, hai ngày quăng lưới” ý chỉ bữa đực bữa cái làm được ba ngày lại chơi hai ngày. So vào câu trên thì có thể hiểu là người bán hàng ở đây lúc đông khách lúc ít khách buổi thì bán được buổi thì ngồi không.

“Trời tối thế này đeo kính râm thật kỳ quái,” hắn từ trong túi móc ra 2 cái khẩu trang, “Mang cái này.”

Kiều Lỗi có một thói quen, ra ngoài thích mang theo túi, bên trong có chút lộn xộn nhưng đều là đồ vật hắn hay dùng. Cái túi này cũng không to lắm nhưng rất tinh xảo, hơn nữa bởi vì hắn cao lớn vẻ mặt còn tỏa ra dương quang ấm áp nên cầm túi cũng không hiện lên dáng vẻ của các mẹ. Ngu Chu đến giờ cũng không rõ bên trong túi kia đựng những thứ gì chỉ cảm thấy giống như cái rương bách bảo (3), hôm nay còn bất ngờ lấy ra 2 cái khẩu trang, trước đây có lần người kia còn lấy ra cả một lọ xịt khoáng.

(3) Rương bách bảo: rương đựng đồ vật của thời xưa thường là vàng bạc châu báu hoặc những thứ quý giá.

Hai người đeo khẩu trang, cùng nhau đi về phía phố ăn vặt nhỏ. Đường xe chạy bị tắc đến mức nước cũng không lọt, lối đi bộ trên vỉa hè cũng không ít người. Mặc dù thời gian cũng không còn sớm, cũng có thể bởi hôm nay là cuối tuần vì vậy đoàn người đều đến phố ăn vặt kiếm ăn khi màn đêm buông xuống.

Kiều Lỗi vô cùng quen thuộc với con đường này, có lẽ nói, đối với con đường này hắn đã vô cùng thân thuộc. Đi một lúc hắn chỉ vào bên đường nói nơi đó đã từng có cửa tiệm bán gà quay, cánh gà bán chạy đến mức không đủ đáp ứng lượng người mua, 5 năm trước chỉ có 10 đồng một cái. Một lúc sau lại chỉ vào một nhà hàng ra sức nói tiếp, nhà này vốn dĩ lúc đầu là bán dưa chiếc dưa đẹp nhưng nước sơn lại không tốt, vậy mà còn lừa người ở chợ bán có 20 đồng một đôi vậy mà cửa hàng đó lại dám bán tới tám mươi. Ngu Chu cảm thấy hắn đúng là một tên buôn bán truyền kỳ. Trong một lúc này nghe được từ miệng tên kia mà biết rằng thành phố này đã có 5 năm lịch sử nhưng mà nghe thế nào cũng thấy không đúng, tại sao cứ luôn là trước đây chứ?

Ngu Chu hỏi: “Cậu có thể nói thời điểm gần đây nhất được không?” Y chỉ vào một cửa hàng gần đó, “Nhà kia bán bánh gato có ngon không?”

“Không biết.” Kiều Lỗi gãi đầu, khẩu trang tụt xuống lộ ra một chút ý cười gượng, “Nói thật là thật lâu rồi tôi không đến lại chỗ này.”

Ngu Chu nhíu mi, Kiều Lỗi nói: “Lúc tôi mới tới đây, bình thường công việc không nhiều lắm, thu nhập cũng không nhiều, không có gì tiêu khiển nên liền ở gần đây mò mẫm. Cũng may, lúc đó tôi còn chưa nổi, cũng không có ai nhận ra tôi, không cần mang khẩu trang, còn có thể cùng ông chủ cò kè mặc cả kêu hắn bớt cho tôi 2 phần tiền.” Kiều Lỗi dừng một chút, bỗng nhiên chỉ vào cửa tiệm phía trước cửa tiệm nói, “Ai, nhà này còn bán? Tôi nói anh nghe, kem trà xanh của nhà này ngon vô cùng, đến đến tôi mua cho anh.”

Đứng xếp hàng ở cửa hàng bán kem trà xanh ngon, Kiều Lỗi bảo Ngu Chu ở ngoài đợi còn bản thân thì xếp hàng đợi mua kem. Ngu Chu lão lão nghe lời đứng ở cửa, đứng một lúc thấy mình đang cản đường người khác, đứng dịch sang bên trái một chút phát hiện bản thân vẫn là đang cản đường, lại tiếp tục xê dịch về bên phải. Thế này không được, thế kia không xong, y nhảy lên bậc vỉa hè, kéo ống quần đặt mông ngồi xuống. Kia, đôi chân thon dài hấp dẫn không ít ánh nhìn của mọi người, vậy nhưng y vẫn hồn nhiên không hay biết rằng mọi người đang nhìn y. Ngu Chu cũng nhìn xung quanh, cũng nhìn người khác, phía dưới

khẩu trang cũng không giấu nổi nụ cười tựa như một nụ hoa nhỏ. Một lát sau Kiều Lỗi trở về, tay cầm hộp kem trà xanh, tươi cười.

Ngư Chu nhận lấy, tháo khẩu trang xuống, liếm một cái, trong lòng như được rót mật: “Ngọt.”

Kiều Lỗi cũng liếm một cái nói, “Thì ra là quá ngọt, trước đây ăn ngon hơn!”

Ngư Chu sững sốt một chút, nhận ra là tên kia đã hiểu sai ý, vẻ mặt ghét bỏ liếc mắt nhìn hắn tiếp tục liếm một cái.

Hai người cũng chẳng giữ hình tượng, vừa đi vừa ăn, ăn xong rồi mới nhận ra không ai nhận ra mình. Vì vậy một bên cảm thán “Ai dà, tôi thật không nổi” một bên khoái trá mà cất khẩu trang về. So sánh với phố ăn vặt mấy năm trước hiện nay đã phong phú hơn rất nhiều, không chỉ có bán tôm hùm nướng cay, còn có thịt dê ngâm(4), mực nướng chảo(5), đậu phụ chừ (6) cũng có một quán nhỏ. Kiều Lỗi biết có nhà bán tôm hùm cay rất ngon, cậu em bán hàng bên cạnh còn có xiên nướng, có thể cùng lúc ăn được nhiều thứ. Kiều Lỗi nhanh chóng dắt Ngư Chu đến quán đó xem còn hay không, nhẹ nhàng lôi kéo cánh tay Ngư Chu, y lại hất lại một cái.

Trong nháy mắt trong lòng Kiều Lỗi có chút trống rỗng, ý thức được bản thân đêm nay đã quá hăng hái rồi, quên mất quan hệ của Ngư Chu với mình. Hắn thầm nghĩ áy náy, ngẩng đầu lên đã thấy Ngư Chu đang nghiêm chỉnh định rút tiền.

“Quán này ăn ngon không?” Y chỉ vào một quán bán mực nướng chảo, chủ quán viết trên tên cửa tiệm dòng chữ: “Mực Đại Liên, xiên nướng,” “Cậu mời tôi ăn đồ ngọt rồi tôi mời cậu ăn mực nướng chảo. Vẫn không tốt lắm, nếu không tôi ăn một xiên cậu ăn hai xiên đi.”

Trong lòng Kiều Lỗi kêu gào: “Không cần phải tôi ăn một miếng anh ăn một miếng có được không?” chỉnh lại nét mặt nghiêm chỉnh nói: “Không cần phiền toái như vậy, nhìn tôi đây.”

Hắn hắng giọng một cái dùng tiếng Đông Bắc,:”Người anh em, xiên mực nướng này ăn ngon không?”

“Có thể không ngon sao?” Đối phương dùng tiếng Đông Bắc chuẩn trả lời.

“Vậy sao? Thế thì cho tôi 2 xiên ném thử đi. Mà đại ca này, 10 đồng tiền Tứ Xuyên được không?”

“Làm sao mà không được chứ?” Chúng ta đều là đồng hương, ăn rồi còn quay lại.

Nói rất sáng khoái cầm hai xiên đưa Kiều Lỗi.

Kiều Lỗi quay đầu lại, vô cùng đặc ý trên Ngư Chu, Ngư Chu quay mặt ra chỗ khác buồn cười.

Kiều Lỗi trả tiền, cầm xiên mực trước mắt rồi đi, ông chủ phía sau lại gọi lại:” Người anh em đợi chút!”

Kiều Lỗi nghĩ thầm” Chẳng lẽ là chả nhảm tiền sao?”

Chủ quán nói: “Tôi nhìn cậu có điểm quen mắt? Cậu có phải ngôi sao thần tượng không?”

Kiều Lỗi quay lại, dùng một câu chuẩn giọng Đông Bắc nói với chủ quán: “Tôi mà là minh tinh sao, tôi mà là minh tinh còn ở đây mua mực xiên của anh sao? Còn không phải là mua một du thuyền tự mình rời bến tìm mực.”

Phất tay một cái liền đi.

Tiếng địa phương làm Ngư Chu nghe đến choáng váng, cầm lấy một xiên mực ăn nói: “Cậu thực sự là người Đông Bắc sao?”

“Tôi là người Sơn Đông!” Kiều Lỗi cắn một cái râu mực. “Nhưng mà ông nội là người Đông Bắc, trước đây Đông Bắc bị Nhật Bản chiếm, ông vất vả mới chuyển đến được Quan Sơn rồi định cư ở Sơn Đông.

“Cậu nói tiếng Đông Bắc là học theo ông nội sao?” Ngư Chu như có điều gì suy nghĩ gật đầu một cái, cảm thấy mới lạ vô cùng, vẻ mặt sùng bái giống như học sinh tiểu học truy hỏi: “Có thể cùng chủ quán người Đông Bắc kia nói một chuỗi câu dài đến vậy sao?”

“Người cùng các chủ quán người Đông Bắc trên đường này thương lượng đều có thể nói thành một chuỗi.” Kiều Lỗi ăn khoé miệng dính đầy tương, cười nói: “Hơn nữa chúng tôi tính ra cũng là nửa đồng hương mà.”

Ngu Chu nhin không được, bật cười thành tiếng, tay phải cầm lấy xiên mực nướng từ tay trái, vươn ngón tay lau đi vết tương trên khóe môi Kiều Lỗi.

“Thật lợi hại.” Y nghiêm túc nói.

Ngu Chu nghiêm túc, trong ánh mắt ngập tràn ánh sáng, chói đến mức làm cho Kiều Lỗi cảm thấy cảm xúc ngày một dâng trào, thẳng đến lúc ngồi vào trong quán tôm hùm vẫn chưa hoàn hồn lại. Miệng thì nói muốn Ngu Chu chọn món, mà tay lại chần chừ giữ thực đơn trong tay không đưa sang. Ngu Chu không hiểu nên nhìn hần, Kiều Lỗi vẫn cứ nhìn chăm chăm Ngu Chu, một lúc lâu mới ý thức được mình đang làm cái gì lúng túng nói”... Gọi món ăn thôi.”

Ngu Chu liếc nhìn thực đơn trong tay người kia, Kiều Lỗi cúi đầu càng thêm xấu hổ.

“Đưa...cho anh chọn.” Hần đưa sang cho Ngu Chu, chân tay lúng túng dĩ nhiên làm rơi thực đơn.

Luống cuống tay chân nhặt lên, Ngu Chu khoái chí cười đến không ngừng được.

“Cậu chọn đi.” Ngu Chu nói.

Kiều Lỗi hỏi ý kiến của Ngu Chu gọi một suất tôm hùm nướng cay, còn có các loại xiên nướng khác nhau. Quán tôm hùm này cũng không lớn lắm, bàn ghế đều là bằng nhựa, điều kiện thập phần đơn sơ. Ngu Chu với Kiều Lỗi để giảm thiểu phiền phức nên chọn vị trí ngồi trong góc, lúc này chỗ ngồi có vẻ cong queo, Kiều Lỗi ngưỡng ngừng nói: “Con đường này đều như vậy, chỗ không quá rộng nhưng mà đồ ăn ngon, tất cả mọi người đều chịu. Nếu như anh khó chịu thì cứ ngồi thẳng người ra, chân cứ duỗi thẳng về phía tôi cũng được.”

Ngu Chu cúi đầu, nhờ một phía bàn che khuất, chân của y duỗi dài đặt ở bên cạnh chân Kiều Lỗi, mặt khác vì không gian chật hẹp chỉ có thể để chân xen vào như vậy. Tư thế như vậy nhắc tới cũng đã thấy không bình thường. Ngu Chu cười nhẹ nắm tay nói: “Chân của cậu sẽ không khó chịu chứ? Nếu không cũng...”

Y nhìn Kiều Lỗi: “Duỗi chân ra đây.”

Yết hầu Kiều Lỗi căng thẳng, suýt nữa bị sặc bởi nước bọt của chính mình.

“Không cần không cần tôi ngồi như này rất tốt.” Hần nỗ lực tự nói với bản thân mình chính là bản thân nghĩ nhiều rồi, những lời này của Ngu Chu nhất định không có ý tứ gì khác, thế nhưng cái chân kia ở giữa hai chân hần lại bắt đầu manh động.

Vì thế hần cả tối giữ nguyên một tư thế cũng không dám động.

Ngoài tôm hùm nướng, Kiều Lỗi còn gọi thêm một thùng bia. Sau một lát bia với tôm hùm đều được mang lên, hai người vài ba cốc thừa dịp tìm cảm giác say, đều tự mình nói ra chuyện cũ.

“Khi đó tôi được xưng là độc được phòng vé, thời gian đó, ba bộ phim tôi đóng chính mỗi bộ sau khi công chiếu phòng vé đều bán hết nhẵn. Truyền thông nội địa cũng thật tốt đi, miệng lưỡi cay độc, mỗi ngày đều treo tôi ở những vị trí dễ thấy mà mắng chửi, ngay cả việc tiếng Quảng Đông không được tốt muốn tìm người phối âm cũng bị bọn họ nói là không chuyên nghiệp. Quả thực chỉ hận không thể dìm chết người vĩnh viễn không để người ngoi lên được.” Ngu Chu lắc lắc cốc bia, tửu lượng của y không được tốt, uống được 3 cốc đã có chút chệnh choáng, cứ thế dựa vào cảm giác say từ từ tán gẫu. “Tôi không phục bọn họ, dành 3 tháng ra để học tiếng Quảng Đông, xem các loại kịch bản điện ảnh rèn luyện động tác. Bọn họ càng nghĩ tôi không được tôi càng phải vươn lên để cho bọn họ xem. Sau đó đạo diễn Lục Thiên Hoa tìm tôi, là có nhận vật muốn tôi diễn thử xem. Đúng rồi, vị Lục đạo diễn này chính là ân sư của đạo diễn Lộ Dương mà cậu biết. Bộ phim kia, khiến tôi từ một diễn viên bị coi thường lại nổi lên.

Kiều Lỗi gật gù: “Tôi cũng chính từ bộ phim đó mà thích anh.”

Hần uống một ngụm bia, thẳng thắn phát biểu suy nghĩ:” Tôi khi đó cũng chỉ là ngôi sao nhỏ tuổi, một lần nổi lên lại nhanh chóng bị dân chúng lãng quên, có chút lạc lối không biết phương hướng sau này của mình sẽ là thế nào. Vừa khéo ngày đó tôi mua vé vào rạp chiếu phim xem. 90 phút đó đã thay đổi cuộc đời tôi, trước giờ chưa từng biết lại có người có thể đem nhân vật giải thích tốt đến như vậy. Tôi tìm được phương hướng nhân sinh đó là làm một diễn viên giống như Ngu Chu. Có lẽ vì thế mà tôi vừa đi học vừa để cách thời gian đi diễn, sau khi tốt nghiệp trung học lại tới nơi này.

“Vậy nên có thể nói tôi chính là thầy hương nghiệp của cậu đi?” Ngu Chu nửa đùa nửa thật.

“Cứ cho là vậy đi, hoặc là nói anh là thần tượng của tôi còn thích hợp hơn.” Kiều Lỗi nói: “Anh nhất định không biết, tôi mong muốn chúng ta ngồi cùng một chỗ, chỉ hai người ngồi đối mặt ăn cơm như thế này đã nghĩ biết bao lâu. Ngày hôm nay không chỉ fan kia được thỏa ước mộng mà tôi cũng thế.”

“Ừ.” Nhân lúc xung quanh không có người, Ngu Chu miết nhẹ mu bàn tay Kiều Lỗi: “Vậy thì bữa cơm này để cậu mời nhé.”

“Đương nhiên”, Kiều Lỗi nắm chặt tay y “Đương nhiên là vậy rồi.”

*Chú thích:

(1): Hồ ma cay:

(4) Thịt dê ngâm:

(5) Mực nướng chảo, mực xiên nướng:

(6) Đậu phụ chừ:

8. Chương 8

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Ps: Từ phần cuối của chương này mình bắt đầu chuyển sang xưng hô là “anh – em” cho thân thiết nhé Vừa ăn vừa tán gẫu tâm sự, mãi cho đến khi người trên phố ăn vặt thừa thớt dần Kiều Lỗi với Ngu Chu mới quyết định phải về. Kiều Lỗi gọi chủ quán tới tính tiền, chủ quán chỉ đến báo cho bọn họ một con số rồi đến vài bàn khác phục vụ khách mới gọi món. Kiều Lỗi cúi đầu tìm tiền. Tiền được hắt tùy tiện để trong ví, vào lúc này lại không biết đã đặt ở đâu rồi. Tìm trong ngăn lớn không thấy, lục tiếp ngăn tiếp theo vẫn cứ là trống rỗng, cẩn thận suy nghĩ Kiều Lỗi cảm thấy hay là đã để ở túi xách. Kiều Lỗi cứ lúng túng không thôi, không chỉ bởi tìm rất lâu không thấy mà còn vì Ngu Chu đang nhìn hắn, biểu hiện này cứ như cho rằng hắn đang muốn quỵt nợ. Kiều Lỗi gấp đến độ giải tai đồ dẫn lên, mở túi xách kiểm tra một lần vẫn là không thu hoạch được gì, ngẩng đầu lên lúng túng cười nói: “Có chút loạn anh đừng vội, tôi sẽ từ từ tìm lại.”

Ngu Chu gật đầu, lại càng không nói cái gì “để tôi trả” câu nói như vậy chỉ càng làm đối phương thêm lúng túng, chỉ yên lặng đợi. Kiều Lỗi áy náy liếc mắt nhìn y nghĩ đến một biện pháp thật ngốc _____

Hắn đem tất cả mọi thứ để ở trong túi xách bỏ ra ngoài.

Điện thoại di động, kẹo cao su, bút máy, một quyển vở to bằng lòng bàn tay, còn có...

“Đây là cái gì?” Ngu Chu chỉ vào quyển sách Kiều Lỗi đang cầm nói: ?

Kiều Lỗi nhìn quyển sách kia một chút rồi đặt xuống. “Mấy ngày trước phải thi nên mang theo để tiện thì ôn tập. Hai ngày nay đã thi xong nhưng quên chưa lấy ra nên vẫn đặt ở trong túi.”

Kiều Lỗi có học văn không cao, tốt nghiệp giáo dục tại chức chính quy, học đạo diễn chế độ đào tạo 2 năm rưỡi, thi hai lần mỗi năm. Hắn nhắc lên, Ngu Chu nhớ ra liền nói, cười nói: "Tôi vẫn luôn không hiểu vì lẽ gì mà cậu phải học cái này. Trong vòng giải trí này lại không trọng học lực, lấy kỹ năng diễn xuất của cậu cũng đủ để có chỗ đứng trong giới. Lịch trình hằng ngày đã dày đặc còn muốn cho mình thêm áp lực lớn như vậy không thấy mệt mỏi sao?"

"Không mệt, rất vui vẻ." Kiêu Lỗi ngẩng đầu lên chăm chú nhìn đối phương, "Học xong cái này tôi còn muốn học nghiên cứu sinh tại chức."

Ngu Chu nhún mày.

"Tôi có mục tiêu.", Kiêu Lỗi nói: "Muốn nỗ lực phải trên người kia mới được."

"Như vậy à." Ngu Chu lẳng lặng cầm lấy quyển sách kia, lật qua lật lại nội dung cười, "Người kia cũng học đạo diễn sao?"

Kiều Lỗi ngập ngừng một chút mới trả lời: "Không, không phải..." Hắn liếc mắt trộm nhìn vào mắt Ngu Chu rồi rất nhanh cúi đầu, "Người đó học văn học Anh Quốc."

"Thật vừa trùng hợp." Ngu Chu nói, "Cũng cùng một phương hướng nghiên cứu giống tôi."

"Đúng, đúng vậy." Kiêu Lỗi nói qua, lại móc ra hai tấm thẻ học sinh.

Trong đó có một tấm là của Kiêu Lỗi, một cái khác Ngu Chu lấy mở ra, trên tấm thẻ là ảnh chụp một cậu tóc vàng, vẻ mặt tà mị, ngông cuồng, ở cột tên ghi: Lương Tiểu Tấn.

Lương Tiểu Tấn thật ra là bạn tốt của Kiêu Lỗi, là gay nhưng quan hệ với Kiêu Lỗi vô cùng tốt, có thể gần bó cùng một chỗ giống như bán hũ. Chuyện nổi nhất giữa hai người là từng cùng nhau bay sang Nhật Bản xem buổi diễn công chiếu cáo biệt của thần tượng bị truyền thông Nhật Bản chụp được, khi đó hai người đều đang mặc áo tiếp ứng (áo của fandom) còn có cổ áo tình nhân, khi về nước, lại ở sân bay bị mọi người phát hiện vali đựng đồ giống nhau như đúc, hình vẽ trên đó đều cùng là cùng một kiểu.

Ngu Chu cũng từng gặp Lương Tiểu Tấn được vài lần, biết hắn bỗng nhiên nổi lên, nhưng tính cách lại phô trương, không hiểu cách làm người nên có đắc tội với vài vị tiền bối trong giới giải trí. Tuy vậy hắn đối với Ngu Chu vẫn luôn lễ phép, mỗi lần gặp mặt đều quy củ gọi "ca" còn nhân tiện quảng bá đĩa anbum của hắn cho Ngu Chu. Nhưng mà Ngu Chu vẫn cứ không thích hắn, đặc biệt lần này phát hiện thẻ học sinh của hắn lại để ở chỗ Kiêu Lỗi, hảo cảm Ngu Chu đối với người này đã giảm tới mức thấp nhất.

Y nở nụ cười, gượng ép vô cùng, dáng vẻ giả như không quan tâm, lơ đãng hỏi: "Thẻ học sinh của hắn tại sao lại ở chỗ cậu?"

"Hả?" Kiêu Lỗi nhanh chóng mở to mắt, "Kia, không phải bọn tôi là bạn học sao, buổi thi ngày hôm đó hắn có hoạt động, vậy nên thi xong liền chạy mất để thẻ lại chẳng lẽ tôi lại không cầm?"

"Các cậu là bạn cùng lớp sao?" Giọng nói của Ngu Chu bỗng cao vút lên quãng 8, để che giấu tâm tình y liền đem nửa cốc bia uống cạn sạch, "Ha ha, làm sao tôi chưa từng nghe cậu nói?"

"Lúc đó tôi chưa biết mình sẽ chọn ngành học nào nên tìm đến hắn để thương lượng, hắn nghe xong cũng muốn học nên bọn tôi cùng nhau đăng ký." Kiêu Lỗi nói.

"Cậu tại sao lại không đến tìm tôi để thương lượng?" Uống nhiều rượu làm gò má Ngu Chu trở nên vô cùng đỏ, trong lời nói không không chế được mà lộ chút vẻ giận hờn.

"Loại chuyện nhỏ này..." Kiêu Lỗi gãi đầu.

"Về sau có việc gì không chắc chắn, không cần tìm người khác cứ đến tìm tôi. Lớn nhỏ gì đều được." Ngu Chu nói, "Chuyện của cậu không phải là chuyện nhỏ."

Kiều Lỗi rốt cuộc cũng tìm được tiền để trả cho chủ quán, hai người sóng vai ra ngoài. Đã gần nửa đêm, số người đi lại trên phố ăn vặt cũng ít dần, chủ quán bắt đầu thét to để hút khách, hàng bán xiên mực giảm giá, không cần phải nói tiếng Đông Bắc cũng có thể mang 4 xiên đi. Uống rượu không thể lái xe, bọn họ ở trên đường lớn gọi taxi, mỗi xe đều đã đầy khách. Kiêu Lỗi đành lấy điện thoại di động ra gọi xe, Ngu Chu ngồi xồm xuống ở bên cạnh yên lặng chờ hắn.

Kiều Lỗi cũng ngồi xổm xuống, ôm vai Ngu Chu: “Rượu mời đến đây?”

Ngu Chu vui mặt trong cánh tay, một lúc sau mới ngẩng đầu lên, trong đôi mắt hiện rõ vẻ mơ hồ mông lung, đỏ mặt.

“Ừ”, hắn cười ngốc, “Một chén cuối cùng kia lẽ ra không nên uống.”

Kiều Lỗi bị hành động của người kia đánh xuyên vào trái tim nhỏ, hắn muốn Ngu Chu người kia đừng có mà cười như vậy, y có biết hay không định lực của hắn không tốt.

Gọi xe thật lâu, thật lâu vẫn chưa thấy xe đến. Tài xế giống như ở mã đầu kia của thành phố lượn xung quanh một vòng mới đến đón khách. Kiêu Lỗi phải đợi đến mòn mỏi mới thấy taxi đến, lên xe, tài xế liền hỏi bọn họ: “Đi chỗ nào?”

Kiều Lỗi xác định vị trí nhà mình, sau đó nói: “phố Cẩm Tú. Có điều bác tài phiền bác lượn qua chung cư Tường Vi một lúc, trước tiên tôi đưa anh tôi về nhà.”

Đường tuy xa nhưng cũng vẫn thuận đường. Bác tài chuyển hướng hai vòng rồi vòng ra đường cái. Ngu Chu uống rượu đến nỗi ngồi không vững, khó chịu nên đành dựa vào vai Kiêu Lỗi. Kiêu Lỗi cao hơn y, sợ y không thoải mái, lặng lẽ hạ thấp một bên vai. Lúc này đây mới hối hận bình thường ăn uống điều độ quá mức, bằng không vai nhiều thêm một chút thịt, Ngu Chu sẽ không khó chịu đến vậy. Sau một lát vòng hai ba vòng hắn cảm thấy Ngu Chu dường như đã ngủ thiếp đi, liền rướn cái cổ dài xem gương chiếu hậu, hi vọng lặng lẽ nhìn được một chút khuôn mặt của Ngu Chu. Thật vất vả mới nhìn thấy được, gương chiếu hậu soi ra vẻ Ngu Chu lúc say rượu nhìn lại càng thấy đẹp, đôi mắt nhắm chặt chỉ lộ một đường mí mắt che đi đôi mắt mở to ngấn nước.

Kiều Lỗi hơi rụt lại, bị phát hiện nhìn trộm, trong lòng có chút giật mình.

Nhưng là đợi một lúc lâu, cũng không thấy Ngu Chu phản ứng, hắn đánh bạo cúi đầu, gương to mắt nhìn vào mắt Ngu Chu, ánh mắt của hai người cứ như vậy mà đụng nhau.

Kiều Lỗi quay đầu, ánh mắt nhìn thẳng, ở nơi mà tài xế không nhìn thấy, nắm chặt tay Ngu Chu. Trong xe tối đen, nhưng lần nắm tay này vẫn mang theo cảm giác bí mật không thể cho người khác biết. Kiêu Lỗi biết tối như vậy tài xế khẳng định không nhận ra bọn họ nhưng dù sao hành động này cũng là lần đầu tiên làm ở bên ngoài lại là khi đang có người lại ở cùng. Hắn hài lòng, muốn đem tay Ngu Chu nắm chặt thêm một chút. Hắn cũng xác thực đã làm như vậy rồi. Năm ngón tay đan chặt vào tay Ngu Chu, mười ngón giao nhau không một kẽ hở. Lòng bàn tay ấm áp của Ngu Chu dán chặt vào tay hắn. Hắn nghĩ lần nắm tay này không biết lần sau có thể hay không ôm bờ vai của người này cùng y đi dạo trên đường lớn.

Xe đi đến khu chung cư Tường Vi, Kiêu Lỗi cho bảo vệ xem thẻ ra vào, xe đi đến dưới tòa nhà nơi Ngu Chu ở, Ngu Chu ngồi thẳng người, đầu chuyển hướng ra ngoài cửa sổ đến chỗ mình ở, y nói với tài xế: “Phiền anh đậu ở chỗ này.”

Xe dừng hẳn, Ngu Chu đẩy cửa xe đi ra ngoài.

Nắm tay một đường đành phải buông ra, cứ tiếp tục liếc nhìn một bên vai cũng không có ý nghĩa, Kiêu Lỗi kinh ngạc nhìn ra bóng người ở bên ngoài cửa xe, hắn đột nhiên lớn tiếng nói: “Chờ chút!”

Khi cửa xe chuẩn bị khóa lại, hắn đẩy cửa nhảy ra ngoài.

“Bác tài, cảm ơn anh, thật xin lỗi tôi đành phải xuống xe ở chỗ này!”

Ngu Chu lại lần nữa mỉm cười nhìn hắn.

Kiều Lỗi gãi đầu, bật cười vô nghĩa.

“Anh say thành như vậy, tôi không yên tâm.” Hắn kiếm cho mình một cái cơ.

Ngu Chu giương khóe miệng: “Lúc mới lên xe, cậu nói tôi là cái gì?”

Kiều Lỗi nói: “Anh của tôi.”

Kiều Lỗi đến gần người kia. Lại bất chợt bị y hôn một cái.

“Cái gì?” Ngu Chu hỏi.

Đôi môi Kiều Lỗi tê rần, cảm giác tê tê giống như điện giật xông thẳng vào thân thể mỗi khớp huyết quản đến đầu dây thần kinh.

“Tôi...” Hắn chưa kịp nói xong Ngu Chu lại hôn tiếp một cái nữa.

“Tôi không phải anh của em.” Ngu Chu nói

Toàn bộ tế bào trong não Kiều Lỗi như sung huyết lên.

Một thang máy hai hộ dùng chung, sát vách là một ca sĩ đã nổi danh nhiều năm, trong một năm thì có đến nửa năm đều ở nước ngoài. Ngu Chu cúi đầu mở cửa thang máy, Kiều Lỗi đi theo phía sau, cửa mở, Ngu Chu đi vào, Kiều Lỗi lại không động.

Ngu Chu không đóng cửa, y đứng ở bên trong thang máy, đèn hành lang ảm đạm ánh sáng nhu hòa. Kiều Lỗi biết mình cần phải đi nhưng là ở trong đôi mắt của Ngu Chu mang theo vẻ gì đó không thể rõ, trong chớp mắt y cứ thế thẳng thẩn nhìn Kiều Lỗi, hắn không có cách nào rời đi.

Qua thời gian rất lâu, Kiều Lỗi mới phản ứng được, khi đó là Ngu Chu đang câu dẫn mình.

Một bước nhảy vào, đồng thời đóng cửa, hắn ôm ngang người Ngu Chu, ôm người ném tới trên giường.

9. Chương 9

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

P/s: Cho những bạn thắc mắc về ngôi xưng:

Anh – Ngôi t3 chỉ hành động, lời nói của Kiều Lỗi hướng về Ngu Chu.

Y – ngôi t1 chỉ hành động, suy nghĩ của bản thân Ngu Chu Trong phòng không bật đèn, Kiều Lỗi đem Ngu Chu ném xuống giường, trong lúc không để ý đầu gối liền bị đụng vào thành giường, người trong ngực rơi xuống tấm chăn đã trải sẵn đồng thời chính hắn cũng ngã xuống. Tất cả quá nhanh, hắn chỉ kịp chống đỡ thân trên, hạ thân lúc té ngã đã vô tình mà đè lên nhau. Phân thân đã hơi dựng lên cả tối, nay vừa vịn kê sát ở giữa hai chân Ngu Chu, đem tâm tư mà Kiều Lỗi che giấu cả buổi phơi bày ra tất cả.

Ngu Chu nhin không được mà bật cười.

Trong bóng tối, y luồn tay đến giữa hai người, cách lớp quần áo bắt được phân thân của Kiều Lỗi. Nơi đó mới chỉ hơi cương lên một chút, như tiểu quỷ nghịch ngợm thăm dò đến điểm cực hạn của người kia. Nhẹ nhàng sờ một chút giới hạn liền tăng thêm ba phần, sờ thêm mỗi hồi giới hạn lại tiến thêm ba phần nữa. Phía trên cảm nhận được rõ hô hấp ngày một gấp của Kiều Lỗi, Ngu Chu ngẩng đầu nhìn thẳng vào đôi mắt hắn, động tác trong tay cũng tăng nhanh. Ma sát liên tục làm nơi đó bị kích thích mãnh liệt. Cách lớp quần áo không thực sự sờ tới được làm cho sự kích thích đó chỉ giống như gãi mà không đúng vào chỗ ngứa điên cuồng muốn chạm vào chỗ thân mật nhất. Kiều Lỗi dần dần không chống đỡ nổi, thân thể nằm nghiêng bên cạnh Ngu Chu, sau đó đem người kia kéo qua, mạnh mẽ cắn lên đôi môi anh.

Bọn họ vừa kịch liệt hôn môi, một bên mở ra quần của đối phương, tay mò vào trong quần lót, vì đối phương mà điên cuồng ma sát. Môi quăn quýt, nước bọt mang theo hơi rượu mà quyen lẫn vào nhau, hai tay khăng khít, hai chân cuốn chặt phăng phất giống như đôi trẻ sinh đôi làm gì cũng quăn quýt lấy nhau. Một tay Kiều Lỗi ở phía dưới động tác linh hoạt, một tay nắm chặt lấy eo Ngu Chu, hôn đến lúc kịch liệt nhất, hắn đem toàn bộ cơ thể Ngu Chu ôm trọn vào lòng mình, để anh nằm hằn trên người, hôn đến mệt mỏi cũng không nỡ dời môi một chút, trở mình một lần lại say đắm hôn tiếp. Bọn họ ở trong tay của nhau bắn ra lần thứ nhất. Vẫn chưa đủ, Kiều Lỗi cởi giày, đi đến gần kéo đầu giường tìm bao đựng. Kéo gần kéo ra vẫn không tìm thấy hộp giấy to bằng lòng bàn tay kia, Ngu Chu từ phía sau ôm lấy hắn, lại bắt đầu một tràng hôn môi dây dưa không dứt.

Hắn đem Ngu Chu thả xuống giường, đầu hướng về phía cuối giường, vừa hôn vừa cởi ra Âu phục của Ngu Chu, áo com lê, áo sơ mi rất nhanh bị cởi bỏ. Cùng lúc này, Ngu Chu cũng cởi đồ của hắn, hơn nữa xé còn nhanh hơn. Bọn họ đem áo của đối phương lột sạch rồi ném xuống đất, tiếp đến là cởi quần. Kiều Lỗi tuột được một chút sau đó liền bị vướng không cởi được nữa. Ngu Chu cũng không biết kẹt chỗ nào làm sao mà cởi, cởi không xong Kiều Lỗi quỳ gối trên giường, nâng hai chân Ngu Chu lên mới biết thì ra là bị quăn vào drap giường. Gỡ mãi không xong, hắn liền cởi đến qua hông rồi tuột ra ném đi. Trong quá trình đó Ngu Chu vẫn luôn cười hắn, Kiều Lỗi cũng cười không ngừng được sau đó kéo ra hai chân của người kia, hôn lên bắp đùi rồi lui dần vào góc rẽ phía trong.

Kiều Lỗi đem toàn bộ phân thân Ngu Chu ngậm vào, quy đầu chạm đến tận cuống họng, như đang thưởng thức que kem trà xanh ngọt ngào lúc tối cứ giống vậy liếm láp phun ra lại nuốt vào. Có điều nơi đó của Ngu Chu không phải là hương vị trà xanh, mới vừa rồi bắn ra một lần, tinh dịch lẫn vào hương bạc hà của sữa tắm trên người, mùi vị có điểm kỳ quái nhưng khiến Kiều Lỗi say mê. Kiều Lỗi thưởng thức hồi lâu, nhanh chóng dùng miệng liếm Ngu Chu đến bắn lần nữa mới buông phân thân kia ra. Ngược lại, lại tiếp tục hôn đến mộng y, hôn đến mức hai mộng Ngu Chu đều nóng lên mới từ đầu giường lấy gel bôi trơn, bỏ ra tay một ít, chất gel trơn tuột dò xét đi vào miệng huyệt mềm mại.

Bên trong Ngu Chu nóng ảm mà chặt chẽ, thành ruột như một cái miệng nhỏ chưa được khai phá, đem ngón tay Kiều Lỗi hút vào thật chặt. Hắn chậm chậm đẩy vào hai ngón tay, mở rộng, thâm nhập, nở rộng, toàn bộ dị vật tiến vào bên trong cảm giác phăng phất như có dòng điện xẹt qua thân thể, làm cho Ngu Chu không khống chế được mà phát sinh từng trận rên rỉ. Hai chân của y gác cao lên vai Kiều Lỗi, toàn bộ hạ thân cũng hoàn toàn mở ra về phía Kiều Lỗi, khao khát tình dục mãnh liệt đánh tới làm Ngu Chu như

cá mắc cạn giãy dựa thân thể. Không kiềm chế được vịn lấy cánh tay Kiều Lỗi, giục hẳn nhanh một chút tiến vào thân thể mình.

Rất nhanh y được Kiều Lỗi bế lên.

Phân thân cứng rắn chống đỡ ở miệng huyết nhện không được mà đã co rúm lại, Kiều Lỗi vuốt ve lưng đối phương, đem mình đưa vào thật sâu.

“A.....Aa.....”

Quá lớn, quá lớn, phân thân tiến vào nhanh chóng va chạm liên tục khiến trước mắt Ngu Chu từng chút biến thành màu đen. Sung sướng trong chớp mắt xông thẳng lên đỉnh đầu, âm thanh rên rỉ như một đám phụ không biết liêm sỉ. Nhưng là thật sự thoải mái, thật sự quá sung sướng, Kiều Lỗi vững vàng đỡ lấy eo của anh, từ dưới đi lên dùng sức mà đỉnh. Mỗi lần nhấp vào toàn bộ đều làm y có cảm giác chính mình như sắp bị đánh tách rời ra làm đôi. Y ôm siết lấy cổ Kiều Lỗi, một bên dùng đưa vòng eo phối hợp với người kia tiến vào, một bên cùng Kiều Lỗi dục tình nồng nhiệt, hôn ứa nước bọt, chảy lan đến cả cổ lẫn ngực.

Ngu Chu ở trong lòng Kiều Lỗi bắn lẩn nữa, Kiều Lỗi vẫn chưa ra, liền chuyển tiếp tư thế đem Ngu Chu đẩy ngã ra giường, giơ lên một chân của y tiếp tục tiến tới. Âm thanh giao hợp cùng tiếng rên rỉ cùng lúc xen lẫn, Ngu Chu cảm giác mình sắp bị Kiều Lỗi ép khô. Chờ đến khi Kiều Lỗi bắn ra ở trong cơ thể mình cũng là lúc Ngu Chu khát khô cổ họng, vươn mình xuống giường đi uống nước. Lúc xuống giường, run chân, y suýt nữa thì quỵ trên mặt đất. Trong phòng khách có cửa sổ sát đất, rèm cửa sổ không kéo, ánh đèn của nhà đối diện làm nền cho ánh trăng chiếu vào chiếu sáng nửa phòng khách. Y rót cho mình một chén nước, ừng ực một hơi uống hết, rót thêm một chén nữa, uống một nửa, Kiều Lỗi theo lại đây, liền đưa cốc nước cho hắn.

Kiều Lỗi uống xong hai cốc nước, sau đó đem Ngu Chu dựa lên cửa sổ ở đằng trước, hai tay nâng cánh móng lần nữa cắm vào. Lưng áp sát cửa sổ thủy tinh, thân thể khô nóng gặp phải chút lạnh càng làm y thoải mái hơn. Hai chân gắt gao quấn chặt trên eo Kiều Lỗi, làm đến khi bắn, Kiều Lỗi ôm y trở về phòng. Nằm ở trong lòng Kiều Lỗi, bốn chân đan xen lẫn nhau, Ngu Chu nói “Ngủ đi”, Kiều Lỗi gật gù, sau 10 phút, ai cũng không ngủ được Kiều Lỗi cúi đầu hôn lên trán Ngu Chu một cái, lại đem bản thân tiến vào.

Giống như chưa thấy đủ, muốn chiếm giữ lấy đối phương, liều chết mới thôi. Đến ngày hôm sau, Kiều Lỗi tỉnh dậy, đã hoàn toàn không nhớ nổi tối hôm qua đã làm bao nhiêu lần.

10. Chương 10

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

*Chương này còn ít thịt vụn của chương trước nhưng cũng ngọt lắm ^^.

Kiều Lỗi vươn người, Ngu Chu vẫn còn đang ngủ, giống như đứa trẻ nhỏ co rúc trong lồng ngực hắn. Người kia gần đây muốn thay đổi kiểu tóc, tóc dài rồi mà vẫn chưa cắt, vài sợi tóc dài hơi rủ xuống mặt, che đi một chút đôi mắt của anh. Không biết tại sao, rõ ràng giữa hai người Ngu Chu mới là người lớn tuổi, thế nhưng mỗi lần Kiều Lỗi nhìn Ngu Chu vẫn luôn có loại mong muốn sâu sắc có thể bảo vệ người kia cả đời. Hắn trước đây vẫn luôn cho rằng, tình cảm của mình đối với Ngu Chu chỉ là sùng bái. Nhưng, khi lần đầu tiên bởi vì Ngu Chu quan tâm người khác mà ghen, lần đầu tiên phát hiện bản thân lo lắng sẽ bị Ngu Chu “bỏ rơi”, lần đầu tiên không muốn cho bất cứ người nào đến gần Ngu Chu 2 mét, lần đầu tiên nhìn không được mà ôm ấp hôn môi anh, lần đầu tiên sau khi tỉnh dậy ý nghĩ đầu tiên là bảo vệ Ngu Chu cả đời. Hắn phát hiện tình cảm của mình đã thay đổi.

Sinh hoạt của fan ngoài thần tượng ra còn có rất nhiều chuyện khác, bạn có thể có bạn gái hay bạn trai, có thần tượng khác, có rất nhiều ca sĩ và diễn viên. Nhưng Kiều Lỗi không được. Cuộc sống bên trong của hắn chỉ có Ngu Chu, bởi vì địa phương kia quá chật chội, có lẽ vậy mà thêm một người cũng không được.

Thế nhưng hắn biết Ngu Chu không phải cũng cảm thấy như thế.

Bị ôm lấy chặt chẽ Kiều Lỗi rón rén cử động xuống giường bước đến phòng tắm, tắm xong đi qua phòng ngủ phát hiện Ngu Chu đã tỉnh dậy. Ngu Chu không mặc quần áo, tóc rối tung, chân xếp bằng ở trên giường, chờ người ra. Nghe được tiếng động y ngẩng đầu lên, tóc mái hơi dài chằm vào mắt, y dùng tay vuốt ra một lúc đủ lộ ra cái trán, mỉm cười.

Kiều Lỗi nuốt nước miếng một cái, thuyết phục bản thân đừng tiếp tục nhìn anh, tìm chút chuyện làm:

“Anh... anh có đói bụng hay không, em làm ít đồ ăn cho anh ăn?”

“Ừ.” Ngu Chu gật gù.

“Vậy để em xem trong tủ lạnh có cái gì...” Kiều Lỗi nói, “Anh đi tắm trước đi, tắm xong rồi đến ăn.”

Ngu Chu cứ để thân thể trần truồng như vậy đi tắm, lúc đi ngang qua Kiều Lỗi, Kiều Lỗi gấp gáp nhìn chăm chú lon coca trong tủ lạnh, khóe mắt cũng không dám liếc sang chỗ khác. Hắn mở tủ lạnh phát hiện có hai túi bánh sủi cảo đông lạnh vẫn chưa xé vỏ, nhân bánh là thịt lợn với cải trắng, hai túi có 40 cái. Bật bếp ga chờ nước sôi để luộc. Qua một lát, đáy nồi sùng sục sôi, hắn vừa xé túi bánh sủi cảo vừa quay đầu lại đã thấy Ngu Chu đang đứng ở nơi đó.

Anh không xỏ dép, để chân trần, bên hông quấn một cái khăn tắm, trên ngực còn lưu lại vài dấu hôn phần hông. Vừa tắm xong, tóc vẫn ướt, Ngu Chu dùng khăn mặt lau khô sau đó tùy ý đem khăn mặt khoác lên cổ. Cứ như vậy tựa ở cạnh cửa ôm tay, một mặt ý cười mà nhìn hắn.

Đôi mắt của anh sáng như một chùm sáng hội tụ, Kiều Lỗi thật sự không dám nhìn thêm sẽ không chịu được, đành cúi đầu hết sức chuyên chú vào nồi sủi cảo đang sôi, vừa thả vừa nói: “Trong tủ lạnh không có đồ gì, đành lấy cái này ra nấu. Đúng rồi, anh thích ăn sủi cảo chứ.”

Ngu Chu gật gù: “Thích.”

“Thích ăn loại nhân nào?” Kiều Lỗi tự nói, “nhân thịt lợn với cải trắng sao?”

Ngu Chu suy nghĩ một chút: “Rau cần, hoa hời, thịt lợn cải trắng cũng được, không thích ăn rau họ.” Y nở nụ cười, “Hỏi cái này làm gì, em lại không gói cho anh ăn.”

“Ngày hôm nay nhất định không được, sau này sẽ có thể.” Kiều Lỗi đem tất cả sủi cảo thả vào nồi. thảng lờng cười nói, “Nói thật, em nấu sủi cảo ăn rất ngon, đảm bảo anh ăn không đủ.”

“Thật sao?” Ngu Chu cười gật đầu, “Anh tin, Anh tin em rồi.”

Giọng điệu này rõ ràng cho thấy là không tin, Kiều Lỗi cũng không biết làm sao để anh tin, cũng không thể ngay lập tức gói sủi cỏ cho anh ăn, cũng không có nguyên liệu mà. Kiều Lỗi bắt đắc dĩ nhìn Ngu Chu, Ngu Chu vẫn cứ cười cười, y tiến tới hôn lên môi Kiều Lỗi.

Đầu lưỡi dễ dàng cạy ra đôi môi kia, lưỡi Ngu Chu như con rắn nhỏ như thường lệ đi tới đi lui đi vào tuần tra, linh hoạt ôm quần lấy đầu lưỡi Kiều Lỗi hôn sâu. Nụ hôn nồng nhiệt bao hàm cả ham muốn của cả hai, hô hấp đôi bên cùng nóng bỏng cuốn hút lấy nhau. Tay Ngu Chu không ngừng dao động ở trên ngực Kiều Lỗi, nắm lấy đầu ngực lồi kéo vắn vẹo. Bàn tay Kiều Lỗi cũng tiến vào từ chỗ eo của Ngu Chu, xoa dọc xuống bờ mông đang vểnh cao lên, dùng ngón tay giữa xoa xoa lỗ nhỏ. Khăn tắm trên người dần dần rơi lỏng, Kiều Lỗi vội vàng găm cần lấy đôi môi kia, vẫn chưa phát hiện nơi kia của Ngu Chu cũng đang khao khát đáp lại hẳn. Khăn tắm cuối cùng cũng rơi xuống, Kiều Lỗi xoay người tắt ga trên bếp, ôm lấy Ngu Chu mà âu yếm, gờ chân lên dùng sức đi vào.

Tắm rửa sạch sẽ cũng như không, cả người lại ra một thân mồ hôi, vết tích bắn ra đâu đâu cũng có. Kiều Lỗi bảo Ngu Chu đi tắm lại, chính mình ở lại dọn dẹp tàn cục. Ngu Chu nghe lời đi vào phòng tắm. không tới một giây lại thò đầu ra, hỏi Kiều Lỗi có muốn hay không cùng nhau tắm. Kiều Lỗi đối diện với nỗi sủi cỏ đã nát phát sầu, nghe xong lời này hạ thân lại không nhịn được mà căng thẳng.

“Không được.” Hắn nghĩ, lại tiếp tục một hồi, thật thật sự không chịu được.

Trong tủ lạnh thật không có đồ gì ăn được, gọi thức ăn ở ngoài tới lại không kịp. Hai giờ chiều bay, quản lý của hắn gọi điện tới, sau một giờ sẽ tới đón. Kiều Lỗi đành chấp nhận đem nồi canh sủi cỏ đã đun sôi bùng lên bàn. Về bề ngoài trông thực vô cùng thảm. Cho dù hắn có bỏ thêm ít trứng và hành lá vào cũng vẫn vậy. Vì là hơi nhiều hắn lật khắp cả tủ bát mới tìm ra được đôi bát có vẻ đĩnh đủ. Vốn tưởng Ngu Chu sẽ ghét bỏ, tắm rửa sạch sẽ đi ra phát biện Ngu Chu đang chụp ảnh hai bát canh sủi cỏ kia.

Hắn có chút ngượng ngùng: “Nấu hơi nát, anh ăn tạm.”

“Không sao.” Ngu Chu nói, “Anh cũng có trách nhiệm.”

Ngồi ở bên cạnh bàn ăn, hai người từng người dùng thìa ăn canh. Đừng nhìn vẻ ngoài không ra sao, mùi vị đúng là rất ngon. Kiều Lỗi ăn rất nhanh, xì xụp, xì xụp vài cái đã ăn xong, rồi xoa cái bụng đánh ợ một cái. So sánh với nhau Ngu Chu khi ăn nhai kỹ, nuốt chậm, ăn một bát canh sủi cỏ cũng giống như thưởng thức canh ốc sên kiểu Pháp. Kiều Lỗi vừa xem anh ăn vừa nghĩ, Ngu Chu thực sự là chỗ nào cũng tốt, học lực loại cao lại có gia giáo. Người đối diện đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt si mê của hắn không kịp thu lại vừa lúc bị Ngu Chu tóm gọn.

Kiều Lỗi có chút lúng túng, Ngu Chu lại nói: “Thật không tiện, anh từ nhỏ ăn cơm cũng chậm.”

“Không sao, không sao!” Kiều Lỗi vội nói, “Anh cứ ăn đi, em không có giục anh, em... Em đi mặc quần áo. Quản lý nói rằng 12 giờ máy bay cất cánh, chờ một lúc nữa sẽ tới đón em.”

“Chờ một lúc?” Ánh mắt Ngu Chu toát lên vẻ kinh ngạc, “Gấp gấp như vậy?”

“Không có biện pháp, đoàn phim có quy định, chỉ cho em nghỉ 24 giờ.” Kiều Lỗi cười áy náy, đi vào phòng ngủ.

Hắn nhặt quần cùng áo sơ mi của mình từ dưới mặt đất lên, Ngu Chu cũng theo vào.

“Anh no rồi.” Ngu Chu nói, “Áo sơ mi đã bị nhàu, cứ như vậy ra ngoài không hay lắm, để anh là cho em một chút.”

Là áo sơ mi không phải là kỹ năng mà người đàn ông nào cũng có, Ngu Chu mặc áo ngủ là cho hắn, thất lưỡng hơi cúi làm phần hông nâng lên đem đường nét phần eo, phần mông phác họa đến mê người. Kiều Lỗi có cảm giác mình cứ nhìn như vậy không sớm muộn cũng lộ, ánh mắt quá trần trụi, chỉ thiếu treo ba chữ “Yêu thích anh” lên cổ. Ngu Chu cũng cảm giác có gì không đúng, ánh mắt quét đến, ánh mắt nhìn lên lút y sắp đến mức chảy cả nước miếng.

Y dở khóc dở cười, quay đầu nói: “Em làm gì mà nhìn người ta chằm chằm vậy?”

“Em không phải là đang chăm chú nhìn anh.” Hai phút trước, Kiều Lỗi đã từ bỏ che giấu, đồng thời sớm tìm cho mình một cái cớ, vì thế nên bây giờ không sợ Ngu Chu hỏi, “Em là đang chăm chú nhìn bàn là chứ.”

Hắn chỉ chỉ: “Hiện đại như vậy, chưa từng nhìn thấy mà.”

Ngu Chu sững sốt một chút: ” Đây là anh của anh mang từ Đức về.”

“Cảm thấy có chút phức tạp, không thể nào thao tác thuần thục được.”

“À không, rất đơn giản, em tới thử xem?”

“Được, em thử xem sao.”

Ngu Chu đem bàn là hơi nước đưa vào tay Kiều Lỗi, phía trên có thật nhiều nút lệnh, nút bấm. Ngu Chu tay lấy tay từng cái từng cái dạy hắn sử dụng. Cái này là đun nóng, hong khô, cái này là lạnh, cái này mang điện âm, chức năng là phẳng, chức năng,... Nửa người Ngu Chu dựa lên người Kiều Lỗi, lúc nói chuyện hô hấp đều ở bên tai hắn, làm hắn lơ là không tập trung, cái gì cũng nghe không lọt. Hắn quay đầu nhìn Ngu Chu, Ngu Chu không rõ lý do, nghi hoặc mà nhìn hắn. Đối diện nhìn nhau một lát, hắn thở dài, đẩy Ngu Chu dựa vào tường.

“Em thật sự không thể làm với anh.” Kiều Lỗi nói, “Thời gian không kịp, buổi tối còn phải diễn.”

“Em thật sự chỉ muốn hôn anh thật nhẹ, thật sự chỉ đơn thuần là hôn nhẹ anh thôi.” Nhìn khuôn mặt Ngu Chu, “Được không?”

Ngu Chu chớp nhẹ hàng mi, Kiều Lỗi thật sự sợ anh từ chối mình, nhưng chỉ ba giây sau, Ngu Chu gật đầu.”

Kiều Lỗi ôm Ngu Chu tiếp nhận cái hôn dài đằng đẳng, xác định đầu lưỡi đã chạm đến mỗi góc trong khoang miệng mới rời khỏi. Ngu Chu thở hồng hộc, hai má ửng đỏ, dấp dấp mê người như vậy khiến người ta phạm tội. Kiều Lỗi dần lòng không được lại muốn hôn xuống. Thế nhưng nói xong rồi, hôn một cái chính là hôn một cái, không thể hôn thêm được, hắn vẫn lấy tự chủ của bản thân. Nhưng mà một giây sau, ước chừng thời gian trôi qua rất chậm Ngu Chu đè lại đầu của hắn hôn đến, Kiều Lỗi nghĩ để cái tự chủ quái đản kia biến đi thôi.

Lúc quản lý lái xe đến dưới lầu, hai người vẫn còn đang kịch liệt hôn môi. Chiếc áo sơ mi chỉ được là phía trước không được là phía sau, cũng may đã sớm mang theo Áo phục, com lê là xong có thể mặc để che đậy. Ngu Chu giúp Kiều Lỗi mặc áo sơ mi vào, trong quá trình này lại hôn thêm nhiều lần nữa. Thời gian không thể trì hoãn thêm, quản lý đã nhấn tin hung hăng giục, Kiều Lỗi không thể không kéo cửa ra ngoài.

Quay đầu lại, Ngu Chu đứng trong cửa, tóc hơi rối, cười ảm áp.

Kiều Lỗi nói: “Em đi đây.”

Ngu Chu gật đầu: “Anh không ra đâu, nhìn em đi vào thang máy.”

Đi xuống lầu, Kiều Lỗi ngồi vào trong xe, quản lý liếc xéo hắn, chỉ tiếc không thể xuyên kim lên cổ hắn lúc này mới có thêm một dấu hôn. Kiều Lỗi kéo cao cổ áo, mở điện thoại di động, trên màn hình bản tin hiện ra một thông báo mới.

“Microblogging đặc biệt quan tâm: Ngu Chu vừa chia sẻ một hình ảnh mới.”

Trong lòng không khỏi khẩn trương, hắn ấn vào xem, không nhận được cười mà còn là cười thành tiếng. Cái ảnh vừa chia sẻ kia chính là hai bát sủi cảo nát, sau khi chỉnh sửa lại thấy rất đẹp. Dòng trạng thái chia sẻ rất ngắn, gói gọn một câu nói mà rất ít khi chia sẻ trên trang cá nhân: ” Đây là ngày mà tôi thấy vui nhất trong mười năm qua.”

Ha ha, Kiều Lỗi nghĩ, cũng là của em.

11. Chương 11

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Ngu Chu có một gia thế mà nhiều người phải hâm mộ, bố là nhà kinh doanh nổi danh, mẹ là giáo sư ở trường đại học. Mẹ Ngu Chu cùng chồng đã ở bên nhau được mười năm, có ba con trai. Con cả nhanh nhẹn, danh chính ngôn thuận mà kế thừa sự nghiệp của bố, tiếp đến con thứ học thức uyên bác nối nghiệp của mẹ. Cuối cùng con út chính là Ngu Chu, có được ngoại hình đẹp mắt nhất, cũng được yêu quý nhất, ít tuổi làm diễn viên nhận được vô số cúp điện ảnh đến nay đã nổi tiếng khắp nơi.

Chỉ có y biết người hâm mộ giống như cốc nước nóng còn ấm hay đã lạnh chỉ có người uống mới biết.

Bố của Ngu Chu là người có sự nghiệp thành công cũng là người đa tình. Tuy rằng không mang bà hai bà ba về nhà nhưng chuyện tình nhân bên ngoài cũng không phải là không có. Mẹ cảm nhận được thấu tâm của bố nên lấy việc nghiên cứu làm niềm vui. Khi còn trẻ để mặc con cái cho bảo mẫu trong nhà, khi đã có tuổi chồng bà qua đời mới cảm nhận được một mình thật trống vắng muốn tìm lại tình mẫu tử nhưng cũng đã muộn rồi. Anh cả của Ngu Chu hơn y 15 tuổi khi y hiểu chuyện thì anh đã đi du học ở nước ngoài. Giữa hai người khó mà tìm được đề tài chung. Anh hai lớn hơn 10 tuổi, trong nhà anh là người thương yêu y nhất. Đáng tiếc khi Ngu Chu lên tiểu học anh hai cũng bị đưa ra nước ngoài. Sau đó chỉ có ngày lễ tết mới trở về một lần, chuyện còn chưa dứt liền lại phải lên máy bay đi đến nơi tha hương đất khách quê người.

Khi Ngu Chu 18 tuổi cũng là lúc bị đưa tới nước Anh du học. Chuyên ngành y chọn học là về Văn học ở đại học Leeds(1), kết quả học tập vô cùng ưu tú, còn được làm hội trưởng hội học sinh. Khi đó trong thời gian học tập ở trường đại học tình cờ được đạo diễn vừa ý mới mời y đóng phim. Bản thân không quyết định chắc chắn được đành gọi điện về nhà hỏi dò ý kiến.

Lúc đó bố vẫn còn, ông nói y tự mình quyết định, không làm lỡ việc học hành thì có thể, mẹ cũng nói tự bản thân y cân nhắc, còn liên hệ với mấy vị làm điện ảnh lâu năm giúp y hỏi ý kiến bọn họ. Anh cả lúc đó thì đang bẽ bộn việc ly dị với người vợ đầu tiên đương nhiên không để ý đến chuyện của y. Anh hai lúc đó mới bắt đầu con đường làm ăn riêng của bản thân nói chuyện với y được vài câu sau đó lại có công việc nên đành phải cúp máy. Ngu Chu ban đầu bởi vì không chắc chắn quyết định được mới gọi điện thoại về nhà, nhưng trong nhà vậy mà cũng chắc có cho y một ý kiến chắc chắn. Y đợi ở ký túc xá ba ngày, không thể đợi được nữa trong nhà lại có thêm hồi âm, cẩn thận ngấm lại dường như trước giờ thái độ người nhà với y vẫn luôn là như vậy. Nói dễ nghe là chỉ cần là việc mà y muốn làm mọi người sẽ đều ủng hộ, còn nói khó nghe chính là không quan tâm. Y tự an ủi bản thân cũng không phải là như vậy, chỉ là người nhà biểu đạt sự yêu thương với y quá hàm xúc.

Hoàn cảnh gia đình như vậy nên mới tạo nên một Ngu Chu nội liêm mà sâu sắc đến vậy, cũng làm cho y đối với ái tình căn bản không có mong muốn gì. Bản thân ở trong giới giải trí lại càng được mở rộng tầm mắt, y bước vào con đường này 18 năm cũng chỉ có thoáng động tâm một lần mà cũng rất nhanh liền kết thúc. Sau đó y vẫn cứ luôn một mình, có nhu cầu sinh lý liền tìm người đến giải quyết. Y ưa thích những khuôn mặt trẻ tuổi, lúc ở trên giường làm cùng bọn họ, gương mặt đó sẽ làm y có một loại ảo giác rằng bản thân mình vẫn còn trẻ. Tuy rằng còn chưa đến mức già, vẫn chưa đến 40 tuổi nhưng y cảm thấy trạng thái bây giờ của mình, nhìn một cái đã có thể nhìn đến tận cùng.

Mãi đến khi y gặp được Kiều Lỗi.

Kiều Lỗi là người đẹp trai hiếm thấy, hơn nữa còn đẹp có phần độc nhất. Lúc y ở tiệc rượu gặp được người kia, từ lúc chưa uống rượu đã quyết định đêm nay muốn đem người này đè xuống giường. Y không bắt ép đối phương, nhưng mỗi một lần đối phương đều sẽ đồng ý. Bởi vì thắng thần mà nói chỉ cần được xưng tên cùng với Ngu Chu, cùng y lên giường một đêm, vô vàn cơ hội sẽ cuộn cuộn mà tới.

Ngu Chu mở ra một phòng ở ngay trên tầng của bữa tiệc, y uống rất nhiều, lúc đang đợi trong phòng, liền vui người ở trên ghế salon ngủ một lúc. Đang lúc nửa tỉnh nửa mê cảm thấy có người đang hôn y. Người này một bên hôn, một bên thoát ra quần của y, sau đó giúp y khẩu giao. Y biết Kiều Lỗi đến rồi, liền thoải mái mở rộng hai chân, ai ngờ đến khi Kiều Lỗi ôn nhu giúp y thoải mái xong còn đem bộ phận kia của hắn tiến vào trong thân thể y.

Ngu Chu đau đến mức giật mình, trong nháy mắt liền tỉnh rượu một nửa. Y tức giận với Kiều Lỗi, vừa muốn kêu người kia rút ra ngoài, thế nhưng vừa hay hắn lại hôn lên môi y. Người này là hôn thật sự, hắn hôn Ngu Chu khiến y không thể thốt lên lời, thân thể thả lỏng, mềm nhũn. Vượt qua giai đoạn thân thể mãnh liệt bài xích ban đầu. Vừa kết thúc nụ hôn sâu hai người lại kề trán nhau mà thở dốc. Ngu Chu đột nhiên cảm thấy cảm giác bị tiến vào cũng không khó chịu như vừa rồi.

Đó là lần đầu tiên hắn bị người khác làm, ở trong lòng Kiều Lỗi bắn hai lần, sau đó hài lòng ngủ thiếp đi.

Ngày hôm sau tỉnh lại, Kiều Lỗi ngồi ở đầu giường, y không nói lời nào, Kiều Lỗi cũng không dám nói. Người này sợ là đêm qua sức trâu của hắn chưa làm thỏa mãn y sao, eo của Ngu Chu như bị bẻ đi, nằm ngang hay dọc đều có cảm giác đau mỗi. Y thắng thần ngồi dậy, mặt sau lót hai cái gối, lạnh lùng nhìn Kiều Lỗi, chính mình còn đang suy nghĩ tâm tình, ai ngờ đầu hai đầu gối Kiều Lỗi mềm nhũn, cứ như vậy mà quỳ xuống!

“Xin lỗi!” Kiều Lỗi nói, “Dám làm dám chịu, mọi việc đều tùy thuộc vào quyết định ở anh, tất cả tôi đều nhận, tôi... mặc cho anh xử trí.”

Cái gì gọi là “Dám làm dám chịu?”

Cậu chưa được tôi cho phép ngủ cùng tôi đã chính mình hoàn thành rồi đừng cảm nhận lỗi sao?

“Cút!” Ngu Chu nghiêng răng nhả ra một chữ, cứ như vậy đem Kiều Lỗi đuổi ra ngoài.

Tuy nhiên sau đêm đó cùng Kiều Lỗi đã mở ra cho Ngu Chu một cánh cửa của thế giới mới, mặc kệ y ngủ cùng với người nào cũng không tìm lại được cảm giác của đêm đó. Hắn cảm thấy vấn đề có lẽ là ở y, lần nào đó sau khi làm tình, nhìn người mới nằm trong ngực mình hỏi “Tôi vừa rồi làm cậu cảm thấy sướng hay là không sướng?”

Người mới nói: “Rất thoải mái!”

“Nói thật!”

Người mới là người mới vào nghề nửa năm, sau khi bị y trừng mắt đến giật mình, khổ sở nói: “Vậy tôi nói anh đừng tức giận thắng. Khi tôi chưa bước vào giới giải trí từng có hai người bạn trai, anh đối với hai người bọn họ đều không bằng.”

Ngu Chu ở trên giường cảm thấy vô cùng nhục nhã. Y làm công nhiều năm như vậy, mỗi khi ép khô đối phương trên giường kêu ô a loạn náo nửa ngày thì ra mọi người đều là diễn xuất lừa gạt y?

Y không tin, kết luận vấn đề nằm ở việc tuổi tác. Y cảm thấy chính là bởi có tuổi, công năng của phương diện kia có phần giảm xuống liền bắt đầu bồi bổ, bổ sung. Trước đây không ăn rau họ giờ bắt đầu ăn, từng kiên quyết không động vào rượu “chim” hổ nhận nhận cảm giác muốn ới bắt đầu uống; nghe người ta nói củ Maca(2) dùng tốt, tráng dương, y thậm chí đã nhờ bằng hữu ở Vân Nam lấy cho một ít, để trong bình giữ nhiệt uống đến mức bản thân cứ đến tốt liền dục hỏa đốt thân. Nhưng sau nhiều lần bận rộn hiện thực vô tình vẫn cứ khiến y bị đả kích nặng nề.

Cũng chính khoảng thời gian đấy, bằng hữu gọi điện thoại tới, mời y cùng nhau đi ăn.

“Biết rằng tâm tình cậu gần đây không tốt, không muốn hoạt động. Có điều ở bữa ăn này có một cậu bạn nhỏ, nhất định cậu muốn gặp. Hẳn chính là minh tinh xuất thân từ khi còn rất trẻ. Ở trong giới trôi nổi cũng đã nhiều năm, diễn xuất không tồi, chính là không nổi. Ngoài ra cậu bạn này càng lớn càng vô cùng đẹp trai, chính là kiểu mà cậu ưa thích. Gặp hẳn xong đảm bảo cậu không cần dùng món đồ bồi bổ nào cũng muốn vận động, bệnh của cậu không cần thuốc cũng sẽ tự khỏi.

Ngư Chu nghe vậy đành đồng ý đi.

Cậu bạn nhỏ kia chính là Kiều Lỗi.

Kiều Lỗi nhìn thấy y vô cùng lúng túng, người khác cho rằng hai người chưa từng gặp mặt. Để bọn họ giới thiệu lẫn nhau. Kiều Lỗi đỏ mặt, cúi đầu, căn bản không dám nhìn Ngư Chu. Ngư Chu cũng giả bộ hai người không quen biết. Trong lúc ăn uống bằng hữu hỏi Ngư Chu có vừa ý hay không, trong lòng y hận đến nổi suýt bóp nát chén rượu, một mực vẫn giả bộ không quan tâm trả lời: “Ừ, cũng được.”

Bữa tiệc còn chưa kết thúc, Ngư Chu đã lên trên tầng, thay đổi quần áo tắm rửa sạch sẽ, mặc áo choàng tắm ngồi ở trên ghế salon mà trong lòng thấp thỏm không thôi. Tình cờ ngoài cửa có tiếng bước chân, mỗi bước nghe được, trái tim của y lại nảy lên một hồi thành thịch, thành thịch, cứ ngỡ là Kiều Lỗi đã đến. Kiều Lỗi đến rất chậm, hẳn là người mới, thực chất muốn có cơ hội gặp mặt mấy vị lão đại trong ngành. Rốt cục cũng chờ đến khi Kiều Lỗi đến, cửa phòng bị người ở bên ngoài dùng thẻ phòng mở ra, giây phút đó, tâm trạng thấp thỏm cả đêm của Ngư Chu cuối cùng cũng lắng xuống.

Y chậm rãi đi tới cửa. Cửa mở ra. Ngư Chu nhìn Kiều Lỗi, Kiều Lỗi lại nhìn y, cũng không biết là ai đã chủ động trước, hai người cứ như vậy mà tiến tới cùng lúc, hôn nhau.

Ngày hôm sau tỉnh dậy, rèm cửa không kéo, ánh mặt trời chiếu trực tiếp lên mặt Ngư Chu. Ngư Chu muốn xoay người nhưng thân bất động, không thể dùng sức đẩy ra cái tay đang đè ngang trên ngực y. Trong lòng đang lúc khó chịu, đồng thời lại có một giọng nói lên tiếng nói với y: “Anh chơi xong rồi!”

Ngư Chu không phục, nhưng cũng không muốn tự nhận vấn đề ở bản thân mình. Y thường xuyên tìm Kiều Lỗi lên giường, cũng thỉnh thoảng ra ngoài tìm một vài tiểu thịt tươi vừa mắt. Cho rằng bản thân cũng không phải tụt xuống hố sâu, có thể lại làm công rồi. Thế nhưng hiện thực vô tình một lần lại thêm một lần làm cho y chịu đả kích. Thậm chí có lần, hai bên khởi động xong, thời gian chờ đợi, y cùng tiểu thịt tươi kia đồng thời ngừng lại, anh nhìn tôi, tôi nhìn anh một chút, sững sờ.

Tiểu thịt tươi kia đang chờ y đi vào, y đã ở...

Y đem tiểu thịt tươi kia đuổi xuống giường, gọi điện thoại hỏi rõ ràng vị trí của Kiều Lỗi, rồi tìm tới chỗ hắn.

Đây là lúc hai người mới quen nhau năm đầu tiên, Ngư Chu vẽ ra khí lực rất lớn mới ý thức được cơ thể mình nếu không phải Kiều Lỗi thì không thể.

Đúng, chỉ là vấn đề của cơ thể.

Sau này, quan hệ trở nên ổn định, Ngư Chu cũng không hề, dằn vặt, dần thừa nhận bản thân quả thật thích cùng Kiều Lỗi làm tình. Y cho Kiều Lỗi không ít thứ, Kiều Lỗi cũng rất nỗ lực, liên tiếp nhận được mấy bộ phim, nhanh chóng nổi lên. Nhưng mà dù nổi đến thế nào, Kiều Lỗi chỉ cần gọi sẽ đến, mà không chỉ đến tay không, thường xuyên đến mang theo quà tặng y. Những món quà kia đều vô cùng độc đáo, mỗi một thứ đều khiến Ngư Chu yêu thích không thôi. Y vẫn luôn cảm thán sao người kia có thể đúng dịp, bắt được tâm tư y. Mỗi lần tặng quà đều khiến y hài lòng.

Mãi đến tận một ngày, Kiều Lỗi đưa cho y một đĩa CD đã ngừng xuất bản. Trong đĩa có một bài hát. Lúc Ngư Chu 7 tuổi, người trong nhà đã dùng bài hát này làm nhạc đệm cho buổi sinh nhật của y. Ngư Chu từng lơ đãng nhắc đến với Kiều Lỗi, rất nhớ nhưng cái sinh nhật hiếm có cả nhà quây quần đông đủ lúc 7 tuổi. Không nghĩ tới Kiều Lỗi vậy mà đem điều đó ghi lại trong lòng, nỗ lực cố gắng tìm được cái đĩa này để tặng cho y.

Từ nhỏ Ngư Chu luôn được hưởng vật chất đầy đủ, y không thiếu nhà, không thiếu xe, không thiếu tiền nhưng y thiếu sự yêu thương.

Y thiếu một người để tâm đến y như vậy.

Cảm tình của Ngu Chu đối với Kiều Lỗi dần thay đổi, y bắt đầu vô tình quan sát lấy từng hành động nhỏ nhặt của người này. Người này cởi mở, chân thành, thật thà, diễn xuất lại chuyên nghiệp. Y chỉ cần hắt ba phần lực, hắt lại có thể làm đến bảy phần. Quan trọng hơn là, người này, thực sự đem từng câu từng chữ mình nói ghi nhớ ở trong lòng. Mỗi một việc hắt làm cũng giống như mũi tên của tiều thần Cupid(thần tình yêu), đâm vào nơi mềm yếu nhất của trái tim y.

Lần khó quên nhất là có một lần, Ngu Chu theo thường lệ, vào giữa tháng 10 mỗi năm sẽ đi Mỹ làm bạn với mẹ. Kiều Lỗi lái xe đưa y đến sân bay, tách ra chừng 10 phút, tại sảnh chờ đột nhiên vang lên tiếng nổ mạnh. Toàn bộ sân bay náo loạn, tất cả mọi người đều rít gào chạy ra tứ phía, quá nhiều người khiến cho cảnh sát đến cũng bị cách trở bởi dòng người đông đúc. Ngu Chu ý thức được đã xảy ra chuyện gì, bản thân y cũng hoảng loạn, đầu óc trống rỗng, theo bản năng cùng dòng người chạy ra ngoài cửa của sân bay. Ngoài sân bay căn bản sẽ không được đỗ xe, tất cả xe đều phải lái đi, không có xe dòng người chỉ có thể dựa vào hai chân mà thoát thân. Đường như vừa chạy ra được đến gần phía bên ngoài sân bay, Ngu Chu lại nghe được phía sau truyền đến một tiếng nổ to chấn động đến mức rung cả mặt đất. Ngu Chu lần thứ hai bị lừa đảo, thật vất vả mới đứng vững, quan sát tình hình trước mắt, đột nhiên quên hô hấp.

Kiều Lỗi.

Tiếng nổ to, nhiều người như vậy, mỗi người đều lo chạy ra khỏi sân bay. Sợ hãi rít gào, kêu khóc thành một mảng hỗn loạn, sau lưng là khói đặc tỏa ra. Bao nhiêu người nỗ lực chỉ để thoát khỏi nguy hiểm bên trong. Chỉ có Kiều Lỗi chạy ngược lại phía dòng người, dùng hết sức của bản thân chạy về phía y.

Ngu Chu kinh ngạc nhìn hắt, nhìn hắt từ từ tiến tới gần mình, nắm lấy bàn tay mình.

Một khắc đó, hết thấy âm thanh đều dừng lại, chỉ còn dư lại tiếng đập vang dội trong lòng ngực y.

Kiều Lỗi nắm lấy tay Ngu Chu, lôi y chạy ra ngoài sân bay. Cho đến lúc này, Ngu Chu mới phát hiện, trong tình hình bản thân còn đang hoảng loạn vậy mà vẫn có thể nắm tay y hận không thể chạy nhanh hơn chạy ra ngoài. Kiều Lỗi dựng xe không xa lắm, hắt đem Ngu Chu nhét vào trong xe, cả một đường đều không thả tay đối phương ra, dùng sức lớn nắm chặt đến mức Ngu Chu có chút đau. Y trên đường đi lặng lẽ ngắm nhìn gò má Kiều Lỗi, người đẹp trai này mày đang nhíu lại, run rẩy mím môi. Nhìn hắt dường như còn đang hoảng sợ hơn so với người vừa từ cõi chết trở về là y.

Kiều Lỗi đi thẳng một đường đưa Ngu Chu về nhà, dùng chìa khóa y đưa cho để mở cửa. Hắt để Ngu Chu ngồi trên ghế salon, bản thân thì đi rót cho y cốc nước ấm. Bên trong ấm nước trống không, không thể không đun một bình nước cho Ngu Chu uống. Lúc mở nước đợi đầy ấm, bóng lưng của hắt thẳng tắp mà căng thẳng, hai cánh tay vừa vặn giữ chặt ấm nước, tinh thần vẫn luôn tỏ ra mạnh mẽ. Ngu Chu đứng dậy đi tới bên cạnh, Kiều Lỗi nghiêng đầu liếc mắt nhìn sang. Quay người dường như để xác định rốt cuộc hai người cũng rời xa nguy hiểm, dùng sức đem Ngu Chu ôm trọn vào lòng.

Cái ôm này siết chặt như vậy, chặt đến thế. Ngu Chu chính là vào giây phút ấy đã xác định bản thân đã thật sự yêu người này.

*Chú thích:(1): Đại học Leeds:

Được thành lập vào năm 1904, là trường đại học lâu đời nhất và lớn nhất của Yorkshire – Anh Quốc với hơn 30.500 sinh viên đến từ hơn 130 quốc gia.

Kể từ khi được thành lập, Đại học Leeds luôn dẫn đầu trong nghiên cứu chuyên sâu với khoảng 75% các nghiên cứu của trường xếp loại hàng đầu thế giới. Trường nằm ở vùng miền trung nước Anh, cách London khoảng 3,5h đi tàu, gần thành phố Manchester và Sheffield, khí hậu tương đối dễ chịu, không quá lạnh.

Đại học Leeds là một trong 10 trường đại học nghiên cứu hàng đầu tại Anh quốc và là thành viên của Tập đoàn Russell gồm 20 trường đại học thành công nhất trong nghiên cứu chuyên sâu tại Vương quốc Anh.

Trường có 650 khóa đại học và 300 ngành sau đại học, cung cấp 1 hệ thống rất rộng các chuyên ngành. Kết hợp nghiên cứu học tập và giảng dạy là trung tâm chiến lược của trường. Các khóa học được dạy bởi đội ngũ những người tích cực tham gia nghiên cứu tầm thế giới và kinh nghiệm thực tiễn chuyên nghiệp.(Nguồn Wikipedia)

(2) Củ Maca : Củ Maca có tên khoa học là *Lepidium Meyenii*, là loại thảo dược quý của đất nước Peru vùng Nam Mỹ. Đây là một loại cây có rễ phình to giống như củ cải, thân củ ngắn và nằm dọc theo mặt đất, có chóp đầu hơi lồi lên. Củ Maca này là cây thân cỏ hoàn toàn không có liên quan gì với cây Mắc Ca (*Macadamia*). Có tác dụng bổ thận tráng dương.

12. Chương 12

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

*Không có hình sịp da báo nên lấy tạm sịp gà nha ^^

Sau khi chồng qua đời, mẹ Ngu Chu định cư luôn ở Mỹ. Anh cả với anh hai đều bận rộn công việc của riêng mình nên không thể đi theo thành ra việc đi thăm mama xinh đẹp liền do Ngu Chu phụ trách. Mọi năm Ngu Chu đến tháng mười sẽ đi nhưng năm nay dì ở trong nước cũng muốn gặp chị mình liền khởi hành sớm hơn dự định đi từ tháng bảy. Ngu Chu ở đó tầm hai mươi ngày, mỗi ngày đều cùng hai vị bề trên luyện tập dưỡng sinh trải qua những tháng ngày thanh tâm quả dục. Dường như đối với thế giới bên ngoài đã hoàn toàn ngăn cách, đột nhiên một ngày mở weixin nhìn thấy quản lý nhắn cho y một cái tin khiến hấn sợ hết hồn.

Tin tức kia đã là của ba ngày trước. Thông báo việc Kiều Lỗi trong lúc diễn bị thương, vết thương ở chân trái, tình hình nghiêm trọng, chính là đang xác nhận có hay không bị tổn hại đến xương.

Ngu Chu nắm chặt điện thoại di động, ánh mắt phát sầu. Một bên nhắn lại cho quản lý hỏi thăm tình huống hiện tại, lại lập tức mua vé máy bay suốt đêm bay trở về.

Đen đủi chính là mấy ngày này cũng chính là ngày tổ chức lễ cưới của em gái quản lý, quản lý bận rộn tiếp khách trước sau say đến nhũn cả người căn bản không nhận được tin nhắn kia của Ngu Chu. Lúc Ngu Chu xuống máy bay vẫn chưa thấy hồi âm trong lòng loạn lên một hồi, thuê xe trực tiếp đi đến nhà Kiều Lỗi.

Tiến vào thang máy, y thuận thực ấn số 18, ở trong thang máy liền bắt đầu rút chìa khóa ra. Chờ thang máy mở ra y liền vọt tới cửa nhà Kiều Lỗi, rút chìa khóa mở cửa, đi vào, sững sốt.

Một tên nào đó đang ngủ lơ đãng trên ghế sofa!

Nam nhân nằm trên ghế đến một mảnh vải che thân cũng không có. Một cánh tay hằn đặt ở trên mắt ngăn nửa mặt, cánh tay còn lại đặt trên bụng, ngực trái có một dấu hôn rõ rệt màu hồng nhạt, lại còn thêm cả hai chân gang rộng, lộ ra cái ở giữa kia tư thế y hết như chủ nhân của nó mềm oặt, dài, độ lớn vừa phải, aa...a không chịu được.

Đại não của Ngu Chu trong nháy mắt sung huyết, não bộ liền nảy ra một bộ Xuân Cung đồ. Cảnh tượng này khiến y không thể ở lại được, chạm vào nắm cửa muốn đóng lại, quay người lại, huyết áp tăng cao. Cửa đóng lại, y suýt nữa ngã ngửa, trán đập vào cánh cửa “ục” một tiếng vang thật lớn, bên trong lại vang lên một giọng nói vang lại: “Tiểu tử không phải cậu lại ngã dưới đất nữa chứ?”

Trong phòng tắm lúc sau liền lộ ra một cái đầu, Kiều Lỗi toàn thân sạch sẽ trên người vẫn còn dính đầy nước, trên bắp chân trái còn dán một miếng băng lớn quả nhiên là bị thương rồi.

Ngu Chu vốn đang bức muốn chết, thấy chân hằn còn đang bị thương, trong nháy mắt liền lấy lại bình tĩnh, hỏi: “Chân cậu thế nào rồi?”

Kiều Lỗi hoàn toàn không ngờ tới đột nhiên lại nhìn thấy Ngu Chu, hằn ngạc nhiên một lúc rồi lập tức tươi cười đi ra, tùy tiện cầm lấy khăn tắm quấn vào bên hông, trên người vẫn còn vài giọt nước tí tách chảy xuống, khập khễnh bước ra nói: “Anh tại sao lại trở về? Về từ lúc nào vậy? Sao lại không nói trước với em? Anh... chẳng lẽ vừa xuống máy bay sao? Đưa túi cho em, nhanh ngồi xuống đi.”

Vừa quay đầu liền đụng trúng người vẫn đang nằm trên sofa, Ngu Chu căn bản không có chỗ ngồi, Kiều Lỗi ngưng ngừng cười cười, một cước đạp vào ghế, “Mau đứng lên, có người đến nhà, mau nhường chỗ ngồi!”

Ngu Chu mở to, trừng mắt nhìn hằn đem chân đá vào ghế, đau lòng cho chân trái kia ngữ khí cũng không tốt: “Tôi không ngồi, cậu mau nói cho tôi biết chân của cậu rốt cuộc bị làm sao?”

“Không có việc gì, chỉ là vết thương ngoài da.” Kiều Lỗi nhìn cái người đang bất động trên sofa của liền đi thẳng tới trước mặt dùng sức dấm vào bụng hằn một cái, một bên cười giải thích, “Lúc chụp ảnh bị đạo cụ dấm vào thế nhưng đã được xử lý kịp thời bác sĩ cũng nói không phải vấn đề quá lớn, thường xuyên thay băng một thời gian sẽ khỏi thôi, chẳng qua sẽ lưu lại ít sẹo.”

“Vây còn đỡ.” Ngu Chu thở phào nhẹ nhõm, từ trong túi lấy ra một bình thuốc màu nâu, “Tốt nhất là một vết sẹo cũng đừng có lưu lại. Đây là thuốc tôi mang từ Mỹ về, bôi một ngày 3 lần là có thể xóa sạch vết thương, đừng dấm vào nước, chờ cậu khỏe lại đảm bảo một vết nhẹ cũng không còn. Tôi đã thử qua, dùng tốt.”

“Thần kỳ như vậy?” Kiều Lỗi như nhận được bảo vật, “Cám ơn anh! Có điều nói như vậy, thuốc cũng đưa rồi, anh không phải là vì em nên mới trở về chứ?”

Ngu Chu vô thức dút tay vào túi áo, trong đầu ngẫm nghĩ. Người đại diện nói không rõ ràng, y không biết Kiều Lỗi rốt cuộc bị thương thế nào, dưới tình thế cấp bách nhớ tới ở phố người Hoa có một hiệu thuốc nổi danh chuyên điều chế thuốc mỡ, y liền đến mua rồi cầm về. Thế nhưng phần tâm tư này y sao dám nói ra cho Kiều Lỗi biết, không thể làm gì khác hơn là kiếm cớ: “Đương, đương nhiên không phải. Đoàn phim có việc, tôi vì công việc của đoàn nên mới trở về, biết cậu bị thương nên mới thuận tiện đến thăm một chút.” Dừng một lúc nghĩ chưa đủ thuyết phục, lại bổ sung thêm một câu: “Nói thế nào thì tôi cũng là giám chế của đoàn phim, hằn là nên tới thăm cậu một chút.”

Kiều Lỗi lúng túng cười cười, vừa mất mát trong lòng vừa ảo não vừa rồi quên mất thân phận của bản thân mà tự mình đa tình, đem nỗi giận trong bụng dội lên trên người tên đang lơ đãng nằm trên ghế.

Một giáng đánh xuống, người kia kêu rên lên một tiếng rột cục cũng tĩnh.

Hằn mơ mơ màng màng nhìn Kiều Lỗi cũng mơ màng nhìn Ngu Chu, mơ màng nhìn Kiều Lỗi lại mơ màng nhìn Ngu Chu...

“Ôi mẹ ơi! Tôi không phải đang mơ chứ!” Lương Tiểu Tấn đứng lên trong chớp mắt, “Ngu Ngu Ngu Ngu Chu?”!

Ngu Chu lạnh lùng gật đầu với Lương Tiểu Tấn.

Bạn tốt Lương Tiểu Tấn ôm cổ chân Kiều Lỗi suýt nữa thì đem cả khăn tắm cùng kéo xuống: “Đá lớn, Ngu Chu sao lại ở nhà cậu?”

Đá lớn? Ngu Chu nguy hiểm nhú mi, chính mình ở bên Kiều Lỗi lâu như vậy còn chưa gọi biệt danh của nhau bao giờ, thế nào người này lại được gọi là đá lớn?

Kiều Lỗi cũng hiểu được, xấu hổ, hai chân giãy ra nói tên kia buông tay: “Vừa mới tới thôi. Anh ấy không phải là giám chế sao, đến thăm tôi. Tiểu tấn, đừng ôm nữa, bỏ tay ra, bỏ tay.”

Lương Tiểu Tấn rút cuộc cũng buông tay ra bởi vì hấn ý thực được mình đang khóa thân. Mặt của hắn dần dần đỏ lên, tìm vật xung quanh che chắn, không giấu được mặt trên, ít nhất... che phía dưới. Thế nhưng tìm một vòng, Tiểu Tấn bị ai phát hiện xung quanh không có gì cả.

“Thật ngại quá, tôi bình thường ở nhà đều như vậy.” Lương Tiểu Tấn dùng hai tay che khuất hai chân, lúng túng nói, “... Ý tôi nói là ngủ trần.”

Nói cách khác cậu đến nhà Kiều Lỗi đều ở trần?

Ánh mắt Ngu Chu bỗng chốc liền lạnh xuống ba mươi độ.

Lương Tiểu Tấn cũng cảm giác được Ngu Chu đối với mình hơi lạnh nhạt, thế nhưng nghe nói Ngu Chu tương đối lạnh lùng, hấn cho rằng người này không thể trêu chọc, nói khẽ với Kiều Lỗi: “Quần áo của tôi đâu? Cậu đem quần áo của tôi vứt ở xó nào rồi?”

Lời này nói ra lại mang ý nghĩa khác, liên tưởng đến Kiều Lỗi lại càng không thích hợp, lại không thể giải thích, không cách nào Kiều Lỗi đành đề thấp ngữ điệu nói: “Tối hôm qua cậu làm quần áo bẩn hết, tôi đem quần áo cậu bỏ vào máy giặt sạch rồi!”

“Vậy bây giờ sao?”

“Đương nhiên ở trên ban công rồi.”

“Tôi đây phải mặc cái gì bây giờ? Cậu để tôi phải trần chuồng thế này sao?”

“Cậu đi tắm trước đi, tôi lấy quần áo của tôi cho cậu mặc tạm.”

“Quần trong cũng mặc á?”

“Đừng nói nhảm, cậu có thể để trần?”

“Tôi muốn mặc cái phía sau in hình con báo, hừ!”

“Cút!”

Lương Tiểu Tấn ngượng ngùng cười với Ngu Chu, hai tay ôm đằng trước đi vào phòng tắm.

“Cậu còn có cả quần lót in hình báo?” Ngu Chu mỉm cười nói, “Thế nào mà đến giờ tôi vẫn chưa từng thấy qua?”

“Hi...hì lúc đến chỗ anh không mặc loại này.” Ngu Chu lạnh lùng nói, “Lần sau đến chỗ tôi mặc loại này đi.”

13. Chương 13

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Dạ dày Kiều Lỗi âm thầm rục rịch, Ngu Chu từ trưa đến giờ cũng chưa ăn uống gì, Kiều Lỗi đưa ra phương án là nấu gì ăn, Ngu Chu thương xót cho chân hần nói: ” Tôi đến đây.”

Ngu Chu đi vào phòng bếp, loạn quá đi, tự nhiên cảm thấy chân tay lóng ngóng. Ước chừng người kia sẽ để đồ ăn ở nơi dễ tìm, kéo ngăn tủ liền tìm thấy túi đựng mì sợi, vẫn chưa quá hạn. Vì vậy đổ nước vào nồi nấu nước. Chân Kiều Lỗi khập khiễng đi lại, thời gian Ngu Chu đi qua đi lại tìm kiếm cũng không có thấy gì. Ngu Chu lần thứ hai đóng lại ngăn kéo nghĩ thầm, người này bình thường bận rộn không có thời gian dọn dẹp vậy mà cũng có thể mời bạn đến chơi party lỏa thể, ánh mắt nhìn đến chân trái đang bị thương của Kiều Lỗi nhin không được lại mềm lòng.

“Bị thương như vậy thì tắm kiểu gì?” Giọng nói của Ngu Chu không khỏi mang theo chút trách móc, “Vết thương dính nước có thể bị nhiễm trùng biết không?”

“Tối hôm qua bị dính bẩn, không tắm không được. Hơn nữa em cũng dán miệng vết thương vào rồi, không có việc gì, không dính nước được.” Kiều Lỗi cúi người xuống, đem tấm băng thuốc dính trên bắp chân nhẹ nhàng kéo sang một bên, “Không thấm nước, chuyên để dùng khi tắm, chỉ là có chút dất, mấy trăm một miếng.”

Ngu Chu tới xem một chút, nghĩ bây giờ Tây y thật là tiên tiến: “Mấy trăm đồng một miếng dán thì hơi đắt.”

“Có điều có thể dùng đến khi vết thương tốt lên.” Kiều Lỗi nói.

Ngu Chu gật đầu, lấy từ trong ngăn tủ nửa hộp trứng gà, lấy thêm gói phô mai để sẵn ở một bên. Y mở túi mì ăn liền, lấy gói gia vị chuẩn bị sẵn chờ nước sôi. Kiều Lỗi nhìn Ngu Chu nấu có điểm xuất thần, không nhận được nói: “Tối hôm qua, bọn em không có gì anh đừng suy nghĩ nhiều.”

Ngu Chu giật giật khóe môi, biết là không nên cười những vẫn cười chính là ngoài cười nhưng trong không cười.

“Tiều Tẩn tối hôm qua uống hơi nhiều, không thể về nhà nên mới bảo hần đến nhà em. Hần vừa vào cửa liền nôn lên hết hai người vì thế em mới phải cởi quần áo của hần ra. Vốn định cho hần ngủ trên giường,

em ngủ ở sô pha ai ngờ lúc mang quần áo bỏ vào máy giặt trở về hân đã ngủ trên ghế rồi. Em lười quần hân nên cứ để hân ngủ ở đấy một lúc, mà thực ra thì cũng không phải lần đầu tiên như vậy.” Kiều Lỗi vài lời liền giải thích xong.

Nhưng mà Ngu Chu chỉ để ý đến câu kia: “Không phải lần đầu tiên như vậy.”

Y lại nhếch nhẹ khóe môi, lần này đích thực là ngoài cười mà trong lòng nổi sóng: “Anh bạn này là lần đầu tiên tôi gặp, cảm giác giác cũng không có đẹp như trên ti vi.”

Kiều Lỗi nói: “Kỳ thực đáng dấp hân không tệ, chính là không chăm chút quần áo, nước miếng còn dính trên mặt hiển nhiên nhìn không được tốt. Sạch sẽ một chút thì khác ngay.”

Hiểu hân đến vậy sao?

Ngu Chu lại nói: “Có điều đáng người tốt.”

“Ừm, bọn em bình thường cùng đi tập thể hình.”

“Ừ.” Ngu Chu gật đầu, “Có điều đường cong cơ bắp của hân ưa nhìn hơn cậu.”

Kiều Lỗi sững sốt một lúc.

Ngu Chu quay đầu, trong mắt mang theo ý cười: “Từ cơ ngực đến tuyến nhân ngư*...” Y đưa ra ngón trỏ, đầu ngón tay điểm trụ lấy đầu ngực Kiều Lỗi hạ dần xuống đáy chậu, “đều ưa nhìn.”

*Tuyến nhân ngư: Mình cũng không rõ gọi là gì nên để nguyên và minh họa hình ảnh:

Kiều Lỗi dùng sức nuốt nước miếng một cái.

Sai, chuyện này thật không đúng.

“Hân có bạn gái không?” Ngu Chu thử.

“...Không có.” Đang yên sao lại hỏi cái này để làm gì?

“Độc thân?” Vậy nên bình thường qua đêm ở nhà cậu sao?

“Đúng thế.” Anh rất cuộc muốn làm gì?

“Hân thích kiểu cô gái nào?” Hay là nam sinh?

“Em gái nóng bỏng như này? Vì thế loại hình thành thực, cần trọng như cậu đừng có mà mơ tưởng.

“Nam sinh thì sao? Muốn kiếm vợ tiêu chuẩn sẽ hướng cậu hay hướng tôi? Nếu như hướng theo cậu, tôi hiện tại lập tức vào phòng tắm dìm chết hân trong bồn nước.”

“Nhất định không phải anh!... Cũng không phải thích kiểu như em.” Kiều Lỗi lại nghiêm túc suy nghĩ một chút, “Chờ một chút, hân căn bản không thích nam mà.”

Kiều Lỗi nhìn chăm chăm Ngu Chu: “Bọn em đều không phải là đồng tính luyến ái, tuyệt đối sẽ không cảm thấy hứng thú với đối phương đâu.”

Biểu tình Ngu Chu cứng ngắc.

Kiều Lỗi ý thức được mình nói sai, vội vàng giải thích: “Xin lỗi, em không...”

“Tôi biết.” Ngu Chu cắt đứt lời hân, “Tôi biết câu không phải đồng tính.”

Ngu Chu xé bao mỳ bỏ vào trong nước, lại đổ thêm túi rau và túi gia vị. Nồi nước đang sôi sùng sục, mỳ được bỏ vào trong dần dần mềm ra, tại phòng bếp nhiệt độ dần nóng lên, mà bầu không khí giữa hai người lại hạ thấp xuống cực điểm.

Đều là lỗi của mình.

Kiều Lỗi hít sâu một hơi, giải thích: “Ngu Chu, thực ra em...”

“Bạn của cậu thích ăn mềm một chút hay ăn mỳ dai một chút?” Ngu Chu đột nhiên hỏi.

“Mềm một chút.” Kiều Lỗi không thể làm gì khác hơn là đáp lại.

“Trứng gà thì sao? Một quả hay hai quả?”

“Hắn không thích trứng gà, không cần cho vào.”

“Tôi không hỏi hắn, tôi đang hỏi cậu.”

“À, hai quả đi.”

“Rắc thêm một ít phô mai được không? Ăn sẽ ngon hơn.”

“Ừm.. là hỏi em hay hỏi hắn?”

“Cậu nói xem?”

“Ừm, thêm vào đi.”

Ngu Chu lấy đĩa khuấy xung quanh, chờ trứng gà chín, phô mai chảy, y liền lấy bát của Kiều Lỗi múc ra.

Đúng lúc này, điện thoại trong túi kêu lên, có điện thoại.

Ngu Chu nhìn thoáng qua, thần bí bắt máy rồi đi ra ban công nghe. Kiều Lỗi yên lặng múc ra ba bát để trên bàn, chịu không nổi mùi thơm của mỳ tính ăn một miếng quay người lại Ngu Chu đã trở lại.

“Ngại quá, không thể cùng ăn với cậu.” Ngu Chu nói, “Có chút việc phải xử lý.”

“Ăn xong rồi hãy đi” Kiều Lỗi giữ anh, “Đừng để đói bụng mà.”

“Đừng lo lắng, có người lo việc cơm nước của tôi rồi.” Ngu Chu cười nói, “Đi trước.”

Kiều Lỗi buồn buồn không lên tiếng, tiễn Ngu Chu tới cửa.

“Chờ một chút!” Hai mấy ngày không gặp, vừa thấy mặt đã lại phải đi Kiều Lỗi vô cùng luyến tiếc. Hắn đứng ở cạnh cửa vẽ mặt tội nghiệp nhìn Ngu Chu, rốt cuộc đến khi chuẩn bị kéo cửa mới nhận không được phải nói ra.

Ngu Chu quay đầu lại.

Kiều Lỗi nói: “Vừa rồi em đã ném thử mỳ, ăn ngon lắm.”

Ngu Chu thoáng bật cười: “Đương nhiên đây là sở trường duy nhất của tôi mà.”

Y phát tay, ra cửa.

14. Chương 14

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Kiều Lỗi ở nhà một ngày, càng nghĩ lại càng thấy không ổn trong lòng, rốt cuộc sau bữa tối đón xe đến nhà Ngu Chu. Từ dưới tầng 1 nhìn trên cửa sổ bên trên, cửa sổ trước phòng Ngu Chu vẫn tối đen, anh ấy còn chưa trở lại.

Kiều Lỗi lấy điện thoại di động ra, tìm được số của Ngu Chu, suy nghĩ một chút, lại tắt máy đi. Hiện tại trời về đêm không khí mát mẻ, yên lặng đứng dưới sảnh chính của tòa nhà đợi, hần nghĩ, mình có thể gặp anh một chút, trò chuyện, cũng không cần thiết phải làm việc khiến cho cả hai kích động, còn muốn nói riêng với anh ấy một tiếng, em đã đến rồi.

Gió đêm mát mẻ, trong tiểu khu còn có người dắt chó đi dạo. Hần thấy có một cô gái dắt Alaska đi dạo, nó chạy điên cuồng cô gái đó giống như đuổi không kịp suất nữa thì tuột xích, thật vất vả mới cho nó đứng yên được, tức giận chỉ vào mũi nó một cái. Hần nhìn không được mà cười, tâm tình khá hơn nhiều, chờ cô gái đó đi, xung quanh lại yên tĩnh trở lại, lấy điện thoại di động, tìm đến hình ảnh Ngu Chu trong máy, lúc gặp mặt phải nói gì với anh ấy đây?

Cứ như vậy đợi khoảng hơn ba tiếng đồng hồ, hơn 11 giờ đêm, Ngu Chu cũng trở về.

Anh tự mình lái xe, cũng không phải từ cửa gara đi ra, có điều trong tay anh vẫn là túi xách buổi sáng. Anh ngạc nhiên khi thấy hần tới, liền hỏi: “Sao cậu lại đến đây?”

Kiều Lỗi nói: “Em tới tìm anh.”

Ngu Chu cười nhẹ: “Tôi đương nhiên biết cậu đến tìm tôi. Tới bao lâu rồi? Sao không gọi điện thoại cho tôi? Không phải là có chìa khóa à, lên trên chờ không phải tốt hơn sao?”

“Nói cái gì?” Ngu Chu nói, “Cậu nói đi.”

Ngu Chu nói như vậy, đột nhiên trong lòng Kiều Lỗi không còn thấy lo lắng nữa. Đối mặt với Ngu Chu, đem những lời đã nghĩ sẵn trong đầu soạn lại cho hoàn chỉnh, hần nhếch khóe miệng cười gượng, lúng túng bắt đầu nói: “Buổi sáng vội vội vàng vàng vẫn chưa nói rõ với anh. Em với Tiểu Tấn tuy rằng thỉnh thoảng có hay ăn chút đậu hũ của nhau nhưng cũng không phải là loại quan hệ đó. Tối hôm qua hần đến nhà em là bởi vì hần có thích một cô gái. Hần bộc lộ tình cảm với cô gái đó nhưng người ta không ở trong giới, sợ không có được cảm giác an toàn, không đồng ý. Hần khó chịu nên uống rất nhiều, chạy đến nhà của em làm loạn còn thăm thì đòi hủy dung. Con người của hần không xấu, chỉ có đầu óc bị cửa chèn ép nên có chút dị chứng. Hần cũng thường xuyên đến nhà của em nhưng mỗi lần tới, ngoại trừ cùng nhau chơi đùa điên loạn thì cũng chỉ vì vài ba lý do như thế.”

“Về phần em...” Kiều Lỗi ý thức được mình nói hơi nhiều, đã vượt xa khỏi “một câu nói” vì vậy nỗ lực giảm lược từ ngữ, “Đêm hôm đó là lần đầu tiên em cùng với đàn ông làm.”

Hần dừng lại liếc nhìn Ngu Chu, Ngu Chu vẫn rất nghiêm túc nghe hần nói, hai bên rõ ràng hiểu được ngụ ý của buổi tối ngày nào đó, điều này làm cho Kiều Lỗi có chút khẩn trương: “Em vào phòng, phát hiện anh ngủ ở chỗ đó, anh nhất định không biết bộ dạng anh lúc ngủ rất đẹp. Em biết như vậy không đúng nhưng lúc đó thực sự nhịn không được. Em nghĩ, hiện tại đã qua nhiều năm như vậy cũng không tìm ra được manh mối nữa, bất cứ giá nào bị đóng cửa giết cũng không sao, bị ngồi tù cũng không sao hết em...”

Ngu Chu ho khan một tiếng, không biết có phải do ánh đèn không mà lỗ tai của y có điểm hồng: “Cái gì?”

“Em, em muốn nói...” Đầu lưỡi Kiều Lỗi xoắn lại, “Em thật sự không phải đồng tính, thế nhưng...”

“Tiểu Kiều?” Đột nhiên phía sau Ngu Chu truyền đến một giọng nói quen thuộc, “Sao cậu lại ở chỗ này?”

Kiều Lỗi ngẩng đầu, vỡ mộng.

Lộ Dương?

Đạo diễn Lộ tự nhiên xuất hiện cắt đứt bầu không khí đang dần tốt lên giữa hai người. Kiều Lỗi cũng không thể nói thêm gì nữa, Ngu Chu cũng hết nhìn trên trời lại nhìn xuống đất, không quen với bầu không khí thế này. Hai người không hổ danh là chuyên làm loạn, bầu không khí trong đại sảnh bỗng chốc trở nên đông cứng, vậy nên lúc Lộ Dương đến gần cũng thấy có gì đó không ổn, tuôn ra một tràng: “Chân cậu chưa khỏi đã chạy loạn khắp nơi? Nhóm người già bọn tôi không thể để cho cậu chơi đùa như vậy được.”

Bởi vì chân bị thương, có vết kiết sức tìm kiếm thì đạo diễn Lộ cũng không thể tìm người đóng thế trong bảy ngày được, còn phải bỏ tiền túi ra để trả tiền thuốc men cho Kiều Lỗi. Vốn trong hợp đồng mỗi diễn viên sẽ đều được hưởng bảo hiểm, bởi vậy đối với chuyện bị thương lần này Kiều Lỗi hẳn không hề tức giận trái lại còn cúi đầu nói: “Chưa khỏi hẳn, nhưng vẫn đi bộ được. Đạo diễn yên tâm, mấy ngày nữa tôi quay trở lại đoàn phim tuyệt đối không làm lỡ tiến độ của mọi người.”

Lộ Dương cười mà như không cười liếc mắt hần, hừ nói: “Này cũng không khác biệt lắm. Tôi cũng không phải giục cậu, dù sao cậu cũng là vì đóng phim mới bị thương, cho dù nghỉ ngơi thêm vài ngày cũng không thành vấn đề. Nếu đã có thể ra ngoài, vậy thì nhanh chóng về đóng phim! Cậu biết một ngày cậu không đến làm tổn thất hết bao nhiêu tiền của của tôi không?”

Kiều Lỗi gật đầu như già tở: “Phải, phải tôi biết rồi.”

“Phải rồi, hơn nữa đêm cậu không ngủ mà tìm đến Ngu Chu làm gì?” Lộ Dương hỏi.

Đầu Kiều Lỗi có điểm tê dại, thiếu chút nữa liền có thể một vận gãy cổ.

“Mấy ngày vừa rồi không phải giám chế muốn mời tôi đến sao, ở nhà nhàn rồi không có việc gì liền nghĩ đến tìm anh ấy luyện diễn một chút.” Kiều Lỗi vừa đóng miệng, nói dối mà không thấy ngại, Ngu Chu cũng nhìn hần một cái.

Lộ Dương tin hết lần này tới khác, biết hẳn tới luyện diễn còn thật cao hứng: “Người trẻ tuổi cậu được đó, cứ tới đi. Có điều lần sau cậu tới luyện sớm một chút, giờ đã hơn nửa đêm, cậu không nghỉ ngơi còn không cho Ngu Chu nghỉ ngơi sao?”

“Cậu ấy đợi tôi lâu rồi.” Ngu Chu vì hần mà giải thích.

Những điều Kiều Lỗi vừa nói xong xem ra Ngu Chu một chữ cũng không tin. Kiều Lỗi lúng túng lau mũi, chợt nghe Ngu Chu nói: “Quên không nói với cậu, hôm nay tôi cùng đạo diễn Lộ ăn cơm, trước khi anh ấy về nước có chút đồ gửi ở chỗ này, ăn cơm xong liền thuận tiện tới lấy.”

“Phải, tôi lấy xong liền đi, không làm lỡ chuyện các cậu luyện diễn.” Lộ Dương nói xong, rất tự nhiên cúi xuống cầm lấy túi xách trong tay Ngu Chu để vào tay mình, “Đi thôi, cùng lên chứ.”

Ngữ khí tự nhiên khiến Kiều Lỗi không thể cự tuyệt, hẳn cũng không biết tại sao mình lại theo bọn họ tiến vào thang máy.

Vào đến cửa, Ngu Chu bảo bọn họ ngồi tự nhiên, còn mình thì đổi giày đi ra ban công. Thời gian ở trong thang máy cũng lâu, y cũng không nhớ rõ đã để ở chỗ nào, Kiều Lỗi cho rằng người kia nói giỡn không nghĩ tới là thật. Lộ Dương đợi một lúc rồi đứng dậy, rất tự nhiên nhìn về phía kệ rượu ở trên tường. Phía trên đó bày đầy rượu đỏ, Lộ Dương nhìn lướt qua từng chai một, ánh mắt dừng lại ở một chai ở bên trên.

“Ngu Chu, có thể uống rượu của cậu được không?”

“Chai nào?” Ngu Chu từ sân thượng đi vào.

Lộ Dương xoay dọc thân chai đọc lên tên tiếng Pháp của nó.

Không khí trong chớp mắt bị ngưng lại, bởi vì chai mà Lộ Dương lựa chọn chính là chai rượu mà Kiều Lỗi tặng.

“Không thể được.” Một lúc sau, Ngu Chu từ sân thượng lộ đầu vào, cự tuyệt chắc như đinh đóng cột, “cách xa rượu của tôi một chút, Kiều Lỗi, rót nước cho hần uống.”

“Được.” Trên mặt Kiều Lỗi không có biểu tình gì nhưng trong lòng lại có chút hả hê vui sướng.

Trên mặt bàn có bình nước chanh, Kiều Lỗi rót hai cốc, một cốc cho mình, một cốc cho Lộ Dương. Vào lúc nhận cốc nước Lộ Dương có điểm chần chờ, con mắt nhìn chăm chăm vào Kiều Lỗi. Kiều Lỗi thật muốn nói cho hắn biết không có độc. Lộ Dương nhấp vài hớp đã uống cạn, đem cốc để sang một bên, lại nhìn sang cái kệ khác đặt ảnh Ngu Chu cầm cúp. Gương mặt Ngu Chu trong khung ảnh rất trẻ, mới ba mươi tuổi, mặc âu phục phẳng phiu, hăng hái, một mình lĩnh thưởng ở trên đài, cúp nằm trong tay là một cúp vô cùng quan trọng.

Lộ Dương xem ảnh không nhìn được mỉm cười, từ góc độ Kiều Lỗi nhìn sang thấy hắn thậm chí còn lấy cả khung ảnh xuống, đặt ở trước mặt cẩn thận ngắm.

Đột nhiên, toàn bộ vai Lộ Dương cứng đờ.

Kiều Lỗi đang cúi đầu uống nước, không chú ý đến, Ngu Chu ở quanh sân thượng nên cũng không phát hiện, đợi hai người uống xong một ngụm nước thì tìm được cái vali, lúc này Lộ Dương cũng từ trong khiếp sợ mà bình tĩnh lại.

“Làm phiền anh lần sau từ Mỹ về đừng mang đồ đến gửi ở chỗ này” Ngu Chu xách một vali lớn tới, nhìn vali kia có vẻ nặng Kiều Lỗi muốn giúp một tay, Ngu Chu lắc đầu không muốn, “Không phải anh còn có công ti ở trong nước sao, gửi cho bọn họ đi.”

“Đa số đều là gửi cho bọn họ, trong vali này đều là đồ quan trọng, đưa cho người khác không yên tâm nên mới gửi ở chỗ cậu.” Lộ Dương cười đem cái vali ở trong tay Ngu Chu đặt xuống mặt đất, ngồi xổm xuống, “Đến đây, tôi cho cậu xem những đồ tốt ở trong đây là thứ gì.”

Lộ Dương dùng dao, rạch vali ra, Ngu Chu nhìn không được mà hít một cái. Phản ứng này khiến Lộ Dương hết sức hài lòng, hắn lấy ra một bộ văn kiện, ở bên trong có chứa một xấp bản thảo đã ố vàng cười nói: “Biết đây là cái gì không? Là kịch bản bộ phim kia của chúng ta! Bản thảo đầu tiên nên viết tay.”

“Sau đó không phải đều sửa lại hết sao?” Ngu Chu nói.

Vậy cũng phải giữ lại, có nhiều ý nghĩa kỷ niệm mà.” Lộ Dương thăm dò giơ ra với Kiều Lỗi nói, “Tiểu Kiều, mau đến cùng nhau xem.”

Kiều Lỗi ngồi trên ghế băng ở phía trước quầy bar, cười có lệ: “Không cần, tôi ngồi chỗ này một chút là được.”

Ngu Chu ngẩng đầu nhìn hắn, hắn lắc đầu, cười cười, Lộ Dương ngay sau đó lại lấy ra một thứ khác.”

“Xem cái này.” Lộ Dương đưa cho Ngu Chu một đĩa CD, “Còn nhớ không?”

“Coldplay?” Ngu Chu có điểm không rõ, “Anbum này làm sao?”

“Cậu còn nhớ hồi đó không, chúng ta đột nhiên muốn ăn tiệc cá, vì thế cậu đã lái xe đưa tôi đi 200km mới ăn được cá nhớ không? Lộ Dương hỏi.

“Còn nhớ.” Ngu Chu nghĩ, “Chạy được một nửa bắt đầu có tuyết rơi, tuyết rơi đặc biệt lớn, không nhìn thấy rõ được đường, kết quả xe chúng ta bị chết máy còn phải kéo về. Tôi gọi đến công ty xe kéo bọn họ còn nói đợi ba bốn tiếng nữa chúng ta đều lạnh chết mất.

“Khi đó ở trong xe không phải là nghe anbum này sao?” Lộ Dương nói rồi nhẹ nhàng hát lên, “I use to rule the world...”

“Anbum này là của cậu tặng tôi.” Lộ Dương nói.

“Tôi tặng anh bao giờ, rõ ràng là anh muốn giữ hộ tôi mà.” Ngu Chu cúi đầu, bất đắc dĩ cười, “Anh còn giữ chứ tôi nghĩ anh đã sớm vứt đi.”

“Đồ của cậu tặng tôi nào dám vứt lung tung.” Lộ Dương ôn nhu nói, “mất rồi tôi cũng nhất định phải tìm lại.”

Vali lớn như vậy, có hơn nửa đều là hồi ức của hai người, Bên trong có cuốn vé của vở kịch nói mà hai người cùng xem, ảnh chụp chung ở Áo, thậm chí còn có cả bức thư, Lộ Dương nói, lúc mới đi Mỹ mọi thứ

không được suôn sẻ, viết thư cho cậu, dự định ngày nào đó thực không chịu được nữa sẽ gửi đi, cũng may vẫn còn bức thư này, hẳn cần chặt rằng kìm nén cảm xúc xuống dưới.

Lộ Dương đưa bức thư tới trước mặt Ngu Chu nói trước đây xấu hổ không dám gửi cho cậu, hiện tại tốt cuộc cũng có thể quang minh chính đại giao đến tay cậu. Ngu Chu đặt hai tay song song ở đầu gối, gượng cười, lại không chịu nhận. Ngu Chu cũng không phải người thích cười, phần lớn thời gian y đều có vẻ trầm mặc với lãnh đạm, nhưng đêm nay lại phải cười thật nhiều lần. Quen biết mười năm, vây quanh bọn họ có một luồng khí gọi là “quen biết cũ”, luồng khí này mạnh đến nỗi người ngoài cuộc là Kiều Lỗi có muốn chen vào cũng không được.

Thậm chí còn có một loại trực giác đang nhắc nhở hắn, có lẽ người sáng nay gọi điện tới chính là đạo diễn Lộ, bọn họ cả ngày nay đều ở chung một chỗ, bằng không còn ai có thể khiến Ngu Chu đang đói bụng cũng phải lập tức đến gặp mặt.

Trong lòng Kiều Lỗi có chút chua xót, hắn nghĩ chắc đều tại nước chanh thôi.

“Cái kia...” Kiều Lỗi nói, “Thời gian không còn sớm nữa, tôi đón xe tới, muộn quá sẽ không về được, không bằng tôi đi trước.”

“Không phải cậu còn muốn luyện diễn sao?” Lộ Dương đứng lên, “Không vấn đề gì, tôi nhất thời khoe khoang vậy thôi, anh cứ quên đi.”

“Không sao, là do tôi tới muộn quá.” Kiều Lỗi cười, “đạo diễn Lộ, giám chế, tôi đi trước.”

“Tôi tiễn cậu.” Ngu Chu đi theo.

Thang máy đang dừng ở tầng một, đi lên phải đợi một lúc. Kiều Lỗi đứng ở trước cửa chờ, Ngu Chu đứng ngay sau hắn. Bầu không khí có chút cứng ngắc, Kiều Lỗi không quay đầu lại, Ngu Chu chỉ có thể nhìn thấy chữ số từng tầng nảy lên. Dù sao cũng phải nói cái gì đó_____ chỉ cách năm tầng nữa là thang máy lên đến nơi, Ngu Chu nghĩ_____ quyết định nói: “Xin lỗi, đêm nay...um!”

Kiều Lỗi đột nhiên quay người lại, cầm cánh tay Ngu Chu đè lên tường, ở giây tiếp theo liền xông lên cướp lấy hô hấp của y. Ngu Chu cảm nhận được đầu lưỡi quen thuộc xông vào quần chặt lấy mình, sau đó vang lên bên tai tiếng cửa thang máy công kênh mở ra, thang máy đến rồi.

Ngu Chu vô ý nghiêng đầu nhìn về phía thang máy, Kiều Lỗi dùng một tay giữ cầm bắt y quay đầu lại, một tay đè lại nút thang máy, không cho nó rời đi. Đầu lưỡi khuấy động nước bọt trong miệng Ngu Chu, liếm qua từng cái răng một, theo đó chìm sâu vào chiếc hôn này, Ngu Chu không thể nào phân tâm được nữa. Một chân chèn vào giữa hai chân cách lớp vải vóc cọ sát phân thân bên trong, cơ thể y lập tức mềm nhũn, hai tay gắt gao siết chặt lấy tấm lưng Kiều Lỗi, dựa vào ngực hắn.

“Em muốn nói là...” Qua một lúc lâu, sự dài dòng này mới kết thúc. Kiều Lỗi ngẩng đầu, hỗn hợp nước bọt lúc đó còn dính trên môi kéo ra một đường chỉ bạc mập mờ. Toàn bộ gương mặt Ngu Chu ửng đỏ, đôi mắt ướt át nhìn hắn, đôi môi khê mở, làm hắn si mê.

Kiều Lỗi ôm anh vào trong ngực, cắn vào rái tai anh.

“Em muốn nói là”, hắn lặp lại, “Em thật sự không phải là đồng tính nhưng mỗi lần với anh em đều là cam tâm tình nguyện. Nếu như chỉ có đồng tính mới có thể được anh bao dưỡng, vậy em nguyện ý vì anh mà thay đổi tính hướng.”

15. Chương 15

Ba ngày sau, Kiều Lỗi trở lại với đoàn phim, cả đoàn từ trên xuống dưới ai cũng chào đón hắn trở lại.

Các cảnh quay chụp đã gần kết thúc, chỉ cần bổ sung những cảnh còn thiếu của Kiều Lỗi, ước chừng thời gian đóng máy cũng không còn bao xa. Toàn bộ hi vọng của đoàn phim đều đặt trên người Kiều Lỗi, mỗi ngày đều có người này người kia thay nhau thúc giục, đứng trước máy quay, chẳng vì chân còn bị thương mà trễ nải công việc, thời điểm đứng trước màn ảnh vẫn là một thân quân trang tay mang súng anh dũng đấu tranh suốt khí vẹn phần.

Chả trách người ta đều cho rằng những cảnh của Kiều Lỗi mới mang lại giá trị đích thực cho bộ phim.

Nhưng mà điều Kiều Lỗi không hề nghĩ tới là hấn sự cố gắng mấy tháng qua của mình khiến cả đoàn phim thay đổi cách nhìn về hấn.

So sánh nhan sắc lẫn giá trị hấn sẽ không thể sánh bằng Ngu Chu nhưng tốt xấu gì cũng trải qua mấy tháng cùng nhau mọi người phân chia công việc cũng sẽ công bằng với hấn. Tuy nhiên ngày mà Ngu Chu đến Kiều Lỗi phát hiện các em gái ở đoàn phim đều tử mĩ hóa trang lẫn chăm chút trang phục, chính là trong lòng mỗi thiếu nữ đó xuân tâm* hấn đã nảy mầm.

*xuân tâm: tình cảm trong lòng hay còn gọi là cảm nắng đó 〰.

Có điều Ngu Chu là gay nên xuân tâm của các nàng có ít hay nhiều hấn cũng không sợ, Lộ Dương chú ý công tư là được.

Đêm đó sau khi tạm biệt nhau Kiều Lỗi vẫn chưa gặp lại Ngu Chu, hai người gần nhau thì ít xa cách thì nhiều đã sớm thành thói quen, lần này trải lại hấn lại cảm thấy có chút khó chịu. Hình ảnh Ngu Chu với Lộ Dương ở cạnh nhau cùng nhau nói giỡn khiến hấn cảm thấy như có khúc xương cá mắc ở cổ họng. Hai người đã cùng nhau làm việc ở nước ngoài, mỗi khi Lộ Dương nhìn Ngu Chu đều nhìn đến xuất thần. Phải rồi, là cảm giác yêu đương giác quan thứ sáu nói cho hấn biết ánh mắt Lộ Dương khi nhìn Ngu Chu nhất định có vấn đề, tuy nhiên loại chuyện này không có căn cứ thì cũng không thể nói bậy, vậy nên hấn rất muốn đi qua chỗ phó đạo diễn hỏi có muốn ra ngoài đi dạo hay không.

Dù sao cũng mang danh nghĩa là giám chế, Lộ Dương tiện đà mời Ngu Chu diễn một vai khách mời cho bộ phim. Vai diễn này từ đầu đến cuối cũng không có lời thoại gì nhiều, toàn bộ đều dựa vào ánh mắt cùng cách thể hiện tình cảm. Vai diễn này có thân phận là quân nhân, lúc còn nhỏ trong lúc hoạn nạn đã được nam chính cứu một mạng, sau khi lớn tiến vào quân doanh. Trong lúc nhận nhiệm vụ đuổi bắt nam chính để lấy lại quốc bảo cho quốc gia lại phát hiện người đó là ân nhân cứu mạng năm xưa lựa chọn đưa ra chính là liều mạng che giấu cho bọn họ.

Phân đoạn diễn này ở trong kịch bản đã là phần gần cuối, nam chính đã bị bệnh nặng cách đó không bao lâu, nam chính thứ 2 tức Kiều Lỗi cũng hiến toàn bộ gia sản của mình, hiện tại cũng vô cùng chật vật tiêu tụy. Ngu Chu đến trước 2 tiếng đồng hồ để hóa trang, sau khi thay trang phục xong liền thành bức tranh

hoàn hảo, vừa xuất hiện liền khiến cả phim trường hồi hộp. Tổ đạo diễn, quay phim vào vị trí như thường lệ cũng không nói câu gì. Nam chính 1 kìm lòng không được cảm thán một tiếng “Ngu Chu à, sau khi diễn xong anh nhất định phải chia sẻ cho tôi ít bí quyết giữ dáng.”

Lúc cảnh phim chính thức quay, tất cả camera đều cùng nhau hoạt động, đạo diễn toàn bộ quá trình quay không cần phải hô cut lần nào, các cảnh diễn đều được diễn ra suôn sẻ, ba người đều đi về phía máy quay để xem lại cảnh quay của mình. Trên màn hình đều là hình ảnh ba người họ diễn hết sức tự nhiên.

Quay tiếp một đoạn, đạo diễn cùng ba diễn viên lại trở lại trước màn hình để xem lại cảnh quay. Kiều Lỗi hoàn toàn không nhìn ra vấn đề ngược lại ba người còn lại đều cau mày, rõ ràng là không mấy hài lòng với cảnh diễn vừa rồi.

“Biểu tình của Ngu Chu thực là quá bình thản, đến nhìn nam chủ 1 một chút thử xem.” Lộ Dương chuyển hướng sang nam chính 1 “Biểu tình trên mặt cậu có thể thu lại một chút, nhân vật đã trải qua nhiều việc hơn nữa hẳn thực mệt mỏi cho nên sẽ không có quá nhiều biểu cảm, có thể tận dụng ánh mắt để biểu đạt thì hết sức tận dụng. Kiều Lỗi trong lời nói...”

“Cơ thể có thể hơi nghiêng một chút, hơi hơi gần cách hình ảnh của nam 1. Biểu tình phải nhiều hơn một chút, cậu là người trẻ tuổi lại bị bức đến mức không còn đường lui, phản ứng kịch liệt chút mới bình thường.” Ngu Chu nhú mi, nhìn thấy Kiều Lỗi ra sức gật gật đầu.

Lộ Dương bắt đầu chỉ nhún vai: “Đừng có cướp mất công việc của ta mà, giám chế đại nhân.”

Chiều theo lời Lộ Dương mà làm, mọi người bắt đầu quay lại. Lần này đã có cảm giác tốt hơn nhưng Lộ Dương vẫn hi vọng một cảnh quay tốt hơn. Kiều Lỗi hoàn toàn không biết phải như thế nào mới tốt hơn nữa, cho nên ngồi ở một bên phát sầu, suy nghĩ hồi lâu Ngu Chu đi tới, giúp hắn bỏ một bên ống tay áo xuống.

Ống tay áo của hắn vốn dĩ được xắn đến khuỷu tay, một bên kéo như cũ, một bên buông xuống tạo thành nhiều nếp nhăn ở cổ tay, cảm giác chật vật khấn trương trong lúc sinh tử liền khiến người khác cảm nhận được.

Kiều Lỗi hưng hăng nuốt nước bọt một cái, vội phục sát đất.

Ngu Chu lại nói: “Kiều Lỗi, tôi nửa năm rồi không thấy cậu đóng phim không nghĩ tới diễn xuất của cậu...”

Kiều Lỗi tràn ngập chờ mong người kia khen ngợi mình.

“..... Thế nhưng không có một chút tiến bộ nào!” Ngu Chu tỏ vẻ ghét bỏ, “Dọa người!”

Kiều Lỗi giống như bị tạt nước lạnh, hoàn toàn đông cứng.

Sau khi đã thông tình thần xong ba người đều diễn thật tốt, Lộ Dương tuyên bố thông qua, mọi người còn lại chuẩn bị đổi cảnh để quay cảnh tiếp theo.

Trời quá nóng, ông chủ Ngu Chu mời mọi người ăn kem. Y dẫn theo hai trợ lý, một người xách đồ, một người phát kem. Kiều Lỗi lấy từ trong thùng kem chọn lấy một hộp vị vani, mở ra dùng thìa để ăn. Ăn một miếng, nhìn về phía cách đó không xa thấy Ngu Chu với Lộ Dương đang ngồi cạnh nhau, Ngu Chu cũng chọn vị vani, Lộ Dương chọn tới chọ lui vẫn chọn loại kem viên mà hắn vẫn ăn.

“Cậu sao lại cứ nhìn chằm chằm đạo diễn Lộ thế?” Tầm ngẩng trước mắt đột nhiên bị ngăn cách, Kiều Lỗi quay đầu, thì ra là phó đạo diễn tìm hắn nói chuyện, “Người ta là đang nói lại tình xưa, cậu không có cơ hội đâu.”

“Có ý gì?” Kiều Lỗi nghe có điểm không hiểu, “Cái gì mà nói lại tình cũ.”

“Cậu không biết cũng không sai, Lộ đạo diễn với Ngu Chu trước kia từng có một thời gian bên nhau.” Phó đạo diễn đem tìm trong thùng kem lấy được một hộp vị vani, vốn không ngờ Kiều Lỗi lại phản ứng mãnh liệt như vậy, “Không thể nào, cậu không biết? Cậu thật sự không biết sao?”

Kiều Lỗi nhắm mắt thật sâu, lại mở mắt ra, hàm răng nghiến chặt giống như muốn làm thịt người ta, “Tôi không biết thật, cô nói chút xem.”

“Tôi cũng chỉ là nghe người khác nói, cũng không đảm bảo được độ chính xác đâu. Lộ đạo diễn với Ngu Chu là bạn tốt, điều này cậu chắc chắn biết. Trước khi Lộ đạo diễn đi Mỹ bọn họ liền thừa nhận, bởi vì tính tình hợp nhau có đoạn thời gian hai người giống như hình với bóng. Khi đó mỗi bộ phim đạo diễn Lộ quay đều chọn nam chính là Ngu Chu, Ngu Chu cơ bản cũng không nhận phim của người khác. Tôi nghe nói, hai người ôm nhau bị phóng viên chụp được, Ngu Chu bỏ tiền ra để mua hết số tạp chí đó rồi tiêu hủy, lúc này mọi chuyện vẫn chưa lộ ra. Phó đạo diễn hạ giọng, “Kho đó trong giới cũng có tin đồn, có người nói hai người bọn họ là một đôi tình nhân, lại có người nói chuyện căn bản cũng không như mọi người nghĩ. Dù sao thì hai người đúng là có một khoảng thời gian qua lại. sau đó đạo diễn Lộ đi Mỹ, Ngu Chu ở lại trong nước, đoạn tình cảm này liền không thể phát triển tiếp.”

“Bọn họ là bởi vì Lộ Dương xuất ngoại nên mới chia tay phải không?” Kiều Lỗi hỏi.

“Tôi làm sao mà biết. Cũng không nhất định là chia tay, không phải cũng có người nói hai người họ không phải là một cặp sao?” Phó đạo diễn lại tìm thêm một hộp kem vani, “Có điều cho dù chia tay cũng không nhất định là nguyên nhân này, nói không chừng bọn họ cảm thấy làm bạn bè so với làm tình nhân thì càng thích hợp có đúng không? Đây, kem của cậu rốt cuộc có ăn không, không ăn sẽ chảy ra đó!”

Kiều Lỗi trực tiếp đem hộp kem nhét vào trong tay người ta.

Cách đó không xa, giám chế xem lại những cảnh vừa quay, Lộ Dương cũng vừa xem vừa ăn kem.

Kem ngập tràn vị bơ tan chảy trong miệng, ánh mắt nhìn trên màn hình lơ đãng rời sang chỗ khác, liếc

mắt về phía người đang ngồi ẩn mình ở góc tường. Y hẳn là nhìn về phía người kia một chút, Lộ Dương cảm thấy ánh mắt kia dừng trên người Kiều Lỗi càng lúc càng nhiều.

Ánh mắt dò xét tỏ vẻ nhìn không ra, ngay cả Lộ Dương cũng không xác định chính mình trước đây đã chủ quan mới vậy nhưng với hiểu biết của hắn với Ngu Chu điều này cũng không có gì lạ. Người này một khi có tình cảm chính là như thế hiểu cách che dấu như vậy.

Hắn lại cắn gói kem, cười nói: “Cám ơn cậu còn nhớ rõ tôi thích ăn kem gói, tôi thấy thứ này hiện tại hẳn là khó mua.”

Ngu Chu liếm thìa kem nghe vậy ánh mắt có điểm ngốc, sau một lúc nói: “Anh thích ăn loại này à?”

Lộ Dương cười ngượng một chút: “Cậu không phải mua riêng cho tôi sao?”

“Là trợ lý mua, tôi cũng đâu có biết bọn họ mua cái gì.” Ngu Chu nói: “Anh thích ăn cái này à, để tôi nhớ lần sau bảo bọn họ mua.”

Lộ Dương nhất thời không còn hứng ăn kem.

Hắn đem gói kem miết chặt trong tay, quan sát mặt Ngu Chu. Ngu Chu rất thích ăn kem, một thìa lại thêm một thìa ăn đến ngon lành. Người này mười năm trước với mười năm sau cũng không khác biệt nhiều, Lộ Dương nhận không được sờ sờ lên nếp nhăn nơi khóe mắt của chính mình, cảm thán ông trời thật bất công.

“Ngu Chu”, hắn hỏi: “Những năm gần đây cậu vẫn độc thân phải không?”

Ngu Chu gật đầu: “Ừm”

“Sẽ không phải là vẫn chờ tôi chứ?” Lộ Dương hay nói giỡn.

Vẻ mặt của Ngu Chu biểu tình “nghĩ hay quá ha”: “Anh đến giờ uống thuốc rồi đó.”

“Chỉ đùa một chút thôi mà.” Lộ Dương chạy nhanh nói.

Ngu Chu liếc hắn hỏi: “Anh cũng vẫn độc thân đi.”

“Ở Mĩ từng có hai người, nhưng cũng chưa thành.” Lộ Dương nói.

“Vì cái gì lại không thành?”

“Bởi vì trong lòng tôi đã có người, bất luận là ai cũng không thể so với người đó.” Lộ Dương cười cười: “Người đâu? Cậu nói không ai theo đuổi tôi mới không tin.”

“Có người theo đuổi tôi, nhưng mà tôi đều từ chối.” Ngu Chu cúi đầu nhìn chằm chằm hộp kem, trong nháy mắt kia ánh mắt y vô cùng ấm áp, “Bởi vì trong lòng tôi cũng có một người, ngoại trừ người đó ai cũng không được.”

16. Chương 16

Trung tuần tháng 9, phim điện ảnh “Hướng tử mà sinh” được công chiếu.

Ban ngày lễ ra mắt phim hoàn thành tốt đẹp, buổi tối đoàn làm phim cũng mở party ở dãy biệt thự gần đó. Căn biệt thự này là của một doanh nhân giàu có, trước đây cũng từng làm diễn viên diễn qua một vài phim truyền hình dài tập, sau đó lại rời khỏi làng giải trí làm kinh doanh, kiếm được gia tài bạc triệu, gia sản ngày càng nhiều, một trong số đó chính là dãy biệt thự này. Biệt thự có diện tích rộng, hay nhất là ở trước sân nhà có một cái hồ bơi lộ thiên. Đoàn làm phim bày tiệc riêu ở xung quanh hồ bơi này, quyết định đêm nay không say không về.

Tiệc rượu mừng ra mắt lần này Ngu Chu cũng đến. Gần đây y được bầu làm giám khảo của liên hoan phim Rumania nên mới về nước hôm trước. Kiều Lỗi lên lịch cho bản thân sau khi kết thúc phim hẳn là chỉ ở nhà tập trung nghỉ ngơi cho đến đêm nay mới lại gia nhập vui chơi cùng đoàn phim. Gần một tháng qua hai người cũng không có liên hệ gì nhiều, Kiều Lỗi chỉ có thể theo dõi tin tức của người kia qua báo chí. Báo chí trong nước không nói nhiều về liên hoan phim kia lắm, chỉ có đưa tin lúc khai mạc sau đó liên biệt vô âm tín. Nếu muốn biết thêm tin tức thì phải leo tường, vài ngày đó hẳn không bỏ sót tin tức nào liên quan đến Ngu Chu, toàn bộ 24 tiếng đồng hồ lúc nào tay cũng giữ điện thoại. Thế nhưng tin tức chủ yếu vẫn là những tin liên quan đến phim ảnh, về tin tức của giám khảo như Ngu Chu thì vẫn thật là ít ỏi.

Lần gần đây nhất thấy được tin tức của Ngu Chu là xem nghi lễ khai mạc trên Youtube. Ngu Chu đứng trên thảm đỏ cùng một loạt các nhà phê bình phim khác. Lúc trao giải xong đến phần phỏng vấn có phóng viên Trung Quốc đến phỏng vấn Ngu Chu, anh còn nhiệt tình giới thiệu bộ phim mình với đạo diễn Lộ hợp tác hi vọng khi ra rạp được mọi người chú ý đến xem. Kiều Lỗi đem đoạn video này xem đi xem lại không biết bao nhiêu lần, mỗi lần màn hình chiếu đến hình ảnh của Ngu Chu hẳn đều nhấn tạm dừng một lúc. Buổi tối mà không ngủ được lại lấy đoạn video đó ra xem.

Kiều Lỗi vẫn thích Ngu Chu, cho dù biết rằng có lẽ người mà người kia thích là Lộ Dương hẳn vẫn thích, hẳn thích anh đến điên rồi.

Thế nhưng hẳn biết, so sánh với Lộ Dương thì mình tuyệt đối không có hy vọng nào.

Đoàn làm phim mở party ở biệt thự này là do Lộ Dương chủ trì, có điều chủ nhân biệt thự này lại quen biết Ngu Chu hơn một chút, toàn bộ buổi tối ôm Ngu Chu hết hát lại uống rượu, Lộ Dương muốn mời hẳn uống một chén hẳn còn ghét bỏ không thêm để ý. Chẳng qua rượu rút cuộc vẫn phải uống, đều là bằng hữu mà, chỉ là đùa một chút cũng không phải thực sự ghét bỏ.

Ngu Chu được chủ nhà lôi kéo nên không ai dám quấy rầy, ngược lại Lộ Dương vừa ngồi xuống lại bị mọi người trong đoàn trên dưới luân phiên mời rượu. Rượu trong pary này đều dùng vang đỏ, Lộ Dương cũng nhiệt tình ai đến kính đều uống hết. Kiều Lỗi bên cạnh quan sát, Ngu Chu bên cạnh người bạn tốt kia, gương mặt đã ửng đỏ, điệu cười mê ly, rõ ràng thấy được là anh say rồi.

Kiều Lỗi có chút lo lắng, nhắc hẩn tới chuyện Ngu Chu không biết uống, uống hơn nữa liền gục, có thể dùng loại lý do nào đây? Hẩn vắt óc mà cũng chưa nghĩ ra, sau đó Lộ Dương liền qua đó.

Lộ Dương đi đến rất tự nhiên, về công hẩn là đạo diễn, giải vây cho giám chế đại nhân là rất bình thường, về tư hai người là bạn tốt, để bạn tốt đỡ rượu hộ cũng không có gì đáng nói. Lộ Dương nhắm lấy ly rượu trong tay Ngu Chu, vẻ mặt tươi cười đi tới, cách đó một khoảng Kiều Lỗi không nghe rõ hẩn nói gì, chỉ thấy được hẩn dễ dàng giành được ly rượu trong tay Ngu Chu, ngồi xen vào giữa hai người kia hào sảng cùng chủ nhà uống hết chén đó.

Kiều Lỗi thở phào nhẹ nhõm, tuy vậy cũng không nén nổi chút khó chịu trong lòng. Hẩn dùng sức lắc đầu, đem tâm tình không đáng có này văng ra ngoài.

Đoàn làm phim chủ yếu là người trẻ tuổi, nên chơi cũng hết mình điên cuồng,

Ngu Chu đứng cách đó không xa, đại khái khoảng 3 mét.

Có lẽ Ngu Chu đã say thật rồi, quần áo bị xộc xệch, cúc áo mở, cà vạt cũng không biết vút ở chỗ nào, áo sơ mi trắng bị bung cúc cổ, lộ ra lồng ngực rắn chắc cùng dễ xương quai xanh khiêu gợi. Y đi một bước, lại phải vịn vào cạnh bàn, bàn chân xiêu vẹo như thể lúc nào cũng có thể ngã xuống. Kiều Lỗi ở gần y như vậy, y không quan tâm có người ở bên cạnh, chỉ lo cúi đầu, men theo bề bơi tiến về phía người kia.

Kiều Lỗi nhìn một chút bên đó, trên bàn bên kia bày rất nhiều nước chanh. Có lẽ Ngu Chu cũng biết mình uống nhiều rồi nên muốn uống một cốc nước chanh để làm dịu cơn say một chút.

Bộ dạng của anh bây giờ thực sự không thể làm người khác yên tâm, chính là đi đến bàn bên cạnh, rót hết nước chanh lẫn rượu vào cốc. Kiều Lỗi không thể nào mặc kệ anh được, vì vậy nhắc chân đi về phía Ngu Chu, vừa đi được vài bước dường như Ngu Chu cảm giác được, ánh mắt nhìn về phía Kiều Lỗi.

Ánh mắt mơ màng, cả người loạng choạng.

“Kiều...”

Dưới chân mất thăng bằng, mang theo lời nói chưa kịp thốt ra “Lỗi”, Ngu Chu ngửa mặt lên trời mà ngã xuống nước.

“A!!!!”

Âm thanh rơi xuống nước cộng thêm tiếng hét chói tai, mọi người đang vui đùa ẩm ỉ ở hai bên cũng nhanh chóng tụ lại hai bên bể bơi. Kiều Lỗi trừng mắt nhìn Ngu Chu rơi xuống, tim đập thình thịch, sau đó không chút suy nghĩ liền cởi áo khoác ngoài, nhảy xuống nước.

Hai mắt ở trong nước không thể thích ứng được vậy nên dù Kiều Lỗi đã mở to mắt cũng không thấy rõ được tình hình dưới nước. Hắn nỗ lực dùng hai tay tìm lấy Ngu Chu. Người kia uống nhiều rồi, không biết lúc xuống nước có nhớ hay không vẫn phải thử. Trong ấn tượng của hắn, kỹ năng bơi của Ngu Chu quả thực rất tốt thể nhưng uống nhiều rượu như vậy còn có thể bơi sao? Bên tai chỉ còn tiếng ù ù của nước cùng tiếng tim đập. Đã hơn một phút trôi qua mà hắn vẫn chưa nắm được Ngu Chu.

Kiều Lỗi động thân, ngẩng đầu lên mặt nước để thở, lại định lặn xuống thì nghe thấy trên bờ truyền đến tiếng cười.

Thân thể di động trên mặt nước, hắn không hiểu nên nhìn xung quanh mọi người đều đang cười.

Mọi người cười cái gì? Các người không thấy Ngu Chu rơi xuống...

Sau đó hắn nhìn thấy Ngu Chu.

Ngu Chu đứng trong nước, mực nước trong bể bơi cùng lắm chỉ cao đến ngực anh.

Kiều Lỗi sững sốt một chút, hai chân đạp xuống, dưới chân liền vũng vàng chạm tới đáy bể.

Hắn cao hơn Ngu Chu một chút nên nước chỉ tới ngang ngực.

Xung quanh đồng thời phát ra một trận cười vang.

Mọi người vừa cười vừa kéo Ngu Chu ra khỏi bể bơi, cũng có người đưa tay qua kéo hắn, đầu óc Kiều Lỗi trống rỗng, cũng không biết có nên đưa tay ra nắm không. Hắn thực sự bối rối, lý trí đã qua lấy lại bình tĩnh, nhắc nhở hắn trước mặt mọi người dù là trường hợp như vậy hắn vẫn phải giữ vững hình tượng không được tức giận.

Kiều Lỗi lập tức bật cười, tiếp nhận cánh tay giúp đỡ của đối phương, mượn lực để lên bờ, mọi người nhanh chóng cười nhạo hành vi của hắn. Mọi người hay nói đùa, hỏi hắn nhảy xuống có cảm giác gì, hắn ngồi xổm xuống dùng lực đẩy hết đám người kia xuống nước, cười to nói, “Mọi người thử xem!”

Vì vậy trận thủy chiến oanh liệt dưới nước bắt đầu mà người khởi xướng đầu tiên là Kiều Lỗi trong lúc mọi người vui đùa ẩm ỉ lại yên lặng rời khỏi đoàn người.

17. Chương 17

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Náo nhiệt đều bỏ lại bên ngoài, bên trong biệt rất thật yên tĩnh. Ngu Chu cẩn thận từng bước đi vào để tránh bị đụng phải người khác ở cầu thang. Y đi thẳng đến căn phòng trong cùng của tầng trệt để thay quần áo. Cánh cửa phòng lúc này hé mở, rõ ràng là bên trong có người. Y vẫn lẳng lặng đi tới, gõ cửa một cái, bên trong không có tiếng trả lời, thế nhưng y biết người bên trong chính là người y đang muốn tìm.

Đẩy cửa ra, lấy một chiếc khăn tắm lớn ở trên giá, đi sâu vào trong, tới gần cửa sổ, có người đang ngồi khom ở trên ghế, đầu tóc ướt đầm không ngừng rỏ nước xuống sàn, xung quanh chỗ hắt nước đã đọng thành một mảng.

Trong phòng không mở đèn, chỉ có ánh đèn sáng vui chơi ở bên ngoài hắt vào trong. Ngu Chu nhẹ nhàng đi tới, đem khăn phủ lên đỉnh đầu hắn, người nọ khẽ run lên, nhưng cũng không có phản kháng, tiếp đến Ngu Chu dùng cả hai tay chà xát, lau tóc cho hắn.

Lau một lúc, tóc không còn nước nữa Ngu Chu đem khăn tắm vắt lên vai, xoay người muốn đi.

Người nọ lại đột nhiên bắt được tay y.

“Anh cũng thấy là em rất ngốc phải không?” Kiều Lỗi tự giễu nói, “Anh cũng nghĩ giống như mọi người, nghĩ em thật ngu ngốc mới nhảy xuống, đúng không?”

“Cậu là vì muốn cứu mạng tôi.” Ngu Chu nói, “Mặc kệ người khác nghĩ như thế nào nhưng tôi biết cậu vì muốn cứu tôi.”

Kiều Lỗi cười có chút châm chọc một tiếng, buông lỏng lực nắm tay.

Ngu Chu xoay tay bắt lại tay hắn, chân sau chấm đất, ngồi bán quỳ trước mặt hắn. Tóc Kiều Lỗi hơi rối, phần tóc mái che đi một nửa con mắt trái. Ngu Chu gạt tóc ra thấy được ánh mắt đen kịt của Kiều Lỗi.

“Cũng lâu rồi.” Kiều Lỗi buồn rầu đáp.

“Không phải là rất sợ nước sao?” Ngu Chu nói, “Không phải tắm trong bồn tắm một chút cũng không làm được sao?”

“Không phải vì anh nói sao, nếu em sợ nước, sau này cũng nhau nghĩ phép sẽ không thể đi biển.” Kiều Lỗi nói; “Vì thế em tìm đến thầy tâm lý để trị, sau đó còn học bơi.”

“Không đi biển đảo có thể đi núi mà. Đi đến miền Nam của Pháp, có thể đi đến nhà gỗ nhỏ ở công viên trong rừng rậm...” Ngu Chu hỏi, “Lời của tôi quan trọng đến vậy à?”

“Vô cùng quan trọng.” Kiều Lỗi giương mắt nhìn Ngu Chu, nghiêm túc nói, “Bởi vì em yêu anh.”

Lông mi Ngu Chu khẽ rung động, nặng nề chớp một cái.

“Anh có biết vừa phải đi làm vừa phải đi thi rất khó không? Em lúc đi học cũng không am hiểu nhiều sách, bởi vì anh tốt nghiệp trường danh giá, vì thế để cho bản thân trở nên tốt hơn, có thể xứng với anh mà khắc phục chứng sợ nước. Để khắc phục được tuyệt đối không dễ thế nhưng chỉ cần nghĩ đến anh có thể cùng em đi biển vào lúc nghỉ ngơi, em có ngu ngốc ở trong nước bao lâu cũng không có vấn đề gì. Ngu Chu, anh tốt với em như vậy mà em lại không có gì cả, em biết em không xứng với anh, vì vậy em mới hết mình cố gắng để không quá kém so với anh, rồi có lẽ ngày nào đó bản thân sẽ đủ dũng khí để nói cho anh biết, em yêu anh nhiều bao nhiêu.”

“Bản thân vốn dự định mấy ngày nữa sẽ thẳng thắn xin lỗi, đêm nay... cũng không phải thời cơ tốt, thế nhưng em sợ, nếu không nói ra sẽ không còn cơ hội nữa.” Hầu như mỗi câu nói hắn phát ra đều phải kìm lại, không chế sự mãnh liệt đang cuộn trào trong người. Hắn cúi đầu sát vào cổ Ngu Chu, cũng không nguyện buông tay Ngu Chu ra, “Ngu Chu, em cũng không biết mình đã thích anh từ bao giờ, đến lúc phát hiện ra đã không cách nào kiềm chế bản thân nữa. Lúc gặp anh, em không nhận được ham muốn hôn anh, không

chịu được ánh mắt của anh khi nhìn người khác mà không phải em. Anh chắc không biết em hy vọng nhiều thế nào có thể được nắm tay anh trước mặt mọi người, thậm chí huyền tưởng biết bao thứ tốt đẹp khác nữa.

“Em muốn cùng anh ra nước ngoài đăng ký kết hôn, trở thành bạn đời hợp pháp, chúng ta có thể nhận con nuôi, nó nhất định sẽ được anh dạy dỗ tốt bởi vì cái gì anh cũng biết. Em thường nghĩ thời gian thật ít ỏi, vì sao một ngày chỉ có 24 giờ đồng hồ còn phải bỏ ra mấy tiếng để ngủ, nếu như lãng phí nhiều thời gian như vậy, em lúc nào mới có khả năng theo đuổi anh, lúc nào mới có thể quang minh chính đại đi tới trước mặt anh nói với anh một tiếng _____”

“Em yêu anh.”

Trong mắt Kiều Lỗi hiện rõ sự kích động, hấn nắm tay để ở môi, nhẹ nhàng ho khan một tiếng: “Ngu Chu, em vô cùng biết ơn anh. Là anh đã cho em cơ hội, toàn bộ em ngày hôm nay đều là của anh. Em biết hai người chúng ta nếu có kết thúc, quyền quyết định cũng không ở trong tay em. Thế nhưng Lộ đạo diễn đã trở về, nếu như hai chúng ta vẫn cứ duy trì mối quan hệ như vậy, bị hấn phát hiện sẽ rất khó khăn cho anh. Ngày hôm nay có thể nói lời trong lòng cho anh biết, cũng coi như em đã cho bản thân mình cũng như cho đoạn tình cảm này một cái công đạo. Từ nay về sau chúng ta không nên gặp lại nữa, kết thúc thôi, em chân thành chúc anh cùng Lộ đạo diễn hạnh phúc.

Hấn rút tay về lại bị Ngu Chu lần thứ hai nắm lấy: “Kia, tôi với Lộ Dương có quan hệ gì? Tại sao muốn chúc bọn tôi hạnh phúc?”

“Anh với Lộ Dương trước đây không phải hai người ở cùng nhau sao?” Kiều Lỗi nói, “Em đã hỏi qua tiền bối trong giới, hấn nói Lộ Dương trước khi đi Mỹ có khoảng thời gian không nhận phim, cũng không nhận bất kỳ công việc gì, mỗi ngày đều say khướt ở các quán ăn đêm, cũng không cùng người khác lên giường. Em biết anh đối với hấn là nghiêm túc, hiện tại hấn đã trở về, hai người lại có thể bắt đầu một lần nữa. Hấn so với em thì tốt hơn, sự nghiệp thành công, có năng lực hơn, hấn với anh tách ra lâu vậy mà vẫn không quên được quá khứ, hấn xứng đôi với anh, thua bởi hấn em... em rất...”

Kiều Lỗi nói không ra hai chữ: “Chịu phục.”

“Thế nhưng tình yêu với không cân xứng đâu có quan hệ!” Ngu Chu lớn tiếng nói.

“Ngu Chu? Ngu Chu? Ở đâu rồi...? Ngoài cửa truyền đến tiếng la lớn.

Cửa mở ra, tiếng giày da đập xuống đất, từ xa đến gần màng theo cả tiếng gọi Ngu Chu mơ hồ, đang đẩy cửa từng phòng tìm kiếm thân ảnh của Ngu Chu.

Ngu Chu đi cũng lâu rồi, chủ nhà không tìm được bạn rượu tốt lại tự mình đi tìm.

Ngu Chu liếc nhìn ra ngoài cửa, dãy nhà cũng không quá rộng, có lẽ chốc lát nữa thôi bằng hữu kia sẽ tìm thấy y. Y nắm chặt lấy tay Kiều Lỗi, run rẩy hạ giọng: “Kiều Lỗi, trong lòng tôi xác thực có một người, tôi yêu người đó có lẽ người đó cũng yêu tôi lâu rồi. Nếu như trong lòng mỗi người đều có một đóa hoa hồng, vậy đóa hoa trong tôi đã từng héo rũ thế nhưng người đó tới, khiến đóa hoa trong tôi được sống lại. Người đó tốt như vậy, so với tất cả mọi người trên thế giới thì người đó vẫn tốt hơn, lời nói của tôi, cho dù là tôi tự nói còn không nhớ vậy mà người đó lại đem từng câu nói của tôi ghi nhớ ở trong lòng. Tôi rất cảm kích người đó, cũng muốn đối xử thật tốt với hấn, thế nhưng... tôi cái gì cũng không làm được, cũng chỉ có thể suy đoán xem người đó nghĩ gì muốn gì, đem mọi thứ mà người đó mong muốn cho người đó. Cậu có biết không tôi cũng tự cho bản thân là đa tình rồi, nếu như có thể nói rõ ràng với hấn, hi vọng sẽ không quá hoang đường, dù sao quan hệ giữa bọn tôi còn chưa xác định rõ quan hệ...”

Y rướn người lên, ôm lấy đầu Kiều Lỗi, đặt môi mình lên đôi môi hấn.

“Thế nhưng, người đó cũng không phải Lộ Dương.” Ngu Chu nói, “Người tôi yêu không phải Lộ Dương.”

Tiếng bước chân chạm tới cửa, vào lúc đối phương định đẩy cửa Ngu Chu đã bước nhanh ra ngoài, giống như chưa từng xảy ra chuyện gì, lôi kéo người kia rời đi. Trong phòng vẫn tốt om như trước, đến sáng bên ngoài hắt vào trong, cửa thủy tinh trong suốt cũng không ngăn được tiếng động vui đùa của mọi người ở bên ngoài.

Kiều Lỗi lẳng lặng nghe, một lúc lâu sau, giơ tay lên, nhẹ nhàng niết nhẹ môi mình.

Nụ hôn ấm áp vẫn còn lưu lại nơi này.

18. Chương 18

Đau đầu vì say rượu, Kiều Lỗi về đến nhà ngã luôn xuống giường, lúc tỉnh lại đã là 2 giờ chiều ngày hôm sau.

Rèm cửa sổ vẫn chưa vén, ánh mặt trời chói trang chiếu vào qua cửa sổ, hắn lẳng lặng nằm trên giường 3 phút, sau đó nhanh chóng xuống giường đánh răng rửa mặt, mở túi bánh quy ăn vài cái, lại lấy nước lạnh uống, mở weixin gửi tin nhắn cho người kia: “Có đó không?”

Cẩn thận dè dặt, thấp thỏm bất an.

Khoảng chừng một hai phút sau, Ngu Chu hồi đáp: “Đang uống trà.”

Kiều Lỗi ôm điện thoại di động, ngồi xếp bằng trên ghế salon, nhắn lại: “Một mình?”

“Nếu là một mình nhất định sẽ tìm đến anh”.

“Cùng Lộ Dương.” Tin nhắn trả lời của Ngu Chu suýt chút nữa làm Kiều Lỗi quăng điện thoại di động đi.

Đầu óc của hắn có chút ong ong sung huyết, sau đó nhảy dựng lên mặc quần áo lao ra ngoài. 2 giờ chiều là thời gian làm việc, trên đường cũng không đông, hắn lái xe mười phút đã đến quán trà mà Ngu Chu thích, đeo cặp kính to nhất lên đi vào cửa, Phục vụ xinh đẹp mặc sườn xám chào đón hỏi: “Xin hỏi ngài đi mấy người?”

“Một người.” Kiều Lỗi vừa nói vừa đi vào trong.

Ngu Chu lịch sự, quán trà mà anh thích cũng lịch sự, tao nhã. Ngay ở lối ra vào có một bộ bàn ghế bành, phía trước có để một khối hoàng dương mộc* khắc hình họa mi đồ. Đi vào trong, nước chảy róc rách, khóm trúc xanh xanh được lấy từ Chiết Giang tới, nước trong đến nỗi có thể nhìn thấy được vài bậc đá cuội, tao nhã vô cùng.

*Khối hoàng dương mộc: dùng làm trang trí được làm bằng gỗ có khắc họa tiết xung quanh.

Có điều lịch sự tao nhã hơn nữa Kiều Lỗi cũng không có tâm tình xem.

Trà quán lúc này không đông lắm, phải đến tầm bốn năm giờ chiều trở ra mới bắt đầu nhiều lên. Kiều Lỗi rẽ trái một lúc rất dễ dàng đã tìm được Ngu Chu với Lộ Dương đang ngồi cùng một bàn. Ngu Chu quay lưng về phía hắn, hai mắt Lộ Dương nhìn chăm chăm Ngu Chu, cười đến tít cả mắt, hai người họ chưa ai để ý hắn tới, vừa vặn bên cạnh có bàn trống, Kiều Lỗi không nói tiếng nào liền qua đó ngồi.

Trà quán này mặc dù tao nhã, lịch sự nhưng chỗ ngồi cách nhau chỉ bằng vài bệ trúc, tuy rằng nhìn không thấy nhưng lại cách âm không tốt. Kiều Lỗi gạt một vài cành trúc, đem móng dịch sát lại cách một màn trúc chuyên chú nghe ngóng ở góc tường. Hai người họ không biết đang nói chuyện gì, lúc này có chút yên tĩnh, Kiều Lỗi nghe ở bên cạnh “cạch” một tiếng giống như Lộ Dương uống trà xong đặt cốc xuống bàn, lại chợt nghe được Lộ Dương hỏi: “Chờ điện thoại sao? Có việc?”

Giọng Ngu Chu bên đó cũng nhẹ nhàng vang lên, còn xua tay: “Không. Anh vừa nói tới cái gì rồi?”

“Tôi nói, năm đó trước khi tôi rời đi, chúng ta cũng gặp nhau lần cuối ở chỗ này.”

Chần chừ ba giây Ngu Chu nói: “Ừm.”

“Lần này trở về, tôi dự định không đi nữa. Tôi hợp tác với lão Cao, dự tính sẽ thành lập một công ty, chắc là vài hôm nữa sẽ công bố tin tức. Ở bên ngoài phiêu bạt nhiều năm như vậy vẫn cảm thấy trong nước tốt hơn, đều nói được tiếng mẹ đẻ, ăn cũng thuận miệng, quan trọng nhất là cho dù đi xa đến đâu tôi phát hiện tâm của mình vẫn đang ở nơi này.” Lộ Dương nói.

Ngu Chu không nói chuyện, gạt nước đọng ở đáy cốc vào đĩa, cầm chén trà lên uống một ngụm.

Lộ Dương nói: “Ngu Chu, chúng ta bắt đầu lại đi.”

Hông của Kiều Lỗi siết một cái căng cứng.

Vừa vặn lúc này người phục vụ mang trà đến, trên bàn trà vang lên thanh âm sắp xếp của trà cụ. Hắn gấp đến độ dựng tay một cái, ý bảo người phục vụ nhanh chóng đi đi, sau đó lại dán tai vào bệ trúc, nghe Lộ

Dương nói chuyện ở sát vách: “Tôi đã từng vì muốn xem thế giới bên ngoài ra sao mà bỏ qua cậu, sau đó lại phát hiện thế giới lớn như vậy, ngắm qua bao nhiêu cảnh đẹp nếu như không có người tôi yêu bên cạnh thì hết thấy đều không có ý nghĩa. Ngu Chu tôi vẫn yêu cậu, có thể cho tôi một cơ hội nữa, chúng ta bắt đầu lại lần nữa được không?”

Cầm thú! Kiều Lỗi nhủ thầm trong lòng, nói đến là đến, nói đi là đi, nói muốn có cơ hội bắt đầu lại bắt đầu, mặt của anh cũng real lớn rồi đấy!

Thân thể kê sát lên bè trúc, từ bỏ hình tượng, giống như con thần lùn lớn nghe ngóng phản ứng của Ngu Chu. Sau đó hẳn nghe được Ngu Chu đặt chén trà xuống bàn, hỏi: “Lộ Dương, anh từng yêu tôi sao?”

Trong lòng Kiều Lỗi trùng xuống một chút.

Lộ Dương nói: “Từ yêu.”

“Tôi cũng từng yêu”. Ngu Chu nói, “Khi đó anh nói anh phải đi, ngoài miệng tôi chúc anh tiền đồ sáng lạn, mọi thứ thuận lợi, kỳ thực lúc đó trong lòng rất khó chịu. Tôi nghĩ mình thật xui xẻo, thật vất vả thích một người, vậy mà ngay cả một ít chuyện cũ cũng chưa từng phát sinh, người ta muốn đi mà. Tôi đặc biệt muốn giữ nhưng lại chẳng biết mở miệng thế nào. mở miệng cũng không nói, cho dù tôi có giữ anh cũng sẽ không ở lại.

Y cười một cái, đến giờ nhắc lại chỉ giống như đang kể chuyện của người khác, ngữ khí vẫn nhẹ như không. Nhưng đến tai Kiều Lỗi lại thành Ngu Chu cảm thấy bị thương khi nhớ đến hồi ức cũ.

“Hiện tại anh muốn tôi cho anh cơ hội, kỳ thực không bằng lúc đó nói một câu khiến tôi chờ anh. Chỉ cần anh nói, “Ngu Chu, cậu chờ tôi”, hoặc là “Ngu Chu, cậu theo tôi đi,” nếu như vậy cho dù thời gian qua bao lâu hay trong nước có tốt đến thế nào tôi cũng sẽ không do dự.” Ngu Chu nói.

Lộ Dương nói: “Lúc đó tôi không dám nói.”

“Không phải là anh không dám, chỉ là do thói quen của anh luôn luôn đặt tình cảm ở sau cùng.” Ngu Chu nở nụ cười tươi, “Xin lỗi, đã muộn rồi, tôi không thể cho anh cơ hội vì tôi đã thích người khác.”

Người đối diện trầm mặc một lúc lâu, Lộ Dương hỏi: “Người kia tốt hơn tôi sao?”

Ngu Chu nói: “Phải.”

“À.” Lộ Dương nói có chút châm chọc, “Sợ rằng trên thế giới chỉ mình cậu nghĩ như thế.”

“Là tôi muốn ở bên người đó không phải tôi nghĩ như vậy là đủ rồi sao?” Ngu Chu kỳ quái hỏi.

Lộ Dương ước chừng bị á khẩu không trả lời được, phía đối diện lần thứ hai rơi vào im lặng.

Kiều Lỗi không ngừng cười trộm, chậm rãi rót cho mình một chén trà, thổi bớt nóng uống vào một ngụm ấm áp.

Chợt nghe Ngu Chu nói: “Tôi tưởng anh đến tìm tôi bàn chuyện điện ảnh, nếu như không còn chuyện khác tôi đi trước.”

Cái ghế bị kéo ra, Ngu Chu đứng dậy, đột nhiên bàn bị di chuyển, Lộ Dương nói: “Cho tôi một cơ hội, để bọn tôi có thể cạnh tranh công bằng!”

“Cho dù có cho anh cơ hội, hai người cũng không có khả năng công bằng,” Kiều Lỗi, hoài nghi, lúc này Ngu Chu ngược mắt nói, “Bởi vì tôi nhất định sẽ thiên vị người đó.”

“Chúng ta một chút khả năng cũng không thể sao?” Dừng một chút, Lộ Dương đau lòng nói.

“Lộ Dương, chúng ta làm bạn bè không phải rất tốt sao?” Ngu Chu nói.

Ở câu cuối cùng này, đối diện không có tiếng trả lời. Bầu không khí có chút quỷ dị, Kiều Lỗi không hiểu có chút bận tâm. Hắn đặt lại chén trà lên bàn, nhẹ nhàng đẩy ghế ra, đứng lên, lúc này, ở phía đối diện Ngu Chu hít vào một hơi: “Lộ Dương, buông tay, tôi muốn đi.”

Lộ Dương vẫn không thả.

Ngu Chu hét cách, Lộ Dương cầm chặt tay y, không cho y đi. Y rút ra lại rút không được, trước mặt mọi người, cũng không muốn vì chút chuyện nhỏ này khiến người phục vụ đi đến, sẽ càng làm to chuyện, không thể làm gì khác hơn là hạ giọng, thay đổi sang ngữ khí cứng rắn hơn: “Lộ Dương...”

Trước mặt đột nhiên có một thân ảnh cao lớn chắn ngang, người nọ cầm cổ tay y, thoáng kéo ra dễ dàng đem tay y thoát khỏi tay Lộ Dương.

Y ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn người trước mắt, có chút mơ hồ.

Kiều Lỗi cùng nhìn anh một cái, sau đó đem anh bảo hộ ở phía sau, ” chào đạo diễn Lộ, tôi tới đưa Ngu Chu về.”

“Cậu tại sao lại ở đây?” Lộ Dương nguy hiểm híp mắt, châm biếm. “Dẫn cậu ấy về? Cậu dựa vào cái gì mà dám dẫn cậu ấy đi.”

“Bằng...” Kiều Lỗi cũng không biết hắn có thể dựa vào cái gì, lúng túng nhìn Lộ Dương, lại quay đầu nhìn

Ngu Chu, nhìn Lộ Dương rồi lại quay đầu nhìn Ngu Chu, ” Bằng việc tôi cảm thấy...”

“Bằng việc chúng tôi đang hẹn hò.” Ngu Chu bỗng nhiên cầm tay hắn, đứng ở bên cạnh, “Không có ý gì, vốn nghĩ là sẽ có dịp thích hợp nói cho anh biết.”

“Hai người đang hẹn hò? Hai người các cậu căn bản là _____” Lộ Dương ngập ngừng nói không biết vì sao không thể nói xong. Hắn đã bị tức giận làm cho đỏ mặt, tay phải nắm thành một quyền đập xuống bàn.

Kiều Lỗi quay đầu nhìn vào mắt Nhu Chu lần nữa, thầm nghĩ tính tình Lộ đạo diễn thật bạo. Ngu Chu trách cứ hắn, liếc liếc, khóe môi khẽ giương lên không nhin được mỉm cười. Người ta thì tức giận mà hai người bọn họ lại liếc mắt đưa tình nhìn nhau cười có lẽ không hay lắm, Ngu Chu thu lại ý cười, nói câu “Anh cứ từ từ thưởng trà, chúng tôi sẽ liên lạc lại sau”, sau đó liền kéo Kiều Lỗi ra cửa.

Da mặt Ngu Chu mỏng, lại thường chú ý hình tượng cá nhân, Kiều Lỗi cho rằng đi qua khỏi bề trúc ngăn cách anh sẽ buông tay mình ra. Thế nhưng không có, mười ngón tay anh vẫn đang cùng mình đan xen quấn quýt. Kiều Lỗi như nở hoa ở trong lòng, nhin không được co cánh tay lại, như vậy sẽ khiến Ngu Chu dựa vào mình gần hơn một chút. Lúc này, Lộ Dương ở phía sau kêu lên: “Chờ một chút!”

Hai người đứng sững lại, ánh mắt nhìn về hướng đó rồi cùng nhau quay đầu lại.

Lộ Dương đi tới, ánh mắt hắn nhìn chằm chằm vào Ngu Chu, ôn nhu vô cùng nhưng cũng hết mực không cam lòng. Tốt xấu gì cũng cùng nhau hợp tác mấy tháng, Kiều Lỗi lần đầu tiên biết đạo diễn Lộ quy củ là thế mà cũng có ánh mắt âu yếm đến vậy.

“Trước khi nói tôi cũng đã đoán được kết quả sẽ như vậy, thế nhưng không nói ra, không hỏi cho rõ tôi sẽ không cam tâm...” Hắn cười tự giễu.

“Xin lỗi.” Ngu Chu nói.

Lộ Dương xua tay ý bảo không cần, dù sao, nói gì thêm nữa, nói không chừng sẽ bị người khác phát hiện. Sau đó hắn quay sang con mắt hướng đến Kiều Lỗi đột ngột thay đổi.

Đáng sợ, giống như muốn ăn tươi nuốt sống người ta.

“Tôi là thua bởi thời gian chứ không phải thua vì cậu.” Hắn dữ dằn nói: “Đối tốt với Ngu Chu, đừng để tôi phải hối hận đã tặng cậu ấy cho cậu!”

Kiều Lỗi nhú mày, siết chặt lấy bàn tay đang nắm.

“Còn nữa, cho cậu một lời khuyên.” Lộ Dương ngoắc tay, Kiều Lỗi hí hửng ghé tai nghe. Tránh để Ngu Chu nghe thấy, “Tôi đã thấy được đáng về kia của Ngu Chu lúc xem ảnh trên kệ.”

19. Chương 19: Kết Thúc

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Ngu Chu thực sự được Kiều Lỗi mang về nhà.

Vào đến cửa, cái gì ôn nhu, cái gì ngọt ngào trong nháy mắt liền dừng lại, Ngu Chu trực tiếp đẩy Kiều Lỗi xuống ghế. Kiều Lỗi khát nước nhìn thấy cốc nước trên bàn còn chưa uống được một nửa, muốn uống Ngu Chu lại đẩy cốc nước dịch ra ngoài một chút.

“Làm sao cậu biết tôi ở chỗ đó?” Ngu Chu lạnh lùng hỏi.

” Em nhớ rõ, từng nghe anh nói qua thích quán trà đó, nhân rồi không có chuyện gì sẽ đến đó uống trà, tìm một lúc...” Kiều Lỗi nói.

“Thật sự?” Ngu Chu hiển nhiên là không tin, chỉ ngón trỏ vào điện thoại di động, giống như hoài nghi Kiều Lỗi đã dùng công nghệ gì đó cao siêu lắm.

Kiều Lỗi thấy Ngu Chu nhìn ra được, chờ người ra.

“Thật sự! Em đã tính rồi, nếu như không biết anh ở chỗ nào, cứ tìm đến các quán trà, tìm đến khi nào tìm thấy anh thì thôi.” Kiều Lỗi ủy khuất nói, “Em thật sự không lừa anh. Ngược lại thì em thường hay hối lộ trợ lý của anh, bảo cô ấy nếu có việc thì báo với em một tiếng, ngày lễ tết gì đều đưa lì xì đồ phẩm cho cô ấy, thế nhưng cô ấy một đồng cũng không nhận còn bảo em không nên quấy rầy anh...”

Ngu Chu nhin không được bật cười thành tiếng.

Ngu Chu lấy ra một hộp sữa chua từ dưới ngăn bàn, chen vào, đưa cho Kiều Lỗi. Kiều Lỗi thấy đây là vị táo, vô cùng thích hợp với sở thích ăn đồ ngọt của Ngu Chu.

Càng quan trọng hơn là, một câu nói đã biến đái ngộ từ nước tăng lên thành sữa chua vị táo, Ngu Chu thật dễ dụ.

Kiều Lỗi uống vào một ngụm, Ngu Chu ngồi bên cạnh hắn, quay đầu nhìn hắn: “Tôi thực sự đã từng ở bên Lộ Dương.”

Đầu lưỡi Kiều Lỗi co rút, hung hăng cắn đầu ống hút.

“Vẫn luôn mập mờ, trước giờ chưa từng làm rõ, có điều trong mắt người ngoài có lẽ cũng không khác gì đã làm rõ.” Ngu Chu nói, “Tôi đã thực sự có tình cảm với hắn, còn hắn có thật lòng hay không, tôi không biết. Sau khi hắn đi, có đoạn thời gian tâm trạng tôi rất khó chịu, cũng không biết nói thế nào cho cậu hiểu, hiện tại đại khái cậu cũng biết đáng về đây rồi. Tôi cố gắng trách móc Lộ Dương, sau khi hắn xuất ngoại liền cắt đứt liên lạc, sau đó tôi thông suốt, nghĩ lại thật ra thì hắn cũng chưa từng hứa hẹn với tôi cái gì, việc oán hận hắn là không cần thiết, hắn cúi đầu lấy lòng, thành khẩn xin lỗi tôi cũng tiếp nhận. Thế nhưng sau khi nghĩ thông suốt cũng tâm tư kia cũng mất đi, hiện tại tôi chỉ coi hắn là bằng hữu.”

Kiều Lỗi gật đầu, cúi đầu uống một ngụm lớn.

“Tôi biết cậu tự ti với bản thân mình.” Ngu Chu nâng cằm, dừng trên ống hút của Kiều Lỗi, “Tôi với Lộ Dương có nhiều quá khứ chẳng qua vì bọn tôi quen biết đã quá lâu. Hơn nữa cũng giống việc tôi có nhiều bạn bè cậu không biết, cậu cũng có rất nhiều bạn bè mà tôi không biết, quá khứ của cậu với bọn họ không có tôi tham gia, thật lòng tôi cũng thấy có chút khó chịu. Chẳng hạn như Lương Tiểu Tấn.”, “Vì thế, về điểm này chúng ta hòa nhau, thế nào?”

Kiều Lỗi ngậm chặt ống hút, gương mặt lên, bộ dạng vô tội trông ngoan vô cùng. Hắn gật đầu, trong miệng hút một cái, trong hộp phát ra âm thanh hút cạn ròi: “Sòn sọt.”

“Hết rồi.” Kiều Lỗi hươ hươ.

“Vứt đi.” Ngu Chu hất cằm, ý bảo có thùng rác ở phía đó.

Kiều Lỗi làm một đường Pa ra bên ném qua, hộp sữa chua chuẩn xác rơi vào thùng rác, bởi vì góc độ chuẩn dễ dàng rơi vào thùng, còn lung lay vài cái rồi khép lại.

Kiều Lỗi đột nhiên quay đầu hỏi: “Ngu Chu, hoa hồng ở trong lòng anh màu gì?”

Ngu Chu rất bất ngờ với câu hỏi của hắn. Nghiêng đầu suy nghĩ một chút, đột nhiên giống như muốn đùa một chút quay đầu, cười híp mắt đến rạng rỡ sáng lên: “Đoán xem:”

Kiều Lỗi cũng cười: “Không đoán.” Hắn ngậm lấy môi Ngu Chu, nụ hôn này có vị táo đỏ, “Chờ hoa nở rõ hơn, anh hãy nói cho em biết.”

Sáng sớm ngày thứ hai tỉnh dậy, trời mới tờ mờ sáng, Kiều Lỗi đã mở mắt.

Ngu Chu giống như mèo nhỏ, cuộn tròn trong lồng ngực hắn, tóc dài che khuất nửa khuôn mặt, nhìn không rõ hàng lông mày với sống mũi cao, chỉ thấy được một đôi môi, hồng hồng màu anh đào, thật muốn cắn nát quả anh đào này, đầy đặn mà mọng nước.

Kiều Lỗi cúi đầu, nhẹ nhàng hôn xuống một cái, đầu ngón tay chà xát vết hôn trên vai, lẳng lặng xoay người xuống giường.

Ở phòng khách có một cái kệ, trên đó bày rất nhiều giải thưởng mà Ngu Chu thu hoạch được trong nhiều năm qua, giải thưởng bày thành một hàng, ảnh chụp cũng xếp ở gần đó, hăng hái, thần thái phấn chấn. Kiều Lỗi từng rất nhiều lần muốn đến gần xem kỹ, lại sợ nhìn lâu bị Ngu Chu phát hiện hắn khổ sở thăm mền anh.

Sau này có thể rồi, hắn vui vẻ nghĩ.

Hắn thực sự tò mò không hiểu vì sao Lộ Dương thần bí nhắc nhở hắn hãy xem chỗ này, chẳng lẽ bên trong cất giấu bí mật gì sao mèo lớn? Không có khả năng, Kiều Lỗi nghĩ, Ngu Chu mới không thích mèo, anh chỉ thích chính mình.

Lấy xuống một cái khung ảnh bằng gỗ, tháo ra một bên đã bị bung ra, có chút sáng hiển nhiên là thường xuyên bị mở ra. Kiều Lỗi nhẹ nhàng vạy bung khung ảnh, dựng thẳng lên nhìn liền thấy một tấm hình rơi ra.

Hắn nhanh tay bắt được, dựa theo ánh sáng buổi sớm nhìn, không nhận được cười” phì” ra thành tiếng.

Thì ra là thế, trách không được Lộ đạo diễn đã nôn nóng nhắc hắn, thì ra là thấy cái này, có cảm giác không ổn.

Ảnh chụp là ở sân thượng nhà Ngu Chu. Sân thượng nhà Ngu Chu có một vườn hoa nhỏ, năm đó anh muốn dời bồn cây kim tiền sang bồn khác tự mình không dời được, vì thế rầu rĩ kể với Kiều Lỗi. Kiều Lỗi nói mình sẽ làm, sáng hôm sau liền đến, xách ghế nhỏ ra ngoài giúp anh chuyển cây.

Kiều Lỗi làm khiến cho đất dính đầy tay, Ngu Chu ngồi xổm ở bên cạnh nhìn, vừa xem hắn làm vừa trêu ghẹo cười không ngừng. Kiều Lỗi để ý nhìn sang anh, anh liền nghiêng đầu sát vào vai Kiều Lỗi, gờ máy lên nói với Kiều Lỗi: “Nào, đến chụp một tấm.”

Chính là tấm hình này.

Tấm ảnh này vậy mà đã được Ngu Chu chỉnh sửa, trình độ chỉnh ảnh của Ngu Chu thật tốt da Ngu Chu đã đẹp còn được chỉnh đến sáng mịn đẹp trai hơn.

Kiều Lỗi nhẹ nhàng nắm lấy ảnh chụp, hắn nghĩ đến dáng vẻ ngọt ngào của Ngu Chu khi cất giấu tấm ảnh ở sau khung ảnh này, có lẽ đã lên xem lại rất nhiều lần.

Thì ra anh ấy cũng thích mình từ lâu như vậy ____ Kiều Lỗi nghĩ có lẽ còn lâu hơn mình tưởng.

Kiều Lỗi đem ảnh chụp nhẹ nhàng để lại, quyết định muốn đưa Ngu Chu đi Thái Lan nghỉ phép, chụp thật nhiều ảnh đẹp dù sao ____

Tấm ảnh kia hắn xấu quá.

Ngu Chu ngủ dậy thì tắm luôn, từ trong phòng tắm đi ra, Kiều Lỗi đã ở bàn uống nước một lúc. Hắn viết linh tinh, viết được vài tờ giấy A4. Ngu Chu đến ngồi cạnh, tùy tiện cầm lên xem, bởi vì không mặc quần trong, lúc giang rộng chân còn lộ ra vật nhỏ mềm nhũn kia ở giữa hai chân. Kiều Lỗi lơ đãng liếc mắt, nhanh chóng kéo áo choàng khép lại miễn cho huyết mạch không thông mà phun trào ra giấy.

Kiều Lỗi à, mỗi chữ đều xấu quá, viết xiêu xiêu, vẹo vẹo, Ngu Chu nhìn hai tờ giấy, tùy ý đặt bên cạnh hỏi hắn: “Đây là cái gì?”

“Không phải anh nói vì yên em nên mới chủ động cho em cơ hội sao?” Kiều Lỗi nghiêm túc nói, “Em nghĩ muốn viết ra những việc anh đã giúp em, nhìn xem cái nào là bởi vì yêu nên mới giúp, cái nào là bởi vì muốn ngủ với em.”

“Ngốc quá, đương nhiên toàn bộ đều vì tôi yêu cậu.” Ngu Chu rút chiếc bút từ trong tay Kiều Lỗi ra, chớp mũi cọ lên mũi hắn, thì thầm nói, “Yêu cậu mới muốn ngủ với cậu.”

Kiều Lỗi ôm hông y, khiến y chuyển thành ngồi trên người mình. Địa phương vừa mới đêm qua miệt mài quần quýt giờ lại có chút rục rịch.

Ngu Chu không chớp mắt nhìn Kiều Lỗi, Kiều Lỗi cũng nhìn chằm chằm vào mắt Ngu Chu, sau đó liền trao đổi một nụ hôn dài không thở được.

Hôn rồi lại hôn, đến mức cao trào Kiều Lỗi đè Ngu Chu xuống ghế, tiếp tục hôn lên xương quai xanh của Ngu Chu, mút lấy bờ vai anh, lại muốn tiếp tục hôn một cái, làm tiếp một lần không nghĩ Ngu Chu bỗng nhiên bảo ngừng lại: “Chờ một chút.”

Kiều Lỗi miễn cưỡng dừng lại: “Hửm?”

“Nam chính thứ 2 của phim Ngu Chu nhặt tờ giấy ở dưới đất lên, đó là điều đầu tiên Kiều Lỗi viết, “Nhân vật này không phải tôi giúp cậu có được.”

“Hả?” Kiều Lỗi đặt dấu hỏi chấm trong đầu, “Anh với Lộ đạo diễn không phải là bạn tốt sao?”

“Tôi cũng muốn nói với hắn nhưng còn chưa mở lời hắn đã chọn cậu rồi.” Ngu Chu lại tiếp tục xem nói, “nam nghệ sĩ trẻ có khí chất nhất trên báo Bazza cũng không phải công lao của tôi.”

“Giải thưởng này được bình chọn dựa trên những tác phẩm của cậu, đưa ra bình chọn công khai, cần phải chọn lượng rất kỹ không thể làm giả được. Thuận tiện nói luôn là tôi cũng chỉ nhận được hơn ba lần.”

Không làm được nữa, hai người ngồi thẳng dậy, cùng xem những điều Kiều Lỗi viết trong giấy.

“Nam chính của bộ phim < huy= ”” thương= ”” thế= ”” gia= ”” > cũng không phải tôi giúp cậu có được, đạo diễn phim đó vốn dĩ tôi không quen biết... Giải nam diễn viên trẻ đột phá? Đây là do hiệp hội điện ảnh bình chọn, những... người trong hội này đặc biệt không thích tôi chắc chắn không vì nể mặt tôi mà thế này thế kia... còn có cái này....” Ngu Chu chỉ chỉ, Kiều Lỗi vội vàng lại gần, điều bộ nôn nóng, hai mắt phát quang, vô cùng đáng yêu. Ngu Chu không chịu nổi ánh mắt như cú con đó, nhẹ nhàng vuốt tóc hắn.

“Kiều Lỗi, những gì cậu có được hôm nay, thật ra đa số đều là công lao của chính cậu.” Ngu Chu nói: “Vì vậy đừng nói không xứng với tôi, ở tuổi đó tôi còn chưa bằng cậu.”

“Thật vậy à?” Ngu Chu đưa bút cho hắn, “Không tin thì cứ viết ra, tôi sẽ tỉ mỉ nói cho cậu biết.”

“Được!” Kiều Lỗi hưng phấn nhận lấy bút viết.

~Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/may-man-be-nho>